Agatha Christie

Agatha Christie

Secretul de la Chimneys

CUPRINS:

I. O misiune pentru Anthony Cade.
II. În ajutorul unei femei.
III. Personaje foarte importante sunt neliniştite.
IV. O femeie încântătoare.
V. Prima noapte la Londra.
VI. Arta şantajului.
VII. Domnul Mcgrath refuză o invitaţie.
VIII. Un cadavru.
IX. Anthony îl pune într-un cufăr.
X. Chimneys.
XI. Inspectorul şef Battle soseşte.
XII. Anthony îşi spune părerea.
XIII. Invitatul american.
XIV. Finanţe şi politică.
XV. Francezul.
XVI. O ceaşcă de ceai în camera guvernantei.
XVII. Aventura nocturnă.
XVIII. Noua aventură nocturnă.
XIX. Istorie secretă.
XX. Anthony îi face mărturisiri lui Battle.
XXI. Valiza domnului Isaacstein.
XXII. Semnalul roşu.
XXIII. În faţa rondului de trandafiri.
XXIV. Casa de la Dover.
XXV. Virginie pleacă.
XXVI. 13 octombrie.
XXVII. 13 octombrie (urmare)
XXVIII. Regele Victor.
XXIX. Petrolul este din nou în centrul atenţiei.
XXX. Noua meserie a lui Anthony.

XXXI. Nu mai sunt secrete la Chimneys

I. O misiune pentru Anthony Cade

— Anthony Cade! Bătrâne gentleman!

— Jimmy Mcgrath! Chiar tu eşti? Nu-mi vine să cred!

Călătorii autocarului Castle – şapte femei extenuate şi trei domni ce transpirau abundent din cauza căldurii – observau scena cu mult interes. Ghidul lor, domnul Cade, întâlnise – se pare – un vechi prieten.

Toţi călătorii – dar mai ales călătoarele – aveau cea mai profundă admiraţie pentru domnul Cade, pentru silueta lui zveltă şi viguroasă, pentru chipul bronzat, pentru felul cu care-şi exercita profesiunea de ghid, amuzându-le, distrându-le şi aplanând certurile lor mărunte. Prietenul lui, deşi la fel de înalt, era totuşi foarte diferit de el. Îndesat şi cam din topor, avea înfăţişarea unui proprietar de bar sau cam aşa ceva. Unul din acei tipi ce pot fi întâlniţi în romanele de aventuri. Cu atât mai bine! Îşi spuneau doamnele.

Până atunci, călătoria lor cu autocarul la Bulawayo fusese obositoare şi plicticoasă. Căldura era copleşitoare, hotelul – lipsit de confort, şi cu siguranţă că ele ar fi început să protesteze şi să se certe dacă domnul Cade nu le-ar fi propus să trimită cărţi poştale prietenilor lor din Europa. Şi, slavă Domnului, nu cărţile poştale lipseau la Bulawayo! Anthony Cade şi prietenul său se îndepărtaseră puţin de grup.

— Ce dracu faci, amice, cu turma asta de femei după tine? Ţi-ai recrutat un harem?

— Un harem cu frumoasele astea? Nu te-ai uitat deloc la ele?

— Ba da, însă mi-am spus că ai devenit miop.

— Nu-ţi face probleme! Vedere mea este la fel de bună ca a ta. Nu, bravul meu Jim, mă aflu aici în exerciţiul funcţiunii:

reprezint autocarele Castle! Sau, mai bine spus, eu sunt reprezentantul lor local.

— Şi ce cauţi tu pe galera asta?

— Îmi câştig pâinea cea de toate zilele, prietene. Mâncatul este un obicei prost, sunt de acord cu tine, dar este al naibii de greu să renunţi la el. Dacă ne-am putea lipsi de cină, te asigur că n-aş mai sta aici. Genul ăsta de muncă nu prea i se potriveşte temperamentului meu.

Jimmy râânji.

— Dacă nu mă înşel, temperamentul tău nu s-a acomodat niciodată cu o activitate regulată!

Anthony se făcu a nu auzi această observaţie.

— Sunt sigur că norocul o să-mi iasă-n cale, oferindu-mi altceva. Aşa mi se întâmplă întotdeauna.

Jimmy îl privi cu admiraţie.

— Evident! Dacă undeva se pune la cale o afacere dubioasă există, cu siguranţă, şansa să fii şi tu amestecat. Ca să nu mai vorbim de norocul de a scăpa cu obrazul curat. Ce mai! Ştii să te strecori printre picături fără să te uzi! Ce spui, când putem bea împreună un păhărel?

— Vai! Mai trebuie să-mi conduc „cloştile” şi la mormântul lui Rhodes1.

— Bravo! Spuse Jim. După care adăugă, trăgând cu coada ochiului spre călătoare:

— Se vor întoarce de acolo moarte de oboseală şi dornice să se odihnească.

Asta o să le înveţe minte să mai călătorească în Africa! Şi, de îndată ce se vor culca în pătucurile lor albe, noi ne vom întâlni să depănăm amintirile de odinioară.

— Perfect! Pe curând, Jimmy!

Anthony se alătură turmei sale. Domnişoara Taylor, cea mai tânără şi cea mai cochetă din grup, i se adresă imediat:

— Oh, domnule Cade, aţi întâlnit un vechi prieten?

— Un foarte vechi prieten, domnişoară Taylor. Unul din tovarăşii tinereţii mele liniştite şi pline de candoare.

Domnişoara Taylor sporovăi în continuare:

— Are o fizionomie teribil de interesantă!
— Va fi foarte flatat, când îi voi spune.
— Oh, domnule Cade, chiar nu vă este ruşine? Ce idee v-a venit! Dar, à propos, de ce vi s-a adresat cu cuvântul „gentleman?”
— Este o poreclă ce mi-a fost dată cândva.
— Nu mai spuneţi! De ce oare?
— Tocmai pentru că nu sunt, probabil.
— Oh, domnule Cade, cum puteţi spune una ca asta?! Chiar azi dimineaţă tata îmi spunea că aveţi manierele unui adevărat gentleman!
— Tatăl dumneavoastră este prea bun, domnişoară Taylor.
— Şi cu toţii suntem de părere că sunteţi un gentleman în adevăratul sens al acestui cuvânt!
— Mă copleşiţi!
— Vă asigur că nu spun decât ceea ce gândesc.
— Un suflet bun face cât o coroană, zise Anthony, fără să ştie prea bine ce vroia să spună cu asta.
— Un poet a spus asta, nu-i aşa? Sună foarte frumos! Vă place poezia, domnule Cade?
— Este vremea să luăm masa, declară Anthony. Urmaţi-mă, domnilor şi doamnelor. Nu departe de aici vom găsi o cafea excelentă.
— Sper, zise doamna Caldicott cu vocea ei profundă, că primul dejun este inclus în preţul global?
— Primul dejun, doamnă Caldicott, răspunse Anthony reluându-şi tonul de ghid profesionist, trebuie plătit separat.
— Dar ăsta-i furt!
— Viaţa ne oferă încercări grele, doamnă Caldicott, spuse oftând Anthony.
— Prevăzând o asemenea situaţie, declară plină de sine doamna Caldicott, mi-am pus puţin ceai în termos, chiar înainte de plecare, şi mi-am luat şi câteva felii de pâine. Nu ne vom duce la cafenea, John! N-are rost să cheltuim nişte sume fantastice.

Domnul şi doamna Caldicott îşi scoaseră ostentativ termosul, iar Anthony nu se împiedica să nu ofteze: „Dumnezeule, chiar i-ai creat după chipul şi asemănarea Ta?”

La cafenea, domnişoara Taylor îşi reluă interogatoriul:

— E multă vreme de când nu v-aţi mai văzut prietenul?

— Cred că sunt vreo şapte ani.

— L-aţi cunoscut în Africa?

— Da, dar nu în regiunea asta. Când l-am văzut prima dată pe Jimmy Mcgrath, acesta era legat fedeleş şi aştepta clipa în care negrii aveau de gând să-l pună la prăjit. Ştiţi doar că mai există triburi de canibali! Noi am ajuns exact la ţanc!

— Şi ce s-a întâmplat atunci?

— Nimic altceva decât o mică încăierare. I-am decapitat pe câţiva dintre ei, iar ceilalţi au rupt-o la fugă.

— Oh, domnule Cade, ce tinereţe aventuroasă trebuie să fi avut!

— Din contră, vă asigur că a fost foarte liniştită.

Dar domnişoara Taylor nu crezu nici un cuvinţel.

Era aproape ora 10:00 seara când Anthony Cade intră în mica încăpere a lui Jimmy Mcgrath, care se pregătea să amestece cu măiestrie cocteilurile.

— Fă-mi unul tare, bravul meu Jim! Îţi jur că am nevoie de aşa ceva! M-au ucis femeile acelea.

— Ar ucide pe oricine! N-aş accepta aşa o treabă nici pentru o împărăţie!

— Oferă-mi altceva şi-ţi promit că autocarele Castle nu mă vor mai vedea!

Cu o mână de expert, Mcgrath pregăti cocteilul, după care spuse încet:

— Vorbeşti serios?

— Ce anume?

— Că ai părăsi munca asta, dacă ţi-ai găsi altceva?

— N-o să-mi spui că ai deja ceva pentru mine?

— Este foarte posibil să am!

— De ce nu te ocupi tu de treaba asta?

— Nu mi se potriveşte deloc, de aceea încerc să ţi-o pasez ţie.

Anthony îl fixă cu o privire bănuitoare.

— Sper că nu ai de gând să mă pui să predau la o şcoală duminicală.

— Crezi că mi-ar putea propune cineva una ca asta?

— Nu, pe cinstea mea că nu, dacă persoana te cunoaşte.

— Crede-mă, este vorba de ceva foarte respectabil, dacă se poate spune astfel.

— Sper că nu este cazul să mă duc, aşa, din întâmplare, în America de Sud? Imaginează-ţi că m-am gândit deja la America de Sud. Tocmai se pregăteşte acum, într-una din micile ei replici, o revoluţie de toată frumuseţea.

— Ţie ţi-au plăcut întotdeauna revoluţiile!

— Fiindcă ştiu că ele-mi pot pune în valoare calităţile. Te asigur că pot să mă fac extrem de util oricăruia dintre partide.

— Linişteşte-te, treaba de care-ţi vorbeam nu trebuie făcută în America de Sud, ci în Anglia.

— În Anglia? Întoarcerea eroului în ţara natală după îndelungate peregrinări. Oare creditorii mă pot urmări după atâţia ani de absenţă, Jimmy?

— Nu cred. Dar, oricum, spune-mi dacă propunerea mea te interesează.

— Mă interesează mult. Dar de ce naiba nu te ocupi personal de problemă?

— Îţi voi spune, Anthony. Cred că am descoperit o mină de aur tocmai la naiba-n praznic.

Anthony fluieră.

— De când te cunosc, Jimmy, întotdeauna eşti pe punctul de a descoperi o mină de aur.

— Şi până la urmă tot o s-o descopăr, o să vezi!

— Fiecare cu gusturile sale. Mie îmi plac încăierările, iar ţie – minele de aur.

— Îţi voi relata toată povestea. Presupun că ai auzit vorbindu-se despre Herzoslovacia?

Anthony tresări.

— Herzoslovacia? Spuse el cu o intonaţie ciudată în voce.

— Da. Ştii ceva despre ea?

Tăcerea domni o clipă. Apoi Anthony spuse rar:

— Ceea ce ştie toată lumea. Nu mai mult. Este unul din micile state balcanice, nu-i aşa? Capitala: Ekarest. Populaţia – compusă în cea mai mare parte din bandiţi. Aceştia au plăcutul obicei de a-şi asasina regii şi de a face revoluţii. Ultimul a fost Nicolae al IV-lea, nu-i aşa? Asasinat acum aproximativ şapte ani. De atunci, Herzoslovacia a devenit republică. Ar fi trebuit să-mi spui numaidecât că afacerea ta se referă la ea.

— Indirect, bătrâne!

Anthony spuse, ţinându-şi braţele încrucişate:

— Amice, pe vremuri, dacă ai fi povestit în felul acesta o întâmplare, ai fi fost atârnat de picioare sau ţi s-ar fi dat 100 de lovituri cu bastonul. N-ai putea spune deschis despre ce este vorba?

Fără a fi tulburat câtuşi de puţin de aceste reproşuri, Jimmy continuă.

— Ai auzit vorbindu-se despre contele Stylpitch?

— La naiba! Chiar cei care n-au auzit de Herzoslovacia au auzit de contele Stylpitch! Salvatorul Balcanilor! Cel mai mare om de stat din vremea noastră. Caricatura lui Talleyrand, etc., etc., în funcţie de orientarea diferitelor ziare care scriu despre el. Dar poţi să fii sigur, Jim, că despre contele Stylpicht se va mai vorbi încă şi atunci când noi nu vom mai fi decât ţărână. Toate evenimentele produse în Orientul Apropiat în ultimul sfert de secol s-au datorat, dacă nu în întregime, cel puţin în parte, influenţei sale. Dictator, patriot, om politic, preşedintele Consiliului şi, în plus, şi regele intrigii! Dar nu a murit?

— Ba da. A murit acum două luni, la Paris. Dar ceea ce-ţi povestesc eu s-a petrecut acum câţiva ani.

— Ceea ce-mi povesteşti? Bine, dar nu mi-ai spus încă nimic!

De data aceasta Jimmy acceptă reproşul şi se grăbi să depene firul întâmplărilor:

— Totul s-a petrecut acum patru ani, la Paris. Mă întorceam acasă, în puterea nopţii şi tocmai treceam printr-un cartier când am zărit vreo jumătate de duzină de haidamaci năpustindu-se asupra unui bătrân domn onorabil. Am oroare de luptele în care forţele sunt mult prea inegale; de aceea m-am repezit asupra bandiţilor…

— Ce păcat că nu mă aflam şi eu acolo! Murmură Anthony.

— Nu era cine ştie ce de capul lor, zise cu modestie Jim. Habar n-aveau să boxeze. Într-un cuvânt, i-am pus pe fugă. Iar bătrânul, deşi o încasase zdravăn, era totuşi destul de lucid pentru a mă ruga să-mi spun numele şi să-i dau adresa ca să vină să-mi mulţumească a doua zi. A fost un adevărat domn, trebuie să recunosc! Atunci am aflat că nu era altul decât contele Stylpitch, şi îşi avea reşedinţa în avenu du Bois.

Anthony făcu un gest afirmativ.

— Da, după asasinarea regelui Nicolae, s-a stabilit la Paris. I s-a propus mai târziu preşedinţia Republicii, dar a refuzat. A rămas până la sfârşit credincios principiilor sale monarhice, dar asta nu l-a împiedicat să se amestece în toate revoluţiile care au izbucnit în Balcani.

— Regele Nicolae nu este cumva cel care s-a însurat cu o femeie cam ciudată? Întrebă Jimmy.

— Ba da. O dansatoare obscură de music hall, imposibilă chiar şi pentru o căsătorie morganatică! Dar Nicolae se îndrăgostise nebuneşte, iar ea considera că este fantastic să devină regină! Teribil este însă faptul că au reuşit! Ei i s-a acordat titlul de contesă Popoffsky, afirmându-se că în venele ei curge sânge regal, iar Nicolae a luat-o în căsătorie cu mare pompă la catedrala din Ekarest. Dar regina Varaga – acesta a fost numele care i s-a dat – a displăcut Maiestăţii.

Sale poporul. Aceşti oameni de treabă, mai regalişti chiar decât regele, vroiau o regină autentică! Au avut loc revolte şi s-au luat violente măsuri de represiune, apoi a izbucnit,

ca de obicei, o revoluţie, toate acestea culminând cu asasinarea regelui şi a reginei şi cu proclamarea Republicii. De atunci, au mai asasinat, după câte ştiu, unul sau doi preşedinţi, ca să nu-şi piardă antrenamentul. Dar să ne întoarcem la oile noastre. Îmi spuneai, deci, că erai considerat de contele Stylpitch drept salvatorul lui.

— Într-adevăr, şi, chiar încerca să-mi dovedească acest lucru! Dar, curând după aceea, am părăsit Parisul, ducându-mă în Africa şi nu m-am mai gândit la întâmplarea asta până acum exact 15 zile. Când am primit un pachet bizar care mi-a fost trimis pe la toate adresele succesive. Aflasem din ziare de recenta moarte, la Paris, a contelui Stylpitch. Ei bine, în pachet se aflau memoriile sale. Chiar aşa, memoriile contelui Stylpitch, un manuscris voluminos pe care mi l-a expediat probabil înaintea morţii sale împreună cu o scrisoare prin care mi se comunica faptul că, dacă voi înmâna manuscrisul alăturat unei anumite edituri din Londra, nu mai târziu de 13 octombrie, voi primi o sumă de o mie de lire.

— O mie de lire? Ai spus într-adevăr o mie de lire, Jimmy?

— Exact, bătrâne. Sper să nu fie o farsă. „Să nu aveţi încredere în politicieni”, zice înţelepciunea naţiunilor. Şi totuşi, în acesta am încredere. În scrisoarea sa postumă, mă asigură de faptul că editorii îmi vor înmâna suma în schimbul manuscrisului, care a călătorit atâta vreme încât, dacă aş vrea să mă ocup de el, n-ar mai fi timp de pierdut. Eu, însă, aş prefera să mă duc numaidecât în regiunea unde se află mina de aur.

— Vrei să spui unde nu se află!

— Tocmai îndoiala asta m-a determinat să decid, în cele din urmă, că trebuie să plec în Anglia. Iată-mă deci cu biletul plătit dus şi întors, gata să mă întorc la Cape Town când, deodată.

— Deodată îl întâlneşti pe bătrânul Code şi îţi spui: „Dacă s-ar duce el în Anglia în locul meu, iar eu m-aş întoarce la

mina mea de aur?” Să vorbim serios: dacă obţin o mie de lire, cât îmi revine mie din suma asta?

— Ce ai spune de un sfert?

— Două sute cincizeci de lire net?

— Exact.

— S-a făcut. Şi, ca să-ţi fac în necaz, îţi mărturisesc că aş fi acceptat chiar dacă nu mi-ai fi oferit decât o sută! Tu, Jimmy Mcgrath, cu mina ta de aur, vei muri într-o bună zi pe un pat mizerabil de spital!

— Deci, accepţi?

— Sunt omul tău. Jos cu autocarele Castle!

Îşi ridicară paharele şi închinară solemn pentru reuşita afacerii lor comune.

II. În ajutorul unei femei

— Pe ce pachebot mă voi îmbarca? Întrebă Anthony, în timp ce-şi aşeza pe masă paharul gol.

— Pe Granarth Castle.

— Tichetul este pe numele tău, nu-i aşa? Trebuie deci să-l întruchipez pe James Mcgrath. Îmi vei da paşaportul tău.

— Bineînţeles. Nu semănăm absolut deloc unul cu celălalt, dar descrierea noastră, aşa cum a fost ea redactată de domnii funcţionari, este cam aceeaşi: înălţime: 1,85; păr şaten; ochi albaştri: nas de mărime mijlocie; frunte de mărime mijlocie; bărbie de mărime mijlocie.

— Nu sunt chiar tipul „mijlociu”, recunoaşte! Nu crezi că am fost ales de conducerea autocarelor Castle, dintr-o mulţime de alţi candidaţi, datorită fizicului meu plăcut şi manierelor mele agreabile?

— Da, da, ce-i al tău e-al tău! Întotdeauna ai fost un gentleman.

Anthony se ridică şi începu să străbată încăperea de la un capăt la celălalt. Medita încruntat şi, timp de câteva minute, nu mai scoase o vorbă.

— Jimmy, spuse el în cele din urmă, Stylpitch a murit la Paris. De ce ţi-a trimis, înainte să moară, manuscrisul acesta în Africa în loc să-l expedieze direct la Londra?

Perplex, Jimmy dădu din umeri.

— Mi-am pus şi eu întrebarea asta.

— De ce ocolul acesta? Ştiu că diplomaţii găsesc întotdeauna justificări pentru a face lucrurile simple în modul cel mai complicat şi mai dificil posibil, dar, ca să trimită un manuscris de la Paris la Londra via Africa, trebuie să aibă totuşi un motiv plauzibil. Dacă acest conte nu dorea decât să-ţi ofere suma de o mie de lire, ar fi putut să ţi-o lase prin testament. Nici tu, nici eu nu suntem atât de mândri încât să dispreţuim o moştenire. Probabil că Stylpitch se sclerozase.

— Chiar crezi una ca asta?

— Nu ştiu ce să cred. Dar tu l-ai văzut; ce impresie ţi-a făcut?

— În seara incidentului era puţin cam dărâmat şi, de asemenea, inutil s-o negăm, cam „afumat”; bandiţii au profitat cu siguranţă de asta! Dar, când a venit, a doua zi, să mă vadă, era un adevărat senior care spunea fraze atât de frumoase şi-mi făcea atâtea complimente încât nu mai ştiam unde să mă ascund!

— Crezi că avea o fire răzbunătoare şi ranchiunoasă?

— De ce întrebi?

— Pentru că ştiu că numeroşi oameni politici, care au păstrat în cursul vieţii lor o tăcere prudentă, îşi iau revanşa lăsând memorii pline de indiscreţii postume. S-ar zice că se bucură să-i chinuie pe cei rămaşi în viaţă, din moment ce ei înşişi sunt instalaţi confortabil în mormintele lor. Ai citit manuscrisul?

— Eu să citesc ceva? Drept cine mă iei? Aş adormi încă de la a treia pagină!

— Ar fi totuşi util să-l citim. Poate că lectura ne-ar oferi cheia misterului. Dar, spune-mi, în seara aceea în care era cam cherchelit, contele n-a lăsat să-i scape nimic interesant?

Jimmy reflectă câteva clipe, făcând un efort de memorie pentru a-şi împrospăta amintirile legate de acea seară

îndepărtată.
— Cred, spuse el în cele din urmă, că a zis: Ştiu unde se află acel „Koh-i-noor”.
— Asta, răspunse Anthony, o ştim cu toţii! Faimosul diamant, expus într-o vitrină şi protejat de grilaje, este păzit de un întreg batalion! A mai spus şi altceva?
— A şoptit, dacă nu mă înşel, că ştia foarte bine cine-i erau agresorii: oamenii regelui Victor!
— Cum?
Anthony se întoarse brusc.
Mcgrath izbucni în râs.
— Nu te încinge chiar aşa, bătrâne! S-ar zice că istorioara mea nu te lasă indiferent?
— N-o face pe prostul, Jim. Tocmai ai spus, fără ca măcar să-ţi dai seama, un lucru important.
— Zău? Dar cine-i acest rege Victor? Un alt suveran din Balcani?
— Nu, spuse Anthony. Este un alt soi de monarh. Regele Victor, Jimmy, este pur şi simplu regele bandiţilor. Unul dintre cei mai faimoşi hoţi de bijuterii din lume. Cartierul său general este la Paris, unde i s-a dat porecla de „regele Victor”. Au reuşit să-l prindă şi l-au băgat la zdup pentru şapte ani. Nu aveau dovezile necesare pentru a-l condamna la închisoare pe viaţă. În curând va fi liber, poate chiar se află deja în libertate.
— Crezi că cel care a contribuit la prinderea lui a fost contele Stylpitch şi că ceea ce a urmat a fost o tentativă de răzbunare?
— Posibil. Nu cred că regele Victor a încercat vreodată să fure bijuteriile coroanei herzoslovace, dar, în orice caz, nu iese fum fără foc. Moartea lui Stylpitch, memoriile, zvonurile de care sunt pline toate ziarele. Citeşti ziarele, Jim?
— Mi se mai întâmplă uneori, dar, în general, consider că nu mă interesează nimic din ce relatează acestea.

— Slavă Domnului, sunt mai civilizat ca tine! Citesc ziarele în fiecare zi şi ştiu că, de câtva timp, se vorbeşte insistent de o posibilă restaurare a monarhiei în Herzoslovacia.

— Nicolae al IV-lea nu a lăsat nici un fiu, nu? Întrebă Jimmy. Dar sunt sigur că trebuie să existe nepoţi, strănepoţi şi veri primari ori veri mai îndepărtaţi care colindă prin lume şi care nici nu-şi doresc altceva decât să se cocoaţe pe tronul strămoşilor!

— Şi mai există ceva, completă Anthony. Se pare că în Herzoslovacia s-au descoperit puţuri de petrol. Oamenii încep să fie interesaţi de ţărişoara asta!

— Ce oameni?

— Oamenii marii finanţe, Jimmy. Marea finanţă americană, evreiască, catolică, internaţională.

— Numai că tu nu eşti financiar! Şi chiar dacă manuscrisul, aşa cum pari să vrei să insinuezi, conţine indiscreţii despre Herzoslovacia sau despre altceva, asta nu te priveşte! N-ai altceva de făcut decât să-i înmânezi editorului pachetul, să iei mia de lire şi s-o ştergi englezeşte.

— Perfect. Dar ştii unde-o voi şterge?

— În America de Sud?

— Nu, prietene. În Herzoslovacia. Niciodată nu mi-ar fi venit ideea asta, dacă nu mi-ai fi vorbit despre această ţară. Dar acum mă simt tentat. Cum voi pune mâna pe cele 250 de lire, mă voi putea arunca în vâltoare. Simt eu că se pregăteşte ceva. Cred că voi fi de partea republicanilor. Voi sfârşi prin a fi ales preşedinte, vei vedea.

— De ce nu şi rege, dacă tot vorbeşti despre asta? Ai putea pretinde că eşti ultimul urmaş al dinastiei Obolovici!

— Nu, Jimmy. Rege eşti toată viaţa. Preşedinte nu eşti decât 4 ori 7 ani. M-ar distra grozav să guvernez un stat ca Herzoslovacia timp de 4 ani.

— Dacă nu mă înşel, îl corectă Jimmy, acolo regii rămân, de obicei, încă şi mai puţin.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă simt mai atras de ideea asta. Iată un popor vioi şi viguros cu care nu rişti să rugineşti! Ne-am înţeles! Mă duc la Londra ca să înmânez manuscrisul şi să primesc gologanii, îţi trimit partea ta de 750 de lire (dacă nu cumva ai descoperit între timp mina ta de aur; în acest caz îţi voi investi capitalul în petrol herzoslovac) şi o şterg englezeşte cu rapidul balcanic!

— O clipă, amice! Nu te grăbi! Mai am a-ţi încredinţa un mic comision pentru Londra.

Anthony se prăbuşi în fotoliul său.

— Ştiam eu bine, secretosule, că mai ascunzi ceva! Simţeam eu că nu mi-ai spus tot! Ei, hai, vorbeşte! Dă-i drumul! Alt mister!

— Absolut deloc! Este vorbA. Eh. Este vorba de o femeie.

— O dată pentru totdeauna, James, să ştii că refuz să mă amestec în istoriile tale sentimentale!

— Nu-i vorba de aşa ceva. N-am văzut-o niciodată pe această femeie. Îţi voi povesti toată întâmplarea.

— Dacă tot trebuie să mai ascult încă o poveste, sunt îndreptăţit să-ţi mai cer un cocteil ca să mă fortific!

Gazda se grăbi să-i satisfacă cererea, după care începu:

— S-a întâmplat acum câtva timp în Uganda. Se afla acolo un fel de bandit căruia i-am salvat viaţa.

— Dacă aş fi în locul tău, Jimmy, aş scrie o carte intitulată: „Oamenii cărora le-am salvat viaţa”. Acesta este deja al doilea!

— Te asigur că nu-i vina mea. Pe acesta n-am făcut altceva decât să-l scot din râu. Tâmpitul habar n-avea să înoate! De fapt, ar fi fost mai bine să-l fi lăsat să crape. Mare puşlama, te asigur!

— Stai o clipă! Povestea asta are vreo legătură cu cealaltă?

— Niciuna. Doar că – ciudată întâmplare, acum că mă gândesc!

— Tipul era tot herzoslovac. Un bandit de cea mai joasă speţă, deşi personal n-am de ce să mă plâng: după ce l-am

salvat, mi-a fost credincios ca un câine. Bun. Numai că, şase luni mai târziu, a murit din cauza malariei. Când să-şi dea sufletul, mă cheamă lângă el, scoate de sub cămaşă un pachet învelit în pânză cerată şi cusut tot, pe care mi-l vârâ în mână, şoptind ceva despre o mină de aur. O clipă mai târziu, era deja mort. N-aveam deloc încredere în el, pe cinstea mea, dar, ce vrei, norocul este orb! Dacă o fi dat din întâmplare peste o mină de aur.

— Numai la gândul ăsta şi mureai de nerăbdare, nu? Îl întrerupse Anthony.

— Îţi jur că nicicând n-am fost mai dezgustat ca atunci când am desfăcut pachetul. O mină de aur, pe naiba! Putea fi asta doar pentru acel mizerabil! Blestem! Ştii despre ce era vorba, Anthony? Despre scrisorile unei femei! Chiar aşa, scrisorile de dragoste ale unei englezoaice. Numai Dumnezeu ştie de unde le-o fi şterpelit, puşlamaua! Desigur, el o şantaja şi credea că voi face şi eu acelaşi lucru!

— Îmi place mânia ta justificată, bravul meu Jim, dar pune-te în locul lui. Îi salvaseşi viaţa; ca să te răsplătească, ţi-a oferit un mijloc de a câştiga banii ce vrei, înalta ta moralitate nu intra în socotelile lui!

— Şi ce naiba trebuia să fac cu scrisorile astea? Mai întâi am vrut să le ard, apoi mi-am spus că biata femeie ar continua să trăiască terorizată de ideea şantajului, neştiind că scrisorile au fost distruse.

— Ai mai multă imaginaţie decât mi-aş fi închipuit, Jimmy, remarcă Anthony, în timp ce-şi aprindea o ţigară. Admit că, într-adevăr, cazul este mai complicat decât pare la prima vedere. Dacă i-am înapoia scrisorile prin poştă?

— Ca toate femeile, şi ea scrie fără dată, fără adresă. Doar într-una dintre scrisori afirmă că se află la Chimneys.

De uimire, Anthony scăpă chibritul.

— Chimneys? Zise el. Nu se poate!

— Cum, cunoşti acest loc?

— Dar, bravul meu prieten, Chimneys este una dintre cele mai vechi reşedinţe senioriale din Anglia! Regii şi reginele

se duc acolo să-şi petreacă weekend-ul, iar diplomaţii pun aici la cale cu multă grijă afaceri delicate.

— Vezi, iată unul din motivele pentru care sunt mulţumit că te duci în locul meu în Anglia, zise Jimmy cu multă simplitate. Un pârlit ca mine, venit dintr-un colţ îndepărtat al Canadei, ar face acolo gafă după gafă, în timp ce tu, care ţi-ai făcut studiile la Eton şi la Harrow.

— Numai la Eton, amice! Numai la Eton.

— Vei şti să observi până la urmă lucrurile. Dă-ţi seama: chiar de i-aş fi ştiut adresa exactă, nu i-aş fi trimis scrisorile prin poştă. Dacă e să ne luăm după misive, are, se pare, un soţ foarte gelos. Presupune că ar fi deschis pachetul în locul ei?! Nu, nu, singura cale este să o găsim şi să i le restituim personal.

Anthony îşi aruncă ţigara şi-l bătu pe umăr cu afecţiune pe prietenul său.

— Eşti un adevărat cavaler, Jimmy. Acel colţ îndepărtat al Canadei ar trebui să fie mândru că ai văzut acolo lumina zilei. Nu aş putea nicicând să rezolv cu atâta eleganţă o situaţie.

— Dar, totuşi, o vei face?

— Bineînţeles!

Mcgrath se ridică şi, apropiindu-se de un sertar, luă de acolo un pachet de scrisori.

— Iată, aruncă o privire.

— De ce?

— Poate vei mai găsi în ele şi alte indicaţii, în afară de Chimneys, care te vor ajuta s-o reperezi.

Recitiră împreună scrisorile, cu multă atenţie, dar fără nici un rezultat.

Anthony le împachetă la loc murmurând:

— Sărmănica! Nu-i deloc plăcut să fii căsătorită cu un bărbat pe care nu-l iubeşti.

— Crezi că vei putea s-o regăseşti? Întrebă îngrijorat Jim.

— Fii liniştit, nu voi părăsi Anglia fără s-o fac. Necunoscuta asta te interesează chiar atât de mult, Jimmy?

— Ce vrei, zise canadianul un pic ruşinat, arătând cu un deget semnătura: are un nume atât de frumos! Virginie Revel.

III. Personaje foarte importante sunt neliniştite

— De acord, dragul meu, de acord, zise lordul Caterham.

Îşi mai dăduse deja de trei ori acordul, cu speranţa că va putea pune capăt întrevederii şi va putea pleca. Avea oroare să stea în pragul selectului său club din Londra şi să fie obligat să asculte discursurile interminabile ale onorabilului George Lomax. Clement Edward Alistair Brent, cel de-al nouălea marchiz de Caterham, era un omuleţ complet lipsit de eleganţă şi care nu semăna deloc a marchiz. Nenorocirea vieţii lui era că-l moştenise cu patru ani în urmă pe fratele său, al optulea marchiz, fost ministru al Afacerilor Externe, cunoscut în întreaga Anglie pentru talentele sale de om politic, pentru diplomaţia şi ospitalitatea sa. Admirabil secondat de soţia sa, o fiică a ducelui de Perth, el primise la Chimneys, faimoasa lui proprietate de la ţară, pe cele mai înalte personalităţi; aici fuseseră elaborate tratate ori fuseseră încheiate pacte istorice. Nu exista vreun personaj important în Anglia, nici chiar pe continent, care să nu-şi fi petrecut weekend-ul la Chimneys. Toate acestea erau minunate. Al nouălea marchiz de Caterham avea cel mai adânc respect pentru memoria fratelui său.

Henry îşi exercitase admirabil profesiunea de om politic. Dar ceea ce noul lord de Caterham nu admitea era să fie şi el forţat să meargă pe urmele fratelui său iar Chimneys să fie considerat ca un domeniu naţional şi nu ca unul particular. Nimic nu-l plictisea pe lordul Caterham mai tare ca politica – exceptându-i, ipotetic, pe politicieni.

În clipa asta, de exemplu, dorinţa lui George Lomax, un gentleman viguros, cu un început de burtă, rumen la faţă, cu ochii bulbucaţi şi foarte pătruns de propria lui importanţă, îl scotea din sărite.

— Îţi dai seama, Caterham? Un scandal în acest moment ne-ar fi fatal. Situaţia este deosebit de delicată.

— Aşa spun diplomaţii întotdeauna, răspunse lordul Caterham cu o umbră de ironie.

— Însă de data asta, dragul meu, este serios, te asigur! Afacerea asta herzoslovacă este mai importantă decât bănuieşti. Trebuie să i se acorde unei companii englezeşti concesionarea petrolului. Sper că eşti de acord?

— Fără îndoială, fără îndoială!

— Prinţul Mihail Obolovici soseşte la sfârşitul acestei săptămâni şi am putea pune perfect la cale această afacere la Chimneys sub pretextul unei partide de vânătoare.

— Şi eu care speram să pot pleca săptămâna asta în străinătate! Zise lordul Caterham.

— Nimeni nu pleacă în străinătate la începutul lui octombrie, dragul meu Caterham.

— Dar medicul meu consideră că am mare nevoie de odihnă, zise lordul Caterham aruncând o privire avidă spre un taxi care tocmai trecea.

Dar Lomax, având deja o experienţă îndelungată, obişnuia să-i ţină de un colţ al hainei pe oamenii cărora le vorbea. Iar acum îl ţinea cu multă hotărâre pe lordul Caterham.

— Dragul meu prieten, ai datoria s-o faci. Acum când criza naţională, când toată Anglia.

Lordul Caterham ştia că atunci când George Lomax începea un discurs era capabil să vorbească douăzeci de minute în şir fără a se opri.

— Bine, bine, zise el grăbi. Consimt. Ocupă-te de organizare.

— Dragul meu, nimic nu trebuie organizat. Chimneys este locul ideal pentru astfel de lucruri. Nu voi face parte dintre invitaţii dumitale ca să nu trezim bănuielile, dar îmi voi petrece weekend-ul pe proprietatea mea de la Abbeys, la şapte mile de a dumitale. Totuşi, ar fi bine să avem asigurată o legătură între noi pentru transmiterea eventualelor mesaje. Ce-ai zice de Bill Eversleigh?

— Sunt încântat, declară lordul Caterham în vocea căruia se simţea mai multă sinceritate decât arătase până atunci. Este un băiat descurcăreţ, iar Chiffonnette îl simpatizează mult.

— În afară de el, îi veţi mai avea deci pe prinţ, suita lui, pe Herman Isaacstein.

— Cine mai e şi ăsta?

— Isaacstein, reprezentantul sindicatului panbritanic despre care-ţi vorbeam adineauri. Şi, desigur, câţiva bărbaţi tineri şi câteva femei pentru a salva aparenţele. Roag-o pe lady Eileen să invite câţiva prieteni care n-au nici o legătură cu politica.

— Bine. Se va ocupa de asta Chiffonnette. La re.

— Mai aşteaptă o clipă. Tocmai mi-a venit o idee. Îţi aminteşti afacerea despre care ţi-am vorbit?

— Mi-ai vorbit despre atâtea lucruri în acelaşi timp!

— Mă refer la această inoportunitate nefericită – Lomax vorbi în şoaptă – Memoriile contelui Stylpitch!

— Faci rău că vrei să împiedici publicarea lor. Dezvăluirile scandaloase au fost întotdeauna pe placul publicului. Citesc eu însumi memoriile de îndată ce apar şi le consider extrem de amuzate.

— Tocmai asta este că nu trebuie să fie citite! Apariţia lor în momentul de faţă ne-ar putea distruge toate proiectele. Poporul Herzoslovaciei vrea să restaureze monarhia şi este gata să-i ofere coroana prinţului Mihail care este susţinut de guvernatorul Maiestăţii Sale.

— Şi care este gata să acorde concesionarea petrolului domnului. Domnului Isaac Hermanstern, adică sindicatului panbritanic, în schimbul unui împrumut de câteva milioane pentru a-l ajuta să se urce pe tron.

— Caterham! Caterham! Şopti îngrozit Lomax. Nu vorbi aşa de tare, pentru numele lui Dumneazeu! Puţină discreţie!

Dar lordul Caterham, încântat că-l poate sâcâi la rândul lui pe interlocutor, continuă imperturbabil.

— Combinaţia este perfectă, dar memoriile lui Stylpitch v-ar putea juca o festă urâtă. Reminiscenţe ale tiraniei şi ale dezmăţului familiei domnitoare, schimbare subită în opinia publică, interpelare în Parlament: la ce bun să înlocuieşti o formă de guvernare democratică printr-un despotism perimat? Politică dictată de capitalişti, de exploatatori, de profitori etc.

Lomax dădu din cap aprobator.

— Şi mai e ceva, zise el. Dacă s-ar face vreodată cea mai mică aluzie lA. LA. La. Acea dispariţie misterioasă. Ştii bine la ce mă refer!

— Nu ştiu absolut nimic! Ce dispariţie?

— Trebuie să fi auzit despre asta. S-a întâmplat la Chimneys. Henry a fost dezolat. Din cauza asta era să-i fie compromisă cariera.

— Ia te uită! Începe să mă intereseze! Cine sau ce a dispărut? Explică-mi!

Lomax se apropie de urechea lordului Caterham. Acesta însă făcu brusc un pas înapoi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai stropi cu salivă!

— Ai auzit ceea ce am spus?

— Da, zise lordul Caterham, îmi amintesc că am auzit vorbindu-se despre asta. O afacere bizară. Nu a mai fost regăsit niciodată?

— Niciodată. Evident, a trebuit să facem cercetări cu cea mai mare discreţie. Nu trebuia să se afle aşa ceva. Şi sunt convins de faptul că Stylpitch era la curent. Poate că nu ştia tot, dar ceva ştia el. În perioada aceea noi doi eram cam certaţi din cauza Turciei. Şi acum presupun că, doar din răutate, o fi consemnat această afacere în Memoriile sale. Publicul s-ar întreba de ce s-a făcut din asta un secret.

— Şi ar avea dreptate, zise lordul Caterham care începuse să se distreze.

Lomax, care fără să vrea vorbise mai tare, se stăpâni.

— Trebuie să-mi păstrez calmul, murmură el, trebuie! Dar spune şi dumneata, dragul meu: dacă nu există nimic condamnabil în Memoriile sale, de ce naiba le-a expediat într-un chip atât de ciudat?

— Eşti sigur de asta?

— Absolut. Avem şi noI. Hm. Agenţii noştri secreţi la Paris. Memoriile au fost trimise, cu puţin înaintea morţii sale, unui anume James sau Jimmy Mcgrath, un canadian care locuieşte în Africa.

— Ei, dar asta devine o afacere mondială! Exclamă vesel lordul Caterham.

— Numitul Mcgrath trebuie să sosească mâine, joi, la bordul vasului „Granarth Castle”.

— Şi ce intenţionezi să faci?

— Intenţionăm să avem imediat o obişnuită discuţie cu el, ca să-l facem să înţeleagă că publicarea memoriilor ar putea avea consecinţe grave, deci să-l rugăm s-o mai amâne cu cel puţin o lună şi să accepte ca manuscrisul să fie supus uneI. Hm. Unei revizii judicioase.

— Şi dacă el îţi spune: „Nu, domnule” sau „să te ia dracu!” sau un alt răspuns la fel de simpatic? Întrebă lordul Caterham.

— De asta mă tem şi eu. Iată de ce mi-a venit ideea să-l invităm şi pe el la Chimneys. Va fi desigur foarte flatat să-şi petreacă acest weekend într-un castel în tovărăşia unei Alteţe regale, şi va fi mai uşor pentru noi să-l ducem cu vorba.

— Nu, Lomax, n-are ce căuta la mine canadiano-africanul dumitale! Bănuiesc cam ce-ar putea fi de capul lui şi.

— Dar nu te vei ocupa dumneata de el, dragul meu! Pentru asta ne-ar trebui o femeie. Da, o femeie care ar mânui afacerea cu tact şi delicateţe, care ar şti să-i spună suficient, dar nu prea mult. Nu aprob infiltrarea feminină în domeniul pur politic, dar cu intuiţia lor specifică femeile pot face adevărate minuni! Este destul să ne gândim la Marcia,

soţia sărmanului Henry: ce gazdă perfectă, ce diplomată, şi cât de admirabil ştia să însufleţească un salon politic!

— N-o să-mi spui că vrei să-mi ceri s-o invit pe Marcia? Exclamă lordul Caterham care pălise doar la ideea de a-şi revedea redutabila cumnată.

— Nu, nu, dragul meu, nu m-ai înţeles. Vorbeam de influenţa feminină în general. De data aceasta aş propune însă o femeie tânără, frumoasă, spirituală, încântătoare.

— Vorbeşti despre Chiffonnette? N-ar folosi la nimic, dragul meu. Este o socialistă convinsă. S-ar strica de râs, dacă i-ai propune aşa ceva.

— Nu, nu mă gândeam la lady Eileen. Este delicioasă, dar nu este decât un copil. E prea tânără, mult prea tânără. Ne trebuie o femeie cu o oarecare experienţă, cu iscusinţă, cu o înfăţişare modernă. Dar ce spun eu, e ca şi găsită! Verişoara mea Virginie.

— Doamna Revel?

Chipul lordului Caterham se lumină. Afacerea începea să-i placă.

— În privinţa asta ai avut o idee bună, Lomax! Este cea mai încântătoare femeie din Londra!

— Şi să nu uităm că este perfect la curent cu problemele herzoslovace. Soţul ei era, după cum ştii, însărcinat cu afacerile străine la legaţie. O femeie cu un farmec deosebit, aşa cum ai spus deja.

— Desăvârşită! Murmură lordul Caterham.

— Atunci, ne-am înţeles?

Domnul Lomax dădu în sfârşit drumul pardesiului lordului Caterham care scoase un suspin de uşurare şi se îndreptă repede spre un taxi.

— Pe curând, Lomax! Te vei ocupa de toate astea, nu-i aşa?

Lordul Caterham îl detesta pe Lomax atât cât poate un gentleman englez să-l deteste pe altul. Îi era groază de ochii lui albaştri şi bulbucaţi, de figura lui serioasă şi rumenă, de infatuarea lui răsuflată. Gândindu-se la acest

weekend organizat la Chimneys, el oftă uşor. Ce corvoadă! Dar gândul la frumoasa Virginie Revel îl mai înveseli un pic.

— Adorabilă! Murmură el. Este singurul cuvânt ce i se potriveşte: adorabilă!

IV. O femeie încântătoare.

George Lomax se întoarse imediat la minister. În timp ce deschidea uşa biroului său, auzi cum cineva îşi schimba grăbit locul.

Domnul Bill Eversleigh clasifica cu multă sârguinţă nişte scrisori, numai că pe fotoliul din faţa ferestrei era încă vizibilă urma celui care, până nu de mult, stătuse acolo.

— Richardson a prezentat raportul?

— Nu, sir. Să mă duc să-l caut?

— Nu chiar acum. M-a căutat cineva la telefon?

— Domnişoara Oscar a notat apelurile telefonice. Nimic important. Domnul Isaacstein vrea să ştie dacă puteţi lua mâine masa cu el la Savoy.

— Cere-i domnişoarei Oscar să verifice agenda mea. Dacă nu am altă întâlnire, să accepte.

— Da, sir.

— Până atunci, Bill, fă-mi, te rog, legătura telefonică cu doamna Revel, 487, Pont Street. Vei găsi numărul în cartea de telefon.

— Da, sir.

Bill luă cartea de telefon, o deschise la întâmplare şi, fără să arunce măcar o privire în ea, se îndreptă spre telefon. Puţin după aceea puse brusc receptorul la loc.

— Tocmai mi-am amintit, sir, nu e cazul să-i telefonez. Am mai vrut să-i comunic ceva, acum câteva clipe, dar aparatul său este deranjat.

George Lomax se încruntă.

— Supărător lucru, spuse el, tare supărător! Ce-i de făcut?

— Dacă-i vorba de ceva important, sir, poate că ar fi mai bine să merg până acolo? La ora asta este cu siguranţă acasă!

George Lomax ezită câteva clipe.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Ia un taxi şi du-te s-o întrebi pe doamna Revel dacă mă poate primi azi după-amiază la ora patru, căci trebuie neapărat să-i vorbesc despre ceva important.

— Bine, sir.

Bill îşi luă pălăria şi dispăru imediat.

Zece minute mai târziu, un taxi îl lăsă în faţa imobilului de la numărul 487, din Pont Street. Sună şi totodată bătu vesel la uşă. Un valet cu înfăţişare gravă îi ieşi înainte. Făcându-i un semn complice, ca unei vechi cunoştinţe, Bill întrebă:

— Doamna Revel este acasă, Chilvers?

— Tocmai se pregăteşte să iasă, sir.

— Tu eşti, Bill? Se auzi vocea cuiva, de sus, de pe scară. Am recunoscut stilul tău propriu de a bate la uşă. Urcă repede!

Bill îşi ridică privirile spre chipul surâzător, aplecat peste rampă, şi care-l făcea – pe el şi pe mulţi alţii – să-şi piardă capul de parcă ar fi fost un licean. Urcă câte patru trepte deodată şi strânse cu putere mâna întinsă.

— Bună ziua, Virginie!

— Bună ziua, Bill!

Ciudat lucru şi farmecul! Sute de tinere, poate chiar mai frumoase ca Virginie Revel, ar fi putut spune: „Bună ziua, Bill”, cu aceeaşi intonaţie, dar nu cu acelaşi rezultat. Cuvintele acestea pronunţate de Virginie îl ameţeau pe Bill.

Virginie Revel avea 27 de ani. Era înaltă, zveltă, admirabil proporţionată, părul ei avea reflexe aurii, bărbia îi era mică, dar fermă, nasul – frumos, ochii – uşor migdalaţi, de un albastru profund, iar gura – o minune, cu arcul lui Venus perfect conturat. Avea în ea o vitalitate atât de exuberantă încât nimeni nu putea trece pe lângă tânără fără să o remarce sau să fie atras ca de un magnet.

Îl introduse pe Bill într-un salonaş verde şi auriu, care-i punea în evidenţă farmecul tot aşa cum o pajişte subliniază graţia unei albăstrele.

— Bill, puiule, zise Virginie, cum de-ai putut părăsi ministerul în timpul programului? Credeam că Externele nu se pot dispensa de tine!

— Patronul m-a trimis cu o misiune. À propos, Virginie, în eventualitatea că ar veni vorba, să nu uiţi că telefonul tău n-a funcţionat azi dimineaţă!

— Dar funcţionează perfect!

— Ştiu. Dar i-am spus şefului că-i deranjat.

— De ce? Explică-mi acest mister diplomatic.

— Numai pentru ca să mă trimită aici şi să te pot vedea.

— Oh, Bill, ce emoţionant eşti!

— Chilvers mi-a spus că te pregăteai să ieşi în oraş.

— Da, mă duc să probez o nouă centură.

— O ce?

— O centură din cauciuc, Bill. Un adevărat instrument de tortură menit să ascundă şoldurile. Toate femeile au şolduri, Bill, deşi pretind contrariul. Şi se pare că centura aceasta face minuni!

— Ce oroare! De ce s-o porţi?

— Este un sentiment înălţător să mă las martirizată pentru silueta mea. Pentru a fi suplă, trebuie să suferi! Dar să lăsăm acum centura! Spune-mi ce doreşte George de la mine?

— Vrea să ştie dacă-l poţi primi azi după-amiază, la ora patru.

— Nu, sunt invitată. Şi de ce vizita asta oficială? Nu-i cumva vorba de o cerere în căsătorie?

— N-aş fi mirat!

— Dacă-i vorba de asta, spune-i că-i prefer pe bărbaţii care îşi fac cererea sub imperiul impulsului.

— Aşa ca mine?

— La tine, Bill, nu-i vorba de un impuls. A devenit un obicei.

— Virginie, nu vei putea niciodată.

— Nu, nu, nu, Bill. Nu înainte de prânz. Gândeşte-te la mine ca la o prietenă maternă care-ţi doreşte binele.

— Te iubesc atât de mult, Virginie!

— Ştiu, Bill, ştiu. Şi-mi place să fiu iubită! Greşesc oare? Aş vrea ca toţi oamenii drăguţi şi simpatici din lumea asta să fie îndrăgostiţi de mine!

— Cei mai mulţi sunt deja, zise Bill cu melancolie.

— Sper că nu şi George. Nu cred să se poată îndrăgosti de altceva decât de cariera lui. A mai spus şi altceva?

— Că este vorba de ceva important.

— Hm! Începe să-mi trezească interesul. Cred că voi renunţa la ceai. Spune-i lui George că-l voi aştepta la ora patru.

Bill îşi aruncă o privire spre ceasul brăţară.

— Nu mai este cazul să mă întorc la minister înainte de prânz. Dacă ai vrea să fii un înger de bunătate, ai veni să iei masa cu mine.

— Dar am promis deja cuiva.

— Nu are importanţă! Vino oricum. Fii nepoliticoasă cu celălalt!

— S-o fac? Zise ea surâzând.

— Virginie, eşti o scumpă! Spune-mi că-ţi plac! Mai mult ca alţii!

— Bill, drăguţule, dacă ar fi vorba de un basm şi dacă un vrăjitor rău mi-ar spune: „Căsătoreşte-te cu cineva, altfel vei muri!” primul pe care l-aş alege ai fi tu, pe cuvântul meu. I-aş spune vrăjitorului: „Dacă trebuie neapărat să mă mărit, atunci cheamă-l pe dragul de Bill!”

— Bine, dar în cazul ăsta.

— Dar uite, nu sunt obligată să mă mărit cu nimeni! Mă distrează teribil să fiu o văduvă fatală!

— Ţi-ai păstra toată libertatea. Ai face orice ai dori. M-aş face atât de mititel încât nici nu m-ai remarca.

— Nu-i vorba de asta, Bill, Fac parte dintre acele femei care ori se căsătoresc dintr-o dragoste nebună, ori nu se căsătoresc deloc. Dacă cineva m-ar face să-mi pierd capul.

Bill oftă profund.

— Cred că o să mă sinucid într-una din zile, spuse el.

— Nu, scumpul meu Bill. Îi vei face curte vreunei tinere fermecătoare aşa cum ai făcut şi ieri seară.

Bill roşi uşor.

— Ascultă, eu. Dar cum, ai şi aflat? Eh! Ştii, te asigur. E o fetiţă de treabă. Suntem prieteni şi. Pe scurt, nu văd nici un rău în asta.

— Desigur, scumpete! Sunt încântată că te distrezi! Dar nu-mi spune mie că o să mori din dragoste!

Domnul Eversleigh îşi regăsi demnitatea pierdută.

— Nu vrei să înţelegi, Virginie, zise el pe un ton sever, că tu eşti de vină! Prin dispreţul tău mă împingi la asta, chiar dacă apoi mă critici! Aş vrea să-l văd şi eu pe tipul care-ţi va fi pe plac!

— Şi eu aş vrea să-l văd! Zise Virginie. Iar acum, Bill, dacă mă iubeşti cu adevărat, du-mă undeva sa luăm masa! Mor de foame!

V. Prima noapte la Londra.

Chiar şi planurile cele mai minuţios organizate au câte un punct slab. Punctul slab al planului lui George Lomax era Bill Eversleigh. Bill era un tânăr fermecător. Juca perfect golf şi crichet, avea un caracter minunat, era bine crescut, dar postul de la Ministerul de Externe şi-l obţinuse prin relaţii. De altfel, până acum se achitase în mod onorabil de îndatoririle sale de secretar al lui George Lomax. Făcea cumpărăturile, răspundea la telefon, îi primea sau îi intervieva pe oamenii fără importanţă şi pe care Lomax nu dorea să-i vadă personal. Când şeful lui lipsea, Bill se instala într-un fotoliu mare, lângă fereastră, şi citea vreo revistă sportivă. De altfel, procedând aşa, el nu făcea decât să continue cu fidelitate cele mai vechi tradiţii ministeriale.

De data aceasta, Lomax îl trimisese pe Bill la birourile companiei de navigaţie Castle ca să se informeze asupra sosirii lui Granarth Castle. Bill, ca mulţi alţi tineri englezi, schimonosea atât de elegant cuvintele încât cu greu le mai înţelegeai, mai ales dacă nu prea erai obişnuit cu acest stil. Deci, când el îi ceru funcţionarului relaţii despre sosirea lui

Granarth Castle, acesta, înşelat de pronunţia confuză, crezu că este vorba de „Carnfrae Castle”, care trebuia să sosească joi. Bill îi mulţumi şi ieşi. George Lomax primi informaţia şi îşi concepu planul de bătaie în funcţie de ea. Ar fi fost deci extrem de mirat dacă ar fi ştiut că, în momentul în care îl asalta pe lordul Caterham anunţându-l că James Mcgrath va sosi în ziua următoare, acesta din urma debarcase de fapt din ajun.

În aceeaşi zi, la ora două după-amiaza, Anthony Cade, călătorind sub numele lui Jimmy Mcgrath, coborî din tren la gara Waterloo, chemă un taxi şi, după câteva clipe de ezitare, ceru să fie condus la Ritz. „Cel puţin să mă respect, din moment ce editorii vor fi cei care vor plăti”, îşi spuse Anthony privind cu interes, prin geamul taxiului, străzile însufleţite.

Se împlineau exact 14 ani de când nu mai venise la Londra.

După ce îşi reţinu o cameră, ieşi să facă o plimbare prin oraş. Londra se schimbase. Micuţul restaurant, unde cândva mâncase, băuse şi discutase cu alţi tineri socialişti care purtau cravate roşii, dispăruse. Tinereţe, socialism, ce departe erau toate astea!

Când să traverseze strada pentru a se întoarce la hotel, un muncitor vânjos, voinic şi care părea a fi străin îl împinse atât de tare încât fu gata să cadă. Murmurând câteva scuze, el îl fixă pe Anthony cu o privire pătrunzătoare apoi dispăru.

Anthony se duse în camera lui, întrebându-se care o fi motivul pentru care necunoscutul acela îl examinase astfel. Oare chipul lui foarte bronzat distona printre feţele citadinilor palizi?

Anthony se studie îndelung în oglindă. Oare foştii lui prieteni îl vor recunoaşte? Când părăsise odinioară Londra, avea doar 18 ani şi nu era decât un puşti, cu faţa rotundă, cu pielea albă, cu privirea entuziastă. Nimeni nu l-ar mai

recunoaşte pe acel copil în bărbatul zvelt şi viguros, cu faţa bronzată şi cu o expresie ironică.

Soneria telefonului sună şi Anthony desprinse receptorul.

— Alo!

Era recepţia hotelului.

— Domnul James Megrath?

— În persoană.

— Un domn doreşte să vă vadă.

— Să mă vadă? Pe mine?

Anthony fu profund mirat. Cine putea fi vizitatorul acela?

— Da, sir. Un domn străin.

— Cum se numeşte?

Urmă o pauză. Apoi funcţionarul spuse:

— Vă voi trimite cartea sa de vizită, sir.

Anthony înţelese motivul pauzei când comisionarul hotelului îi înmână cartea de vizită pe care era gravat acest nume:

Baron Lopretjzyl.

După ce reflectă câteva secunde, Anthony spuse:

— Introduceţi-l pe domnul acesta.

— Bine, sir.

Câteva clipe mai târziu, baronul, un bărbat înalt cu o barbă mare, neagră şi o calviţie impunătoare, intră în încăpere cu un pas milităros.

— Domnul Mcgrath! Zise salutând.

Anthony îi oferi un scaun.

— Cred, domnule, că până acum n-am mai avut plăcerea de a vă întâlni, nu?

— Îmi pare rău, zise politicos baronul luând loc.

— Şi mie, replică pe acelaşi ton Anthony.

— Şi acum, spuse baronul, să vorbim despre afaceri. Sunt reprezentantul partidului monarhic al Herzoslovaciei la Londra.

— N-ar fi putut face o alegere mai bună, murmură Anthony.

Baronul făcu o plecăciune.

— Sunteţi foarte amabil! Domnule Mcgrath, nu vreau să vă ascund nimic. Herzoslovacia se află în momentul de faţă la o răscruce istorică. A sunat ora restaurării regalităţii! Poporul va ispăşi martiriul sângeros al Maiestăţii Sale regale Stanislas al IV-lea, de glorioasă memorie.

— Amin, murmură Anthony. Sau mai bine spus: Hip! Hip! Ura!

— Alteţa sa, prinţul Mihail, care este susţinut de guvernatorul britanic, va succede la tronul herzoslovac.

— Foarte interesant, zise Anthony. Vă mulţumesc că-mi împărtăşiţi toate acestea.

— Totul este deja organizat. Şi iată că veniţi dumneavoastră să dezlănţuiţi o revoluţie!

— Eu? Exclamă Anthony. Dar, baroane.

Baronul îl străpunse cu o privire acuzatoare.

— Da, domnule, dumneavoastră! Şi ştiţi despre ce-i vorba. Aveţi la dumneavoastră Memoriile defunctului conte Stylpitch.

— Ce legătură există între aceste Memorii şi prietenul Mihail?

— Memoriile vor face dezvăluiri scandaloase.

— S-a mai întâmplat şi altădată şi asta nu i-a împiedicat pe guvernanţi să continue.

— Dar aici, domnule, situaţia este diferită. Dacă opinia publică se întoarce împotriva dinastiei Obolovici, guvernul democratic al Maiestăţii Sale va refuza să-i mai acorde prinţului Mihail sprijinul său.

— Este posibil ca cei din familia Obolovici să-şi fi înjunghiat din când în când adversarii, zise Anthony. Ce vreţi, asta le-a intrat în sânge! Dar europenii nici nu se aşteaptă la altceva din partea balcanicilor. Asta nu-i va îngrijora.

— Nu înţelegi importanţa afacerii, tinere, declară baronul. Iar buzele mele sunt, din nefericire, pecetluite!

— Dar, de fapt, de ce anume vă temeţi?

Baronul oftă.

— Ţi-aş spune dacă aş putea citi Memoriile! Dar sunt convins că vor fi aici multe indiscreţii. Marii diplomaţi sunt teribil de flecari.

— Cred, baroane, că sunteţi mult prea pesimist. Îi cunosc pe editori: vor trece multe luni, poate chiar ani până la publicarea acestui manuscris voluminos!

— Eşti ori foarte naiv, ori foarte ipocrit, tinere! Nu ştii că de îndată ce manuscrisul va fi predat, Memoriile vor începe să apară într-un mare cotidian?

— Oh! Făcu Anthony oarecum tulburat.

Dar adăugă imediat:

— Dacă există lucruri dezagreabile, le-aţi putea nega?

Baronul dădu negativ din cap.

— Nu, nu, nu încerca să mă abaţi de la datorie. Să vorbim despre afaceri! Trebuie să primeşti o mie de lire? Vezi că sunt bine informat?

— Felicitările mele serviciului secret al partidului monarhic!

— Îţi ofer 1500.

Anthony îl privi cu gura căscată. Apoi, clătinându-şi melancolic capul, zise:

— Regret, dar nu pot accepta.

— Îţi ofer 2000.

— Mă ispitiţi, baroane, mă ispitiţi. Dar nu accept.

— Spune chiar dumneata preţul.

— Mă tem că nu mă prea înţelegeţi. Sunt gata să cred că partidul dumneavoastră are dreptate şi că Memoriile greşesc şi pot dăuna cauzei dumneavoastră. Cu toate acestea, mi-am asumat această sarcină şi trebuie s-o duc până la capăt. Nu mă voi lăsa intimidat de partidul advers, oricare ar fi suma oferită. Aţi înţeles?

Baronul ascultase cu multă atenţie. Când Anthony sfârşi ceea ce avea de spus, el dădu din cap.

— Am înţeles. Este vorba de onoarea dumitale de gentleman englez.

— Eu nu m-aş fi exprimat atât de pompos, murmură Anthony, dar în fond, cred că despre asta-i vorba.

Baronul se ridică.

— Am cea mai mare stimă, spuse el, pentru onoarea britanică şi pentru curajoşii ei reprezentanţi. Deci trebuie să recurgem la alte mijloace. Domnule, îţi spun bună ziua.

Baronul salută milităreşte, se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră, drept ca un băţ.

„Era oare o ameninţare? Se întrebă Anthony. Falnicul baron bătrân n-a prea reuşit să mă sperie!”

Ce să facă acum? Mai rămânea o săptămână până la data predării manuscrisului. Era 5 octombrie. Anthony avea intenţia să-l dea editorilor exact în ultima clipă. La drept vorbind ardea de nerăbdare să citească el însuşi faimosul manuscris. Ar fi vrut s-o facă la bordul pachebotului, dar, doborât de febră pe neaşteptate, fusese incapabil să descifreze mâzgăliturile contelui Stylpitch, căci manuscrisul nu era dactilografiat. Acum mai mult ca oricând vroia să-şi dea seama personal de situaţie.

Dar până atunci, trebuia să se mai gândească şi la cealaltă misiune.

Luând cartea de telefon, el căută, la litera „R”, numele „Revel”. În Londra, cartea menţiona şase persoane cu numele acesta. Şi poate că misterioasa semnatară a scrisorilor nici măcar nu locuia în capitală. Anthony închise cartea, zâmbind.

— Ei, spuse el, norocul o să-mi vină în ajutor!

Oamenii de acest fel au întotdeauna noroc poate pentru că ei înşişi cred cu tărie în şansa lor. Nici nu trecuse o jumătate de oră, când, în holul hotelului, Anthony descoperi, în timp ce frunzărea o revistă, nişte fotografii făcute la un bal la ducesa de Perth. Dedesubtul figurii centrale, reprezentând o femeie în costum oriental, se putea citi:

Mrs. Thimothy Revel, născută Virginie Camthron, fiica lordului Edgbaston în rolul Cleopatrei.

Anthony contemplă îndelung fotografia, apoi începu să fluiere încetişor. În cele din urmă rupse pagina şi o băgă în buzunar. După aceea urcă în camera lui, scoase pachetul de scrisori şi strecură pagina smulsă sub aţa cu care acestea erau legate. Deodată, simţindu-se observat, se întoarse brusc. Un tip cu o mutră sinistră stătea în prag scrâşnind din dinţi.

— Ce naiba cauţi aici? Întrebă Anthony. Şi cine ţi-a dat voie să intri?

— Intru unde vreau, declară, cu o voce guturală şi un puternic accent străin, necunoscutul.

— Ieşi imediat! Ordonă autoritar Anthony.

— Voi ieşi după ce voi găsi ce caut.

— Şi ce cauţi?

— Memoriile contelui Stylpitch, scrâşni cu violenţă necunoscutul.

Anthony dădu din umeri.

— Nici măcar nu te pot lua în serios! Un adevărat bandit de vodevil. Baronul te-a trimis?

— Baronul Lopretjzyl? Blestemat să fie!

Scuipând pe jos cu vehemenţă, bărbatul aruncă pe masă o foaie de hârtie.

— Priveşte, şopti el. Priveşte şi tremură, englez blestemat!

Anthony examină cu interes, dar fără să tremure, hârtia pe care era desenat cu o culoare roşie conturul unei mâini.

— Este semnul tovarăşilor din organizaţia Mâna Roşie!

— Ia te uită! Eşti unul dintre tovarăşii organizaţiei „Mâna Roşie”? Şi toţi ceilalţi îţi seamănă? Încântătoare perspectivă!

Omul mârâi furios.

— Câine! Ricană el. Mai rău decât un câine! Sclav al regimului capitalist. Dă-mi Memoriile ca să-ţi cruţ pielea.

— Eşti foarte amabil, zise Anthony, dar poate că nu ştii că am primit misiunea de a duce manuscrisul la o anumită editură şi nu tovarăşilor din organizaţia „Mâna Roşie”.

— Şi chiar crezi că ţi se va permite să pătrunzi viu în birourile editurii? Am vorbit destul! Dă-mi hârtiile, sau, dacă nu, trag!

Dar vorbise fără să ştie cu ce viteză acţiona Anthony Cade. Necunoscutul nici măcar nu reuşise să-şi scoată revolverul din buzunar, când Anthony, cu o lovitură puternică, îl aruncă la pământ după care, cu un şut, îl trimise pe coridor. Ridicându-se greoi, adversarul său făcu câţiva paşi spre scară! Anthony se prefăcu că se ia după el, dar tovarăşul din organizaţia Mâna Roşie nu mai avea nevoie de o altă lecţie; adunându-şi forţele, o rupse la fugă pe scară. Renunţând să-l mai urmărească, Anthony se întoarse în camera sa.

— Pitoresc, dar neprevăzător, murmură el. Cum naiba a pătruns în cameră? Treaba nu este atât de uşoară cum credeam! Am primit şi vizita monarhiştilor şi pe a revoluţionarilor. Acum presupun că o să mi se trimită o delegaţie a liberalilor de stânga şi una a radicalilor independenţi. Orice s-ar întâmpla, chiar acum încep să citesc Memoriile!

Anthony sună cerând să i se aducă cina pentru că nu avea deloc chef să i se scotocească prin valize în timp ce s-ar afla la restaurant. Ceru meniul, comandă două feluri de mâncare şi o sticlă de vin roşu de Burgundia, şi, în aşteptarea cinei, scoase manuscrisul din valiză şi îl puse pe masă alături de scrisori. Când servitorul intră, aducând platoul, Anthony stătea în faţa şemineului, vis-à-vis de oglindă şi cu spatele la masă. Aruncându-şi neglijent privirea în oglindă, el îşi reprimă cu greu o exclamaţie.

Ochii servitorului erau aţintiţi asupra manuscrisului. Privind pe furiş spre Anthony, încerca să se apropie de manuscris şi îşi umezea nervos, cu limba, buzele uscate. Era un tânăr înalt, suplu ca toţi chelnerii, cu faţa rasă şi expresivă.

În momentul critic, Anthony se întoarse brusc. Servitorul tresări, dar se prefăcu preocupat de aşezarea mesei.

— Cum te numeşti? Întrebă Anthony.
— Giuseppe, sir.
— Italian?
— Da, sir.
Anthony îi adresă câteva cuvinte în limba italiană, iar celălalt îi răspunse fluent. În cele din urmă îl concedie făcând un gest cu capul, dar, în timp ce mânca excelenta cină adusă de Giuseppe, nu înceta să reflecteze. Oare imaginaţia lui suprasolicitată îi juca feste sau servitorul pândea, într-adevăr, şi el, blestematul de manuscris?
După cină, răsuci de două ori cheia în broască şi începu să citească Memoriile. Scrisul ilizibil al contelui îngreuna mult îndeletnicirea. Anthony căsca tot mai des, cu o ritmicitate incredibilă. La sfârşitul celui de-al IV-lea capitol, se opri. Din ceea ce citise deja, Memoriile i se păreau nespus de plicticoase şi fără urmă de scandal.
Puse la loc în valiză pachetul cu scrisori şi dosarul în care se aflase manuscrisul şi încuie valiza. Verifică apoi uşa, puse în faţa ei un scaun iar pe acesta – o cană plină cu apă.
După ce se sui în pat, încercă să mai citească puţin din Memoriile contelui Stylpitch, dar ochii i se închideau de la sine şi simţind că adoarme, strecură sub pernă manuscrisul plicticos şi fatal, stinse lumina şi adormi aproape instantaneu.
După câteva ore se deşteptă tresărind. Îl trezise vreun zgomot suspect ori senzaţia pericolului atât de dezvoltată la cei care au avut o viaţă aventuroasă?
Rămase nemişcat câteva clipe, încercând să-şi dea seama de situaţie. Auzi un scârţâit foarte uşor şi în cele din urmă îşi dădu seama că între el şi fereastră, pe duşumea, lângă valiză, se afla o formă omenească.
Dintr-un salt, Anthony sări din pat şi răsuci comutatorul. O siluetă îngenunchiată lângă valiză se ridică grăbită. Era Giuseppe, valetul.
În mâna lui dreaptă lucea un cuţit. Se năpusti asupra lui Anthony care nici măcar nu avea revolver. Cei doi bărbaţi se

încăierară într-o violentă luptă corp la corp. Anthony îşi adună toate forţele ca să ţină într-o strânsoare de fier braţul drept al lui Giuseppe, împiedicându-l astfel să folosească cuţitul. Mâna italianului îl apucă de gât, vrând să-l sugrume; deşi aproape că nu mai putea să respire, Anthony continuă să-i răsucească încet braţul.

Cuţitul, scăpând din mâna desfăcută în mod involuntar, căzu cu un zgomot metalic pe pachet. Italianul îi dădu atunci drumul adversarului său şi, eliberându-se cu abilitate din braţele lui, se ridică în picioare. Anthony se ridică şi el într-o clipă, dar comise eroarea de a face câţiva paşi spre uşă ca să-i taie retragerea. El remarcă prea târziu că scaunul şi cana cu apă era tot la locul lor.

Giuseppe intrase pe fereastră: ieşi deci pe aceeaşi cale. Profitând de clipa de răgaz oferită de eroarea de tactică comisă de Anthony, el sări pe fereastră, ajunse în balconul vecin şi dispăru.

Anthony înţelese că ar fi fost inutil să-l urmărească.

Se mulţumi deci să închidă la loc fereastra, de data aceasta cu mai multă grijă, după care se apropie din nou de pat. Din fericire, pusese Memoriile sub pernă şi nu în valiză! Era mai bine să nu mai lase nimic aici.

Se aplecă spre valiză ca să scoată de acolo scrisorile şi, fără să vrea, înjură. Scrisorile dispăruseră.

VI. Arta şantajului.

Era ora patru fără cinci minute când Virginie Revel, pe care o firească curiozitate o făcea să fie punctuală, se întoarse în casa ei din Pont Street. Descuie uşa cu cheia ei, iar în vestibul fu întâmpinată de imposibilul Chilvers:

— Scuzaţi-mă, doamnă, dar se află aici un. Un domn. Un. Un om care doreşte să vă vadă.

Fără să acorde deocamdată vreo atenţie distincţiei subtile a lui Chilvers, Virginie exclamă:

— Domnul Lomax? A sosit deja? Este în salon?

Tonul lui Chilvers era plin de reproş.

— Nu este un domn. Este un om pe care n-aş fi vrut să-l las să intre, dar care mi-a spus că scopul vizitei lui este foarte important. Că are legătură, dacă am înţeles eu bine, cu defunctul domn Revel. M-am gândit deci că este posibil ca doamna să vrea să-l vadă totuşi, şi l-am conduS. Hm. În salon.

Virginie reflectă câteva clipe. Se scurseră deja câţiva ani de când era văduvă şi faptul că vorbea foarte rar de soţul ei mort părea să indice fie, aşa cum susţineau anumite persoane, că – în ciuda nepăsării aparente – rana încă mai sângera, fie – aşa cum considerau altele – că de fapt nu l-a iubit niciodată pe Tim Revel şi nu ţinea să afişeze o durere ipocrită.

— Omul acesta, doamnă, adăugă Chilvers, este un străin.

Interesul tinerei femei crescu. Soţul ei fusese însărcinatul cu afacerile străine la legaţia Herzoslovacia cu puţin înainte de izbucnirea revoluţiei şi asasinarea regelui şi a reginei. Poate că omul acesta este un herzoslovac, un fost servitor aflat în şomaj la Londra.

— Ai procedat bine, Chilvers! Unde spui că l-ai introdus? În salon?

Ea înaintă repede, cu pasul ei uşor, şi deschise uşa camerei de lângă sufragerie.

Vizitatorul stătea pe un fotoliu, în faţa şemineului. La intrarea ei, se ridică şi o privi. Virginie avea memoria chipurilor şi era sigură că pe acesta nu-l mai văzuse vreodată. Era un tip înalt, brunet, suplu, genul spaniol ori italian, dar în nici un caz slav. Nu era herzoslovac!

— Vreţi să-mi vorbiţi? Spuse ea. Sunt doamna Revel.

Omul nu răspunse numaidecât ci o privi întâi cu o insolenţă voalată pe care ea o simţi imediat.

— Aţi făcut bine că m-aţi primit, doamnă Revel. Altfel, aşa cum i-am spus servitorului dumneavoastră, aş fi fost obligat să-i vorbesc soţului dumneavoastră.

Virginie îl privi uimită, dar, instinctiv, îşi reţinu răspunsul care-i stătea pe buze. Se mulţumi să-i spună cu răceală:

— Ar fi fost mai greu decât vă închipuiţi.

— Nu cred. Sunt foarte încăpăţânat. Dar să vorbim despre afaceri. Recunoaşteţi asta?

Îi întinse o hârtie pe care ea o examină fără prea mult interes.

— Îmi puteţi spune ce-i asta, doamnă?

— Cred că-i o scrisoare, răspunse Virginie care începea să creadă că are de-a face cu un tip pe jumătate nebun.

— Cui îi este adresată, doamnă? Zise el pe un ton insinuant apropiindu-i plicul de ochi. Vedeţi?

— Cum ştiu să citesc, răspunse veselă Virginie, văd că-i este adresată căpitanului O'Neil, strada Quenelles nr. 15, la Paris.

Omul păru să caute cu aviditate în privirea tinerei ceva ce nu reuşi să descopere, apoi spuse:

— Vă rog s-o citiţi!

Virginie scoase din plic o foaie şi începu să o parcurgă; de la primele rânduri însă atitudinea ei deveni mai rigidă şi-i restitui ciudatului său interlocutor scrisoarea, spunându-i:

— Nu pot comite indiscreţia de a o citi. E o scrisoare particulară!

Omul izbucni în râs.

— Sunteţi o actriţă desăvârşită, doamnă Revel! Felicitările mele! Cu toate acestea sper că nu veţi merge atât de departe încât să negaţi semnătura.

— Semnătura?

Întorcând foaia, Virginie rămase stupefiată. Scrisoarea era semnată: Virginie Revel. Înăbuşindu-şi o exclamaţie indignată, reluă lectura şi, de data aceasta, citi scrisoare de la început şi până la sfârşit. Conţinutul acestuia făcea ca întreaga afacere să-i devină foarte clară.

— Ei bine, doamnă? Zise bărbatul. Este numele dumneavoastră, nu-i aşa?

— Într-adevăr, spuse Virginie. Este numele meu.

„Dar, ar fi putut adăuga ea, este o imitaţie foarte nereuşită a semnăturii mele!”

Totuşi nu mai adăugă nimic şi se întoarse cu un surâs amuzat spre interlocutorul ei.

— Luaţi loc, spuse ea amabil, şi să discutăm puţin despre toate acestea.

Uimit şi neliniştit totodată, el se supuse. Totuşi, nu la tonul acesta se aştepta din partea ei! Instinctul îi spunea că tânăra nu se temea de el.

— Mai întâi aş vrea să ştiu cum ai reuşit să mă găseşti?

— Uşor lucru.

Scoase din buzunar o pagină smulsă dintr-o revistă ilustrată şi i-o întinse. Anthony Cade ar fi recunoscut-o.

Ea i-o restitui cu o grimasă.

— Era uşor, într-adevăr!

— Vă daţi seama, doamnă Revel, că aceasta nu-i singura scrisoare. Mai sunt şi altele.

— Am fost chiar aşa de indiscretă? Făcu Virginie. Ce imprudenţă! Îşi dădu seama că tonul ei nepăsător îl nedumerea şi îl tulbura. Ea însă se amuza cu adevărat.

— În orice caz, spuse ea cu un surâs fermecător, sunteţi foarte drăguţ că mi le restituiţi.

Se făcu tăcere. Bărbatul tuşi uşor.

— Sunt un om sărac, doamnă, spuse el în cele din urmă, pe un ton semnificativ.

— Asta o să vă permită – cel puţin aşa mi s-a spus întotdeauna – să intraţi în împărăţia cerurilor.

— Nu vă pot restitui aceste scrisori fără să-mi daţi ceva în schimbul lor.

— Nu credeţi că scrisorile acestea aparţin persoanei care le-a scris?

— Legea aşa spune, doamnă, dar oare sunteţi decisă să recurgeţi la justiţie?

— Justiţia este severă cu şantajiştii, îi aminti cu amabilitate Virginie.

— Ei, lăsaţi, doamnă Revel, nu sunt un copil care se lasă intimidat. Am citit aceste scrisori; ele aparţin unei femei

îndrăgostite şi care se teme teribil să nu fie descoperită de soţul ei legitim. Vreţi să i le arăt soţului dumneavoastră?

— Şi dacă, ţinând seama de faptul că aceste scrisori au fost scrise acum câţiva ani, soţul meu ar fi mort?

— În cazul acesta, dacă nu aţi avea de ce să vă temeţi, de ce aţi mai sta de vorbă cu mine?

Virginie zâmbi.

— Care-i preţul dumitale? Întrebă ea adoptând atitudinea unei femei de afaceri.

— O mie de lire. Pentru o mie de lire vă voi restitui tot pachetul. Nu-i mare lucru, dar, ce vreţi, mi-e milă de dumneavoastră.

— Nici nu-mi trece prin minte să vă plătesc o mie de lire! Declară categoric Virginie.

— Doamnă, eu nu negociez niciodată. O mie de lire şi scrisorile vă aparţin.

Virginie reflectă.

— Lasă-mă să mă gândesc. Nu-mi va veni uşor să adun aşa o sumă.

— Daţi-mi până atunci un mic acont, să zicem 50 de lire, şi mă voi întoarce peste câteva zile.

Virginie îşi privi orologiul. Era deja ora patru şi cinci minute şi i se păruse că aude soneria.

— Bine, zise ea. Întoarce-te mâine, ceva mai târziu, pe la ora şase.

Apoi, apropiindu-se de un birou, luă dintr-un sertar un teanc de bancnote.

— Sunt aici vreo 40 de lire. Deocamdată te vei mulţumi cu atât.

El apucă teancul cu lăcomie.

— Şi acum pleacă, te rog.

Omul se supuse fără să crâcnească. Prin uşa întredeschisă, Virginie îl zări pe George Lomax pe care tocmai îl introducea Chilvers.

— Intră, George! Chilvers, serveşte-ne, te rog, ceaiul aici. Ea deschise apoi larg cele două ferestre şi, cu părul în vânt,

cu privirea surâzătoare, îi declară lui Lomax: Le voi închide peste o clipă, George, dar simţeam nevoia să aerisesc! L-ai văzut ieşind pe şantajist?

— Pe cine anume?

— Pe şantajist, George. Şantajistul. Cel care te face să plăteşti.

— Glumeşti, Virginie!

— Absolut deloc!

— Dar pe cine vroia să şantajeze?

— Foarte simplu: pe mine!

— Dar ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu?

— Absolut nimic, dragul meu! Acest „om de treabă” m-a luat drept altcineva.

— Sper că ai telefonat la poliţie?

— Ar fi trebuit s-o fac?

George reflectă.

— Nu, spuse el, mai bine că te-ai abţinut. Ai fi fost amestecată într-o poveste neplăcută, poate că ar fi trebuit să apari ca martor.

— Ia te uită! Exclamă Virginie. Ar fi fost grozav de amuzant! Să particip la un proces adevărat! Deunăzi, am fost la comisariat în legătură cu broşa aceea cu diamante pe care o rătăcisem şi mi s-a părut că inspectorul de poliţie este de-a dreptul încântător.

Dispreţuind aceste copilării, George o întrebă:

— Şi ce-ai făcut cu puşlamaua asta?

— George, să nu mă cerţi: l-am lăsat să creadă că a reuşit.

— Ce?!

— I-am permis să mă şantajeze.

Fizionomia lui George era atât de expresivă încât Virginie îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în râs.

— Vrei să spui – sper totuşi că n-am înţeles eu bine – că nu i-ai arătat că-i vorba de o greşeală?

Virginie clătină din cap a negaţie, aruncându-i totodată o privire discretă.

— Dar, dragă copilă, eşti de-a dreptul nebună!

— Poate. Însă jocul ăsta mă amuză.
— Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu?
— Mai întâi, pentru că-şi practica meseria de şantajist atât de bine, cu atâta artă, încât ar fi fost păcat să-l întrerup şi să-l dezamăgesc. În al doilea rând, pentru că, până acum, nu m-a şantajat nimeni, niciodată.
— Aşa sper şi eu!
— Şi pentru că este o senzaţie nouă pentru mine. Mă atrage.
— Zău că nu te înţeleg, Virginie!
— Bănuiam eu că nu mă vei înţelege.
— Sper, cel puţin că nu i-ai dat bani.
— Doar o sumă mică, o bagatelă, zise Virginie pe un ton de scuză.
— Cât?
— 40 de lire.
— Virginie!
— Dragul meu George, nu-i mai mult decât preţul unei rochii de seară. O experienţă nouă face cât o rochie nouă!
George Lomax dădu din cap fără să răspundă, iar Chilvers, care apăru cu platoul şi cu ceainicul, salvă situaţia împiedicându-l pe gentleman să dea frâu liber indignării sale deplin justificate. Când Chilvers se retrase, Virginie reluă conversaţia în timp ce turna ceaiul în ceşti.
— Mai aveam un motiv, George, un motiv mai serios. Am vrut să-i fac un serviciu unei alte femei. Dacă aş fi declarat că nu-i vorba de mine, omul acesta ar fi căutat o altă Virginie Revel şi ar fi găsit-o. Sărmana de ea, se vede din scrisorile sale că îi era teribil de frică de soţul ei. Şantajistul ar fi găsit astfel prada ideală. Eu, în schimb, îmi voi bate joc de el şi, datorită trecutului meu nepătat, voi sfârşi prin a-l înfrânge.
— Afacerea asta îmi displace, insistă George.
— Ei bine, vere, să nu mai vorbim despre ea. N-ai venit aici ca să vorbim de şantajişti. De fapt, de ce ai venit? „Ca să te văd!” vei exclama tu cu mâna pe inimă.

— Da, spuse cu gravitate George, am venit să te văd. Şi sunt fericit că te găsesc singură.
— Oh! George!
— Vreau să-ţi cer o favoare. Întotdeauna am considerat, Virginie, că eşti o femeie cu un farmec extraordinar.
— George, mă copleşeşti!
— Şi totodată plină de spirit!
— Într-adevăr, pot spune că mă cunoşti!
— Scumpa mea Virginie, mâine va sosi în Anglia un tânăr canadian numit Mcgrath care, probabil, nu prea e obişnuit cu lumea şi mai ales cu înalta societate engleză. Aş vrea ca tu să-l faci să aprecieze farmecul şi distincţia unei adevărate lady.
— Eu sunt adevărata lady?
— Întocmai.
— De ce?
— Scuză-mă, ce ai spus?
— Am spus: de ce vrei să mă faci să-l seduc pe acest tânăr? Mai întâi, îţi amintesc că, aşa cum ştii de altfel, nu sunt o seducătoare de profesie! Şi apoi, sunt sigură că nu din pur patriotism vrei tu să-l faci pe canadian să aprecieze farmecul englezoaicelor! Pe scurt, nu mă pot angaja să-l seduc fără a cunoaşte mai întâi dedesubturile problemei.
— Scumpa mea Virginie, secretul diplomatic.
— Hai, lasă, George! Spune-mi despre ce e vorba.
— Ascultă-mă, copila mea: actualmente, Anglia are anumite interese în Herzoslovacia şi este important ca acest domn Mcgrath să-şi dea seama că restaurarea monarhiei herzoslovace este necesară păcii în Europa.
— Pacea Europei n-are nimic de-a face cu asta, zise calm Virginie, dar în privinţa monarhiei sunt de acord; un popor atât de pitoresc ca cel al herzoslovacilor are nevoie de un rege! Şi ce rege îi vei propune, dragă prietene?
Puţin stânjenit de faptul că Virginie lua lucrurile în glumă, George, după o oarecare ezitare, răspunse:
— Pe prinţul Mihail Obolovici. Dar să nu mai spui nimănui!

— Ziarele, în orice caz, nu sunt la fel de discrete! În fiecare zi citesc articole despre dinastia Obolovici; care-l prezintă pe defunctul Nicolae al IV-lea ca pe un sfânt şi un martir, şi nu ca pe un biet om mediocru, sedus de o jalnică artistă de mâna a treia.

George fu străbătut de un fior; Virginie era teribilă cu sinceritatea ei! Categoric, greşea adresându-i-se ei! Avea nevoie de o femeie mai puţin independentă şi mai clarvăzătoare. Se ridică.

— Ai dreptate, dragă Virginie, spuse el. N-ar fi trebuit să-ţi fac propunerea asta. Dar am dori ca şi coloniile noastre să fie de acord cu noi în problema herzoslovacă şi Mcgrath este un ziarist care are multă influenţă acolo. Cum tu cunoşti bine problema asta, am crezut că l-ai putea influenţa favorabil. Dar să nu mai vorbim despre asta. Tipul ăsta n-ar fi pe gustul tău.

— George, minţi foarte prost pentru un diplomat. Dacă vei continua să-mi ascunzi misterul legat de domnul Mcgrath, îl voi afla poate la Chimneys.

— Te duci la Chimneys?

— Exact. Chiffonnette mi-a telefonat azi dimineaţă ca să mă invite în weekend.

George făcu o ultimă încercare.

— Nu te duce acolo, draga mea. Va fi tare plicticos pentru tine. Nimic interesant ori monden.

Virginie izbucni în râs.

— Nu te mai preocupa atât, dragul meu George! Nu te teme că mă voi plictisi! Voi ajunge cu siguranţă la Chimneys şi mă voi folosi de tot farmecul meu pentru a-l seduce pe tânărul canadian. Căci se va afla acolo, nu-i aşa? Viaţa a devenit brusc foarte amuzantă!

Mai întâi un şantajist, apoi un văr, într-un post important, aflat în dificultăţi diplomatice. Ce confidenţe îi va face el frumoasei lui verişoare? Niciuna? Cu atât mai rău, va afla ea şi singură!

— La revedere, George. Nu, nu, nu trebuie să-mi porţi pică. Îţi jur că voi servi din toate puterile monarhia herzoslovacă!

De îndată ce George plecă, Virginie alergă la telefon şi ceru să vorbească cu lady Eileen Brent.

— Tu eşti, Chiffonnette? Scumpete, voi veni categoric mâine seară la Chimmeys! Cum? Va fi plicticos? Nu chiar atât pe cât crezi, dragă! Află că dacă nu vin, înseamnă că am fost reţinută prin forţa baionetelor! Pe mâine, scumpo!

VII. Domnul Mcgrath refuză o invitatie.

Scrisorile dispăruseră!

Consternat de această descoperire, Anthony îşi dădu seama că Giuseppe confundase pachetul de scrisori cu acel care conţinea Memoriile şi-l luase cu sine. Când îşi va da seama de eroarea comisă, va încerca, desigur, încă o dată să intre în stăpânirea manuscrisului. Trebuia să se pregătească pentru această eventualitate.

În privinţa scrisorilor, Anthony hotărî să insereze un anunţ discret, promiţând o mică recompensă aducătorului. Presupunând că Giuseppe ar fi un comisar al camarazilor organizaţiei „Mâna Roşie” sau al partidului monarhist, scrisorile n-ar prezenta nici un interes pentru el şi ar fi fericit să câştige o sumă oarecare de bani, restituindu-le.

A doua zi dimineaţă, Anthony ceru şi obţinu o întrevedere cu directorul hotelului Ritz, un francez plin de curtoazie care-l primi în biroul său particular.

— Doriţi să-mi vorbiţi, domnule Mcgrath?

— Exact. Am sosit ieri seară la hotelul dumneavoastră şi am fost servit seara, în camera mea, de un servitor al cărui nume este Giuseppe.

— Ah, da? Zise directorul cu indiferenţă.

— Am fost frapat de curiozitatea puţin exagerată a acestui om, dar nu i-am dat prea multă atenţie. Mai târziu, în cursul nopţii, am fost trezit de un zgomot uşor, am aprins lumina şi l-am prins pe acest Giuseppe scotocindu-mi valiza.

Indiferenţa directorului dispăruse.

— Dar de ce nu m-aţi anunţat imediat? Exclamă el.
— Omul venise înarmat cu un cuţit; ne-am luptat, în cele din urmă a reuşit să fugă pe fereastră.
— A luat cumva ceva, domnule Mcgrath?
— Un singur lucru lipsit de valoare comercială.
— Slavă Domnului! Dar, domnule Mcgrath, de ce n-aţi urmărit hoţul, n-aţi trezit pe toată lumea, n-aţi alarmat tot hotelul?
— Într-adevăr, din punct de vedere strict oficial ar fi trebuit să chem poliţia.
— Poliţia! Repetă fără tragere de inimă directorul hotelului. Apariţia poliţiei într-un hotel mare ca al nostru stârneşte numaidecât interesul presei!
— Cu atât mai mult, completă Anthony, cu cât şi eu prefer să nu fac vâlvă cu acest incident, dat fiind că hoţul a luat un obiect care nu avea valoare comercială, dar care, totuşi, era preţios pentru mine: este vorba de nişte scrisori.
Cu acea expresie de discreţie supraomenească de care doar francezii dau dovadă când este vorba de scrisorile unei femei, directorul murmură:
— Înţeleg, domnule. Într-adevăr, nu este o chestiune în care să fie amestecată poliţia.
— În privinţa aceasta suntem de acord. Dar înţelegeţi că intenţionez să reintru în posesia acestor scrisori. Noi, cei din colonii, suntem obişnuiţi să ne rezolvăm singuri treburile. Dar trebuie să-mi spuneţi tot ceea ce ştiţi în legătură cu acest servitor, Giuseppe.
— Aveţi dreptate, domnule Mcgrath. Vă rog să reveniţi peste o jumătate de oră şi vă voi da toate informaţiile posibile.
Treizeci de minute mai târziu, directorul hotelului îi întindea lui Anthony o foaie de hârtie cu lista restaurantelor sau hotelurilor la care Giuseppe Manelli servise. La Ritz lucra de trei luni (în Anglia – de 5 ani) şi păruse a fi un servitor priceput şi experimentat. Referinţele sale erau bune. Un lucru, însă, îl frapă pe Anthony: la două dintre

hotelurile la care Giuseppe fusese angajat, avuseseră loc nişte furturi. Nimeni nu se gândise să-l acuze, dar lui Anthony faptul i se păruse semnificativ. Cu toate acestea nu credea că este vorba de un furt vulgar şi considera că Giuseppe luase din întâmplare scrisorile. Privirea pe care acesta o aruncase asupra manuscrisului era mult prea expresivă. Probabil că nu partidul herzoslovac se folosise de el. Poate că, datorită informaţiilor obţinute de la director, va reuşi să dea de urma hoţului. Îşi băgă hârtia în buzunar, apoi se ridică.

— Vă mulţumesc. Este inutil să mai întreb dacă Giuseppe să află în hotel.

Directorul zâmbi.

— Patul este neatins şi toate lucrurile-i sunt aici. Probabil că, după eşecul suferit în cursul atacului, a părăsit hotelul în grabă. Nu cred să-l puteţi regăsi.

— Eu cred că voi reuşi. Am întotdeauna încredere în şansa mea.

După ce i-a mai chestionat, fără nici un rezultat, şi pe ceilalţi servitori şi după ce a dat anunţul spre publicare, Anthony se pregăti să meargă să ia masa de prânz la restaurantul la care Giuseppe servise mai înainte.

În clipa aceea, fu chemat la telefon.

— Domnul Mcgrath? Aici editura Balderson şi Hodgkins. Un moment, vi-l voi da pe domnul Balderson.

„Demnii noştri editori se trezesc!” îşi spuse Anthony.

— Alo! Domnul Mcgrath?

— În persoană.

— Sunt domnul Balderson, de la casa de editură Balderson şi Hodgkins. Aveţi manuscrisul, domnule Mcgrath?

— Data stabilită pentru înmânarea acestuia nu a sosit încă, domnule Balderson.

— Ştiu că veniţi din Africa, domnule Mcgrath. Deci nu prea înţelegeţi cum stau acum lucrurile. Manuscrisul acesta a produs o adevărată furtună, domnule Mcgrath. Încep să-mi doresc să nu ne fi asumat responsabilitatea.

— Serios?

— Vă asigur că aşa e! În orice caz aş vrea să am cât mai repede acel manuscris pentru a face mai multe copii. În felul acesta, chiar dacă s-ar distruge originalul, n-ar mai fi nici un pericol. Poate că lucrul acesta vi se pare puţin cam exagerat, domnule Mcgrath, dar veţi vedea că veţi fi împiedicat să pătrundeţi în birourile noastre. Există nouă şanse din zece să nu puteţi ajunge la noi.

— Mă îndoiesc, zise Anthony. Când vreau să ajung undeva, de obicei reuşesc.

— Dar, de data aceasta, aveţi de-a face cu adversari periculoşi. Acum o lună nici mie nu mi-ar fi venit să cred aşa ceva. Dar vă asigur, domnule Mcgrath, că au încercat să ne angajeze în slujba lor, să ne intimideze prin ameninţări, să ne implore ori să ne convingă. Nici nu ştiu cum am reuşit să rezistăm până în prezent. Vă propun să nu încercaţi măcar să aduceţi manuscrisul. Va veni la dumneavoastră la hotel un om de încredere: daţi-i-l acestuia.

— Şi dacă i-l fură? Întrebă Anthony.

— Atunci noi vom fi răspunzători şi nu dumneavoastră. Dumneavoastră îl veţi preda reprezentantului nostru contra unei chitanţe. Cecul de o mie de lire pe care trebuie să vi-l înmânăm nu poate fi eliberat, aşa cum spun instrucţiunile defunctului autor, decât miercurea viitoare, dar dacă doriţi, vă voi trimite prin mesagerul nostru un cec din contul meu personal.

Anthony reflectă o clipă.

— Foarte bine, zise el oftând uşor. Trimiteţi-mi-l pe omul dumneavoastră de încredere. Şi daţi-i şi cecul, vă rog, pentru că, în acest caz, nu cred să mai rămân în Anglia până miercurea viitoare.

— Bineînţeles, domnule Mcgrath. Omul nostru, domnul Holmes, va veni la dumneavoastră mâine dimineaţă. Este mai bine să nu vină direct de la birou. Va veni de la el de acasă, înainte de a se duce la locul lui de muncă şi vă va aduce chitanţa. Între timp, vă sfătuiesc să depuneţi un

pachet trucat în casa de bani a hotelului pentru a ne induce în eroare adversarii.

— Bine, mă voi conforma instrucţiunilor dumneavoastră.

Anthony puse gânditor receptorul în furcă.

În ziua aceea nu reuşi să afle nimic despre Giuseppe însă a doua sa noapte la Londra se scurse fără incidente.

A doua zi la ora nouă, domnul Holmes, de la casa de editură Balderson şi Hodgkins, un mic funcţionar calm şi binecrescut, îi înmână, în schimbul manuscrisului, o chitanţă şi un cec de o mie de lire. Domnul Holmes puse manuscrisul în servieta sa, îi spuse politicos „la revedere” lui Anthony şi plecă.

— Poate că va fi asasinat pe drum, murmură Anthony. Toate astea sunt ciudate, mai mult decât ciudate.

Scrise câteva rânduri pe o foaie pe care o introduse împreună cu cecul într-un plic pe care îl lipi cu grijă. Suma dată de Jimmy la Bulawayo ca avans era încă aproape intactă.

„Până acum, îşi spuse Anthony, am fost păcălit. Dar treburile nu vor continua astfel. Să ne gândim acum la cea de-a doua misiune. Cred că n-ar strica să arunc o privire pe la locuinţa doamnei Revel, desigur, după ce mă voi deghiza.”

Îşi făcu valizele, achită nota de plată, ceru să i se aducă un taxi şi se aplecă spre a-i da şoferului adresa exact în clipa în care un comisionar se opri gâfâind lângă el şi-i dădu o scrisoare.

— Chiar acum a sosit, sir.

Anthony îi puse în palmă un shilling şi deschise apoi scrisoarea în taxi.

O citi de patru ori înainte de a pricepe despre ce era vorba. Era redactată în acel stil oficial, scump administraţiei, plin de fraze extrem de complicate. Domnul Mcgrath, care, aşa cum se ştia, sosea în ziua aceea din Africa, cu un anumit manuscris ce trebuia înmânat unor anumite persoane, era rugat să nu facă acest lucru, înainte

de a fi avut o discuţie confidenţială cu anumiţi funcţionari a căror înaltă importanţă era subliniată chiar de anonimat. Domnul Mcgrath era de asemenea rugat să se ducă vineri seară în weekend la Chimneys, în calitate de invitat al lordului Caterham.

Misiva aceasta confuză şi misterioasă îl amuză copios pe Anthony.

— Bătrâna şi buna Anglie! Murmură el. Ca de obicei, în urmă cu două zile! Păcat, mi-ar fi plăcut să mă duc la Chimneys! Cu atât mai rău. Acum, că am dat manuscrisul, nu mai pot profita de ospitalitatea acestor oameni; ar însemna să-i înşel. Dar, dacă există vreun han prin împrejurimile castelului, poate că m-aş putea instala acolo în calitate de Anthony Cade, ca să văd puţin ce se va petrece la Chimneys.

Oprind taxiul în faţa unui micuţ hotel, Anthony îşi reţinu aici o cameră mai mult decât modestă, se înscrise în registru cu numele său – Anthony Cade, scoase din buzunar o hârtie pentru scrisori purtând antetul hotelului Ritz şi scrise repede câteva rânduri.

Explică astfel că sosise cu două zile înainte, că înmânase deja manuscrisul editorilor Balderson şi Hodgkins, şi că se vedea obligat, spre marele său regret, să refuze amabila invitaţie a lordului Caterham, dat fiind că părăsea Anglia în aceeaşi zi. Semnă: James Mcgrath.

— Şi acum, zise Anthony lipind timbrul pe plic, adio Jimmy Mcgrath! E rândul tău, Anthony Cade!

VIII. Un cadavru.

Întorcându-se de la partida de tenis, în limuzina ei luxoasă, Virginie Revel se gândea, surâzând bizar, la omul care va veni să o vadă în ziua aceea, pe la ora şase. Astăzi şantajistul nu va găsi acea pradă uşoară la care el se considera îndreptăţit să spere!

Când maşina se opri în faţa casei, ea se adresă şoferului:

— Cum se simte soţia dumitale, Walton? Am uitat să te întreb înainte.

— Ceva mai bine, doamnă, medicul a spus că va veni pe la ora şase şi jumătate. Doamna va mai avea nevoie de mine în seara aceasta?

— Nu, plec în weekend. Iau trenul de şase şi patruzeci de minute din gara Paddington – dar voi lua un taxi până acolo. Prefer să poţi vorbi personal cu medicul. Şi dacă acesta consideră că un weekend la ţară i-ar face bine soţiei dumitale, voi plăti eu cheltuielile.

Făcând cu capul un semn spre şoferul care nu mai ştia cum să-i mulţumească, Virginie urcă în pas vioi treptele, îşi căută cheia în poşetă, văzu că uitase s-o ia şi sună.

În timp ce aştepta, un tânăr cu hainele uzate, şi care avea în mână un teanc de ziare, urcă treptele şi îi întinse o publicaţie pe care era scris cu litere mari:

ÎN AJUTORUL ŞOMERILOR!

Revistă săptămânală vândută de şomeri.

— Am mai cumpărat una azi dimineaţă, declară Virginie pe un ton de scuză. Vă dau cuvântul meu! Dacă măcar ar fi bine scrisă! Dar de ce sunt atât de plicticoase articolele?

Tânărul izbucni în râs, dându-şi capul pe spate. Virginie făcu acelaşi lucru. Aruncând o privire neglijentă spre el, Virginie constată că era cel mai interesant specimen de şomer din toţi întâlniţi de ea la Londra până atunci. Chipul lui bronzat, trăsăturile ferme şi privirea ironică îi plăceau. Ar fi vrut să-i găsească o slujbă, dar chiar în clipa aceea uşa se deschise şi Virginie uită pe loc şi de şomer, şi de problemele lui, căci Eliza, camerista sa, apăruse în prag.

— Unde-i Chilvers? Întrebă ea mirată.

— La Datchet, doamnă, împreună cu ceilalţi, aşa cum aţi ordonat în depeşa dumneavoastră.

— Depeşa mea! Dar nu am trimis niciuna.

— Cum, doamnă? Dar priviţi-o!

Eliza îi întinse o telegramă adresata lui Chilvers şi redactată în termenii următori: „Pleacă imediat împreună cu personalul la cabana din Datchet şi pregăteşte totul pentru weekend. Ia trenul de 5 şi 49.”

Era o depeşă asemănătoare acelora pe care le mai trimisese uneori, când, dintr-un capriciu de moment, hotărâse să organizeze weekend-ul în cabana ei de la ţară. În general, în astfel de ocazii lua cu sine tot personalul, lăsând doar o bătrână menajeră care să aibă grijă de casă.

Chilvers nu văzuse nimic suspect în acest mesaj, şi, ca un majordom stilat, îi executase ordinele.

— Eu am preferat să rămân, explică Eliza, pentru a-i pregăti doamnei valizele.

— Cineva a jucat o farsă stupidă! Exclamă Virginie, aruncând iritată telegrama pe masă. Dar ştii bine, Eliza, că sunt invitată la Chimneys în weekend-ul acesta!

— Da, doamnă, dar m-am gândit că poate doamna şi-a schimbat părerea. I s-a mai întâmplat uneori doamnei acest lucru.

Surâzând uşor, Virginie admise adevărul acesta. Ce-i drept, i se întâmpla destul de des să-şi schimbe părerea. Dar de ce i se făcuse farsa aceasta? Şi cine să fie autorul?

— Dumnezeule! Exclamă brusc Eliza. Dacă o fi vorba de nişte hoţi, doamnă, ori de nişte răufăcători? Dacă au expediat depeşa ca să rămână casa goală şi ei s-o poată jefui?

— Se poate şi asta, zise Virginie gânditoare.

— Fără îndoială, doamnă. În fiecare zi poţi citi în ziare despre astfel de lucruri! Trebuie ca doamna să telefoneze la poliţie înainte ca oamenii aceia să vină şi să ne asasineze.

— Calmează-te, Eliza! Nimeni nu va veni să ne asasineze la ora şase după-amiaza.

— Doamnă, vă implor, permiteţi-mi să chem un agent!

— Ce idee! Nu, nu Eliza. Du-te mai întâi să-mi pregăteşti valizele pentru weekend: rochia de seară pe care tocmai mi-au trimis-o de la Premet, cea de după-amiază – din crep marocan alb şi. Cea din velur negru, nu-i aşa? Este atât de „diplomatică”!

— Doamna este încântătoare în satin verde-de-Nil, declară Eliza, ale cărei instincte profesionale biruiră.

— Nu, nu, fără satin. Grăbeşte-te, Eliza, avem foarte puţin timp! Voi trimite câteva rânduri lui Chilvers – o telegramă adevărată de data aceasta, şi voi vorbi cu poliţistul din colţ să supravegheze casa. Nu-ţi lua o figură atât de dramatică, Eliza. Încă nu-ţi taie nimeni gâtul.

Virginie se îndreptă spre salon ca să telefoneze la comisariat. Se opri stupefiată, cu mâna pe receptor.

Pe fotoliu, în faţa şemineului, se afla un om. Falsa telegramă o făcuse să uite de vizitatorul ei, care adormise probabil în timp ce o aştepta. Se apropie de el cu un surâs maliţios pe buze.

Dar în timp ce se apleca deasupra corpului chircit într-o poziţie bizară surâsul îi îngheţă. Omul acela nu era adormit. Era mort.

Îşi dădu seama de asta în mod instinctiv, chiar înainte de a zări revolverul de pe duşumea, pata întunecată ce înconjura gaura căscată chiar în dreptul inimii ori capul cu maxilarul căzut, oribil la vedere.

Rămase nemişcată, împietrită. Deodată, în tăcerea aceea profundă, auzi vocea Elizei chemând-o.

— Doamnă! Doamnă!

— Ce mai este?

Ieşi repede, închizând uşa în urma ei. Trebuia neapărat să-i ascundă Elizei groaznica privelişte, căci aceasta ar fi făcut cu siguranţă o criză de nervi, ori acum avea nevoie de calm şi de linişte pentru a se putea gândi la toate acestea.

— Doamnă, n-ar fi mai bine să zăvorăsc uşa? Răufăcătorii aceia ar putea să apară în orice clipă!

— Bine, fă-o!

O auzi pe Eliza trăgând zăvoarele, urcând apoi scara, şi scoase un oftat de uşurare.

Privirile i se opriră asupra omului din fotoliu, apoi asupra telefonului. Trebuia să sune imediat la poliţie. Dar în loc să o facă, ea continua să stea pe gânduri.

Ideile cele mai neaşteptate şi mai oribile i se învălmăşeau în minte. Falsa telegramă! Ce legătură avea oare cu

asasinatul? Dacă Eliza n-ar fi rămas din proprie iniţiativă şi dacă locuinţa ar fi fost pustie, ea, Virginie, ar fi descuiat, faptul că-şi va uita cheia nefiind prevăzut, şi s-ar fi aflat în prezenţa unui om asasinat, acelaşi care în ajun o şantajase şi-i estorcase 40 de lire. Evident, ar fi putut da explicaţii. Dar ar fi părut explicaţiile ei verosimile?

George nu pricepuse nimic şi toţi oamenii de bun-simţ vor fi, cu siguranţă, de părerea lui.

Acele scrisori nu fuseseră nicicând scrise de ea, dar putea s-o dovedească? Îşi apăsă mâinile pe frunte.

Ce era de făcut? Cine-i dăduse drumul înăuntru acestui om? Eliza? Cu siguranţă că nu! I-ar fi spus numaidecât!

Misterul devenea din ce în ce mai complicat.

Să-i telefoneze lui George? Avea nevoie de un bărbat calm, energic, lucid care s-o îndrume şi s-o ajute. Nu, nu George! El nu s-ar gândi decât la un singur lucru: propria lui carieră, şi va refuza să fie amestecat într-o poveste atât de încâlcită. Atunci cine? Chipul i se lumină brusc. Bill! Bineînţeles! Bunul şi amabilul Bill!

Desprinse receptorul şi ceru să vorbească cu domnul Eversleigh. I se răspunse că tocmai plecase la Chimneys.

— Nenorocire! Ţipă Virginie trântind receptorul. Era cumplit să fii închisă într-o cameră cu un cadavru fără să poţi vorbi cuiva despre asta. În clipa aceea răsună soneria.

Virginie se ridică grăbită. Eliza era sus şi, cu siguranţă, nu auzea. Avântându-se spre vestibul, trase zăvoarele cu care Eliza ferecase uşa, şi o deschise larg. În prag se afla şomerul.

Virginie lăsă să se audă un oftat de uşurare.

— Intraţi, zise ea. Veniţi exact la momentul oportun. S-ar putea să am ceva de lucru pentru dumneavoastră.

Îl introduse în sufragerie, îi oferi un scaun, se aşează în faţa lui şi îl privi cu atenţie câteva clipe.

— Scuzaţi-mă, zise ea, dar. Sunteţi. Vreau să spun.

— Mi-am făcut studiile la Eton şi Oxford, spuse tânărul. Asta voiaţi să mă-ntrebaţi?

— Oarecum, recunoscu Virginie.

— Declasat şi decăzut din cauza totalei mele inaptitudini pentru orice muncă sistematică şi regulată. Sper că treaba pe care mi-o veţi propune nu este conformă uzanţelor.

Pe buzele tinerei se ivi un surâs.

— Absolut nonconformistă, fiţi fără teamă.

— Perfect, spuse tânărul cu un ton satisfăcut.

Virginie aruncă o privire aprobatoare asupra chipului lui bronzat şi a corpului său suplu dar musculos.

— Înţelegeţi, zise ea, mă aflu într-o situaţie dificilă şi neaşteptată, şi majoritatea prietenilor mei sunt prea. Prea sus puşi. Amestecându-se în această poveste ar putea să aducă prejudicii reputaţiei lor.

— Eu n-am ce reputaţie să pierd. Spuneţi-mi deci deschis despre ce este vorba.

— În camera de alături se află un cadavru, zise Virginie. Un bărbat care a fost asasinat şi nu ştiu ce să fac cu el.

Spuse cuvintele cu tot atâta ingenuitate ca o fetiţă, iar tânărul câştigă imens în stima ei când nu lăsă să se vadă nici cea mai mică uimire. S-ar fi spus că în fiecare zi auzea astfel de constatări.

— Perfect, spuse el. Întotdeauna mi-am dorit s-o fac pe detectivul amator. Trebuie să merg să examinez cadavrul, sau vreţi să mă informez mai întâi asupra circumstanţelor în care a murit?

— Împrejurările sunt puţin cam ciudate. Omul acesta a venit ieri aici, pentru prima dată. Avea la el nişte scrisori. Scrisori de dragoste. Semnate cu numele meu.

— Dar nu dumneavoastră le scriseserăţi, zise calm tânărul.

Virginie îl privi uimită.

— De unde ştiţi?

— Simplă deducţie. Nu sunteţi dumneavoastră femeia care să iubească pe ascuns şi căreia să-i fie frică de descoperiri. Continuaţi.

— Vroia să mă şantajeze şi. Şi. Nu ştiu dacă mă veţi înţelege dar. L-am lăsat s-o facă.

El dădu din cap, surâzând.

— Ba da, înţeleg. Este o senzaţie nouă şi vroiaţi să vedeţi ce veţi simţi.

— Exact asta a fost! Ce om inteligent sunteţi!

— Într-adevăr, sunt foarte inteligent, spuse modest tânărul. Dar trebuie să ştiţi că majoritatea oamenilor nu ar înţelege punctul nostru de vedere. Ce vreţi, oamenii sunt lipsiţi de imaginaţie!

— Aveţi dreptate. I-am spus tipului să se întoarcă azi, la ora şase. Când m-am întors acasă – m-aţi văzut – am găsit o telegramă falsă din cauza căreia tot personalul mi-a plecat la ţară. Nu mai este aici decât camerista mea, Eliza. Am intrat în salon ca să telefonez la poliţie şi aici l-am găsit asasinat pe acel bărbat.

— Cine i-a dat drumul în casă?

— Nu ştiu. Dacă ar fi făcut-o camerista, mi-ar fi spus.

Tânărul se ridică.

— Să vedem corpul. După aceea vom hotărî.

Virginie o luă înainte, arătându-i drumul.

În pragul salonului, ea se opri.

— À propos, zise ea, nu mi-aţi spus cum vă numiţi.

— Numele meu? Anthony Cade.

IX. Anthony îl pune într-un cufăr.

Surâzând uşor, Anthony o urmă pe Virginie. Evenimentele luaseră o întorsătură neaşteptată. Dar, aplecându-se peste corpul chircit în fotoliu, el deveni din nou grav.

— Nu s-a răcit încă. Bărbatul acesta a fost omorât acum o jumătate de oră, poate mai puţin.

— Chiar înaintea întoarcerii mele?

— Într-adevăr. Desigur, camerista dumneavoastră nu a intrat aici.

— Nu.

— Ştie că aţi fost în camera asta?

— Da. Am ieşit de aici pentru spune ceva.

— După ce aţi descoperit cadavrul?

— Da.

— Şi nu i-aţi spus nimic despre el?

— Nu. Ar fi făcut, cu siguranţă, o criză de nervi, iar eu aveam nevoie de linişte pentru a reflecta. Văd că nu sunteţi de acord. De ce?

— Fiindcă dacă ea ar fi descoperit corpul în acelaşi moment cu dumneavoastră, sau aproape în acelaşi moment, afacerea ar fi fost mult mai simplă. Am fi avut o dovadă că bărbatul a fost asasinat înaintea întoarcerii dumneavoastră acasă.

— Ah! Iar acum se poate pretinde că a fost asasinat după! Pricep.

În timp ce ea reflecta la această nouă dificultate, el o studia: categoric, era nu numai frumoasă ci şi inteligentă şi curajoasă.

— Dar cum se face că Eliza nu a auzit zgomotul împuşcăturii? Murmură ea. Prin fereastra deschisă, se auzi pocnetul unui pneu spart.

— Iată şi răspunsul, zise Anthony. La Londra un astfel de zgomot poate să treacă neremarcat.

Virginie, oarecum tulburată, se întoarse spre interlocutorul său.

— Pare italian, remarcă ea.

— Într-adevăr, este un italian. Chelner la restaurant şi servitor la hotel, ca meserie. Şantajist doar din când în când. Poate că se numeşte Giuseppe.

— Cerule! Exclamă Virginie. Eşti cumva Sherlock Holmes?

— Nu, din nefericire! Vă voi explica de ce l-am recunoscut. Dar mai întâi, spuneţi-mi dacă i-aţi dat cu adevărat bani acestui om?

— Da. 40 de lire.

— Asta-i rău! Zise Anthony fără să manifeste totuşi vreo surpriză. Acum, arătaţi-mi telegrama.

În timp ce-o examina, chipul lui deveni şi mai grav.

— Unde vă aflaţi azi după-amiază?

— Jucam tenis la Ranelagh.

— Şi depeşa a fost expediată de la poşta din Bornes, de alături. Aţi fi putut-o expedia chiar dumneavoastră.

Virginie simţea cu oroare reţeaua unor fire misterioase strângându-se în jurul ei.

Anthony îşi scoase batista şi apucă cu ea revolverul.

— Noi, ăştia, criminalii, se scuză el, trebuie să fim prudenţi, trebuie să ne ferim de amprente digitale!

Simţi brusc că încremeneşte. Toată atitudinea i se schimbă. Întrebă sever:

— Doamnă Revel (ea-l asculta cu atâta nelinişte încât nici nu remarcă măcar că-i spunea pe nume), aţi mai văzut revolverul acesta înainte?

— Nu, niciodată, spuse ea uimită.

— Sunteţi sigură de asta?

— Absolut sigură.

— Aţi avut vreodată un revolver?

— Nu!

— Sigur?

— Absolut sigur!

— Atunci de unde vine jucăria asta?

El îi întinse revolverul pe care era gravat un cuvânt: Virginie.

— Oh, dar este imposibil! Exclamă Virginie.

Mirarea ei era atât de sinceră încât Anthony nu putu să creadă că ar fi simulat ceva.

— Luaţi loc, zise el calm. Povestea asta este mai cumplită decât am fi crezut. Să ne gândim la nişte ipoteze. Nu sunt decât două. Adevărata Virginie – vreau să spun cea care a scris scrisorile – a descoperit urma şantajistului, l-a ucis, a lăsat revolverul să-i cadă, a luat scrisorile şi a fugit. Este posibil?

— Poate, murmură Virginie.

— Cealaltă ipoteză este mai interesantă. Cei care voiau să-l omoare pe Giuseppe, intenţionau să vă şi incrimineze în acelaşi timp. Ei ar fi putut foarte uşor să-l ucidă în altă parte, dar au făcut nişte eforturi teribile ca să-l omoare

tocmai în acest loc, aici, la dumneavoastră. Şi este evident că se ştiu multe despre dumneavoastră, despre cabana dumneavoastră de la Datchet, despre felul în care sunt organizaţi servitorii şi despre faptul că azi după-amiază vă aflaţi la Ranelagh, la tenis. Aveţi duşmani, doamnă Revel?

— Oh, Doamne, nu! Nu cred!

— Acum este bine să stabilim ce vom face. Avem două posibilităţi: Planul A: telefonăm la poliţie, le povestim întâmplarea şi avem încredere în poziţia socială şi în trecutul dumneavoastră fără pată. Planul B: o tentativă de-a lui Anthony Cade de a ascunde corpul. Desigur, înclinaţiile mele naturale mă sfătuiesc să optez pentru planul B. Întotdeauna am vrut să ştiu dacă am abilitatea necesară ca să şterg urmele unei crime, dar o urmă de sentimentalism m-a împiedicat să vărs sânge. Cu toate acestea, consider că prima cale este mai rezonabilă. Poate că s-ar putea face un fel de compromis, să telefonăm la poliţie dar să suprimăm revolverul şi scrisorile. Dacă le mai are asupra lui!

Anthony scotoci rapid prin buzunarele mortului.

— I s-a luat tot, anunţă el. Aceste scrisori blestemate încă ne vor mai da de furcă! Nu mai are nimic asupra lui. Ia te uită, ce mai este şi asta? O bucăţică de hârtie care s-a agăţat de nasturele cusut în interiorul buzunarului!

Scoase bucăţica de hârtie şi o examină la lumină.

— Nu-i decât un fragment, din nefericire. Chimneys, ora 11 şi 45 minute, joi. S-ar zice că-i vorba de o întâlnire!

— Chimneys? Exclamă Virginie. Asta-i extraordinar!

— De ce-i extraordinar? Un loc prea aristocratic pentru un tip sărac ca acesta?

— Mă duc eu însămi în seara asta la Chimneys. Sau mai bine zis, trebuia să mă duc.

Anthony se întoarse brusc spre ea.

— Cum? Mai spuneţi încă o dată, vă rog!

— Trebuia să mă duc la Chimneys astă seară, repetă Virginie.

Anthony fluieră încetişor.

— De data asta încep să-nţeleg! Probabil că cineva vroia cu orice preţ să vă împiedice să ajungeţi la Chimneys!

— Ştiu că vărul meu George Lomax vroia să mă împiedice, zise Virginie surâzând. Dar nu pot să cred că ar fi un asasin.

Anthony nu mai zâmbea. Era adâncit în gânduri.

— Dacă veţi telefona la poliţie, nu veţi putea, cu siguranţă, să ajungeţi la Chimneys nici în seara asta, nici mâine. Şi aş vrea să vă duceţi acolo. Cred că asta o să vă ajute să-i descoperiţi pe prietenii noştri necunoscuţi. Doamnă Revel, vreţi să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de afacerea asta?

— Vom urma deci planul B?

— Chiar aşa. Mai înainte de orice, trebuie să ne debarasăm de camerista dumneavoastră. Este posibil?

— Bineînţeles!

Virginie ieşi în hol şi strigă:

— Eliza! Eliza!

— Doamnă?

Anthony auzi un dialog rapid, apoi uşa de la intrare se deschise şi se închise. Virginie reveni în salon.

— A plecat. Am trimis-o să caute un flacon de parfum, spunându-i că magazinul respectiv este deschis până la ora opt seara. Desigur, nu-i aşa, dar nu face nimic. Trebuie să ia trenul pentru Chimneys fără să mă aştepte şi fără să se mai întoarcă acasă.

— Bine, spuse Anthony făcând un semn aprobator. Acum să luăm măsuri în privinţa cadavrului! Mă văd obligat să recurg la o metodă veche şi banală: aveţi vreun cufăr în casă?

— Fără îndoială. Veniţi cu mine la subsol.

Aici se aflau mai multe cufere. Anthony alese unul foarte larg şi foarte adânc, cu un aspect respectabil.

— De asta mă voi ocupa singur, spuse el cu tact. Pregătiţi-vă de plecare, în timpul acesta.

Virginie se supuse. Urcă la ea şi se îmbrăcă în ţinută de călătorie. Când coborî, Anthony o aştepta în hol cu un cufăr legat perfect în curele de jur împrejur.

— V-aş spune cu plăcere povestea vieţii mele, zise el, dar cred că vom avea o seară mult prea agitată. Iată ce aveţi de făcut: chemaţi un taxi şi puneţi-vă bagajele în el, inclusiv cufărul. Mergeţi la Paddington şi lăsaţi-l la bagaje. Voi fi pe peron. Când veţi trece prin faţa mea veţi da drumul recipisei. O voi lua de jos şi mă voi preface că v-o restitui, dar, în realitate, o voi păstra. Mergeţi la Chimneys şi fiţi liniştită: răspund de rest.

— Vă sunt teribil de îndatorată, zise Virginie. Este de neiertat din partea mea să vă pun în braţe un cadavru, fără să vă cunosc măcar!

— De fapt asta mă distrează, replică Anthony cu nonşalanţă. Dacă Jimmy Mcgrath, unul din prietenii mei, ar fi aici, v-ar spune că, de îndată ce apare undeva o afacere complicată, trebuie să-mi fac şi eu apariţia.

Virginie îl privea cu gura căscată.

— Ce nume aţi pronunţat? Jimmy Mcgrath?

Anthony o privi pătrunzător.

— Da. De ce? Aţi auzit vorbindu-se despre el?

— Da. Nu demult. Domnule Cade, trebuie să vă vorbesc; puteţi veni la Chimneys.

— Mă veţi revedea curând, doamnă Revel, vă promit. Până atunci să ieşim separat: unul dintre conspiratori, pe furiş, pe scara de serviciu, celălalt – mândru, pe uşa principală, în întâmpinarea taxiului!

Planul se desfăşură conform previziunilor sale. Anthony, care luase de asemenea un taxi, o aşteptă pe Virginie pe peron şi intră în posesia recipisei. Se duse apoi într-un garaj vecin, închirie o maşină modestă şi, întorcându-se la gară, scoase cufărul de la bagaje.

Pe drumul pe care o luă, şi care ducea către periferia Londrei, era un trafic intens şi era imposibil să fie regăsite aici urme de paşi ori de roţi. Într-un loc discret, Anthony se opri, coborî din maşină şi, cu puţin noroi, făcu în aşa fel încât numărul acesteia deveni invizibil. Apoi, după ce se asigură că nu trece nici o maşină, deschise cufărul, scoase

din el cadavrul lui Giuseppe, îl aşează în şanţul de pe marginea drumului în aşa fel încât să nu fie descoperit de lumina farurilor, apoi se urcă în maşină şi plecă.

Totul nu durase decât un minut şi jumătate. Făcu un ocol la dreapta, întorcându-se la Londra prin Burnham Beeches. Acolo opri din nou şi, alegând unul dintre copacii uriaşi ai pădurii, se cocoţă în el, nu fără greutate. Din fericire drumul era pustiu. Printre crengile cele mai de sus ale copacului zări o scobitură în scoarţă şi introduse aici un mic pachet legat zdravăn.

„E o idee bună să ascund aici revolverul, îşi spuse Anthony. Toată lumea îşi îndreaptă cercetările spre pământ, niciodată în aer! Şi, la Londra, puţini sunt oamenii capabili să se caţere într-un copac”.

Întors la gara din Paddington, el dădu din nou cufărul la bagaje – de data aceasta într-o altă sală – făcu plinul la maşină şi plecă la Chimneys. Stomacul lui visa nostalgic la un biftec bun însoţit de cartofi prăjiţi, dar Anthony nu avea să mănânce.

Era ora zece şi jumătate seara când îşi opri maşina pe drumul ce mergea de-a lungul parcului de la Chimneys. Escaladând zidul, traversă în fugă aleile, mai lungi decât şi-ar fi închipuit, şi se opri la o oarecare distanţă de castelul ale cărui aripi se conturau în întunericul nopţii. Undeva, departe, se auzi un orologiu bătând de trei sferturi.

Unsprezece şi patruzeci şi cinci. Ora scrisă pe bucăţica de hârtie găsită în buzunarul mortului. Anthony era acum lângă scară, cu ochii ridicaţi spre ferestre. Totul părea adormit.

— Se culcă devreme domnii diplomaţi, murmură Anthony.

Deodată auzi distinct zgomotul unei împuşcături. Anthony se întoarse repede. Cineva trăsese cu arma în interiorul castelului, era sigur de asta. Aşteptă câteva minute, dar tăcerea persista. În cele din urmă el se apropie de una din ferestrele mari ce dădeau spre terasă şi încercă s-o deschidă. Era închisă. Celelalte – de asemenea. Nimeni nu-i

auzi tentativele. Totul părea adormit. Să se fi înşelat? Să se fi auzit oare împuşcătura din altă parte? Puţin cam neliniştit, îşi abandonă investigaţiile şi hotărî să se întoarcă.

La jumătatea drumului, se opri şi privi din nou casa. Deodată, una dintre ferestrele primului etaj se lumină. Dar, după o secundă, lumina se stinse şi întregul Chimneys rămase din nou învăluit în întuneric, într-o tăcere de moarte.

X. Chimneys.

Inspectorul Badgeworthy, înalt, masiv, impozant, clasa nişte hârtii în biroul lui. Subalternul său Johnes, îl privea respectuos.

Telefonul sună şi inspectorul desprinse greoi receptorul.

— Alo! Da, postul de poliţie. Market Basing. Inspectorul Badgeworthy la telefon. Ce! Cum?

Toată atitudinea inspectorului se schimbă. Se vedea clar că interlocutorul îi era superior cu mult, aşa cum şi el era superior ofiţerului de poliţie de alături.

— Da, mylord? Scuzaţi, mylord? Ce aţi spus, mylord?

Urmă o tăcere lungă, în cursul căreia inspectorul Badgeworthy asculta cu atenţie în timp ce expresia feţei i se schimba fără încetare. În cele din urmă puse receptorul în furcă, după ce pronunţă energic:

— Imediat, mylord!

Plin de importanţă, se întoarse spre Johnson;

— Din partea lordului Caterham, de la Chimneys. A avut loc un asasinat!

— Un asasinat! Murmură Johson, impresionat.

— Da, un asasinat adevărat, repetă inspectorul cu satisfacţie. Unul dintre invitaţii lordului Caterham, un gentleman străin, a fost ucis cu un foc de revolver. I s-a găsit cadavrul lângă o fereastră deschisă. Există urme de paşi pe terasă şi pe peluză. Sper să nu fie şterse până la sosirea noastră! Să mergem. Pe drum, îl vom lua cu noi şi pe doctorul Cartwright ca să-l ducem la Chimneys.

Badgeworthy era într-al nouălea cer. Un asasinat! La Chimneys! Scandal! Anchetă! Senzaţie! Inspectorul Badgeworthy este însărcinat cu afacerea. Descoperă urme extraordinare. Arestare senzaţională. Promovare a numitului inspector.

„Numai de n-ar veni Scotland Yard-ul să-mi ia afacerea”. Gândul acesta îi paralizează tot entuziasmul. Nu era, vai! Decât foarte probabil amestecul Scotland Yard-ului din moment ce era vorba de Chimneys!

Luându-l cu sine pe doctorul Cartwright, porniră spre Chimneys. Trecând prin faţa hanului. „La jucătorii de crichet”, doctorul remarcă în pragul uşii prezenţa unui tânăr.

— Ia te uita! Un străin, zise el. Nu l-am văzut ieri. Probabil că a sosit seara.

— În orice caz nu cu trenul, replică Johnson, care era întotdeauna la curent cu plecările şi sosirile trenurilor deoarece fratele lui era şeful gării.

— Cine se află acum la Chimneys? Întrebă doctorul.

— Lady Eillen, care a sosit cu trenul de ora trei şi patruzeci de minute împreună cu doi tineri – un american şi un ofiţer – amândoi fără valeţi! Mylord a venit la ora cinci şi patruzeci de minute, împreună cu un domn străin – victima, poate?

— Şi cu valetul său. Domnul Eversleight a sosit cu acelaşi tren. Doamna Revel a venit cu trenul de şapte şi douăzeci şi cinci de minute, în acelaşi timp cu un domn chel, cu un nas coroiat, iar camerista doamnei Revel, la ora opt şi cincizeci şi şase de minute.

Johnson se opri fără suflu.

— Şi la han nu a descins nici un călător?

— Niciunul.

— Probabil că a venit cu maşina, remarcă inspectorul. Informează-te despre el la han, Johnson. Este foarte bronzat, şi are şi el aparenţa unui străin. Cu oamenii aceştia, nu se ştie niciodată!

Şi inspectorul dădu din cap cu aerul cuiva care nu se lasă păcălit.

Maşina intră pe poarta cea mare şi străbătu parcul de la Chimneys. Este inutil să vorbim despre această reşedinţă seniorială a cărei descriere exactă poate fi găsită în ghidul Castele istorice din Anglia.

Fură primiţi de un servitor bătrân, cu părul alb şi a cărui fizionomie – ca de altfel şi atitudinea şi gesturile – părea să spună: „Nu suntem obişnuiţi ca între zidurile acestui castel să aibe loc asasinate. Dar să facem faţă dezastrelor, adunându-ne tot sângele rece de care dispunem. Mai bine să murim decât să lăsăm să se vadă că am fi fost afectaţi!”

— Mylord vă aşteaptă, spuse el. Pe aici, vă rog.

Îi conduse într-un budoar micuţ, unde se retrăsese lordul Caterham care evita luxul prea seniorial al marilor saloane, şi îi anunţă:

— Domnul doctor Cartwright. Domnul inspector de poliţie.

Lordul Caterham se plimba de colo-colo prin încăpere. Era foarte agitat.

— În sfârşit, iată-te, inspectore! Ce mai faci, Cartwright? Ce părere ai de afacerea asta oribilă? Iată-ne într-o situaţie groaznică!

Lordul Caterham, care-şi trecea fără încetare mâna prin părul alb ciufulit, avea mai puţin ca oricând înfăţişarea unui marchiz.

— Unde se află cadavrul? Întrebă doctorul.

— În sala Consiliului, acolo unde l-am găsit. Nu m-am atins de el.

— Foarte bine, mylord, aprobă inspectorul, scoţând un carnet şi un creion. Cine a descoperit corpul? Dumneavoastră personal?

— Dumnezeule, nu, de obicei eu nu mă scol la ora asta! O servitoare care i-a alertat pe ceilalţi. Am fost trezit, am coborât din camera mea şi v-am telefonat.

— Şi aţi identificat cadavrul ca fiind unul dintre invitaţi?

— Da, inspectore.

— Cum se numeşte?

Întrebarea aceasta simplă păru să-l tulbure pe lordul Caterham. Deschise gura, apoi o închise la loc. Spuse din nou, în şoaptă.

— Numele său?

— Da, mylord.

— Numele său, zise lordul lungind silabele, numele său cred, adică. Da, fără îndoială. Numele său era Stanislas. Contele Stanislas.

Răspunsul lordului Caterham era atât de bizar că inspectorul rămase, privindu-l, cu gura căscată. Dar, chiar în clipa aceea, spre marea satisfacţie a marchizului aflat în încurcătură, o tânără intră în încăpere. Înaltă, subţire, brunetă, cu un chip de fetişcană şi o alură băieţească, lady Eileen Brent, zisă şi Chiffonnette, fiica mai mare a lordului Caterham, avea un farmec deloc sofisticat dar, totuşi, de netăgăduit.

— I-am telefonat lui George Lomax, tată. Va veni numaidecât. Ne recomandă „discreţie absolută”.

Tatăl tinerei bombăni:

— Bănuiam eu că ne va recomanda o idioţenie oarecare! De îndată ce va veni aici, mă voi spăla pe mâini de toată afacerea! Dă dispoziţiile necesare, Chiffonnette, pentru ca surioarele tale să nu coboare în dimineaţa asta ci să rămână sus, împreună cu guvernanta lor.

— Bine, tată. Fetele aste sunt cumplit de curioase. Dar domnişoara Brun le va supraveghea!

— Omul asasinat se numeşte într-adevăr contele Stanislas, nu-i aşa? Întrebă din nou medicul.

Tatăl şi fiica schimbară o privire, apoi marchizul zise cu demnitate:

— Dar bineînţeles. Doar v-am spus mai adineauri.

— Doar că, replică doctorul, clipind imperceptibil din ochi, nu prea păreaţi atât de sigur.

Lordul Caterham îl privi cu reproş.

— Veniţi în sala Consiliului, doctore!

Inspectorul îi urmă, aruncând în jurul lui priviri pătrunzătoare, ca pentru a descoperi urmele trecerii asasinului îndărătul zidurilor sau pe ramele tablourilor.

Lordul Caterham scoase din buzunar o cheie şi descuie uşa. Sala consiliului, împodobită cu nişte superbe mobile vechi şi cu portretele tuturor membrilor – morţi sau vii – ai familiei Caterham, avea trei ferestre mari care dădeau spre terasă.

La stânga, între uşă şi fereastră, zăcea corpul unui bărbat, cu braţele încrucişate.

Doctorul Cartwright îngenunche lângă corp. Inspectorul se apropie de fereastră. Pe terasă şi pe scară se vedeau urme de paşi.

— Ar trebui să existe şi înăuntru, remarcă inspectorul. Pe parchet ar fi vizibile.

— Poate că au fost şterse, explică Chiffonnette, pentru că servitoarea a lustruit o parte a parchetului, când a intrat aici dimineaţa. Camera era întunecată; ea s-a dus drept la ferestre, a tras draperiile şi nu a văzut corpul ascuns de masa din mijloc. Nu l-a zărit decât în momentul în care a trecut de cealaltă parte a mesei.

— Când domnul Lomax de la Wyverne Abbey va sosi, inspectore, declară lordul Caterham, va putea să vă ajute mai bine decât mine. Afacerea aceasta îl priveşte şi vă va explica, desigur, ce şi cum!

Şi fără să mai aştepte vrem răspuns, mylord se retrase.

— Blestematul de Lomax! Să mă pună într-aşa o situaţie! Ce mai este, Tredwell?

Servitorul cu părul alb se înclină cu respect.

— Mi-am luat libertatea, mylord, să devansez ora prânzului. Va fi servit în sufragerie.

— Sunt prea tulburat pentru a mânca, oftă Caterham. Mult prea tulburat!

Cu toate acestea, lordul Caterham intră în sufragerie urmat de Chiffonnette, şi aruncă o privire spre masa plină cu bucate apetisante.

— Ce nenorocire să nu ai poftă de mâncare! Gemu el, servindu-se din plin cu jambon şi cu delicioase bucăţi de morua2 şi turnânduşi cafea în ceaşcă. Medicul îmi prescrie calm, calm şi iar calm. Dar cum dracu să beneficiez de calm dacă Lomax mă obligă să organizez un weekend politic cu asasinat?

Se auzi zgomotul unei maşini apropiindu-se de casă.

— Lomax! Exclamă Chiffonnette ieşindu-i repede înainte.

— Iei masa cu noi, dragul meu? Zise ospitalier lordul Caterham. O omletă? Ceai?

Făcând un gest nerăbdător, George Lomax refuză.

— Este o catastrofă îngrozitoare! Îngrozitoare!

— E într-adevăr teribil! O ceaşcă de cafea?

— Nu, nu. Afacerea trebuie să fie înăbuşită. Trebuie s-o înăbuşim cu orice preţ! Este o calamitate naţională. Concesionarea petrolului este pierdută. Herzoslovacia. Anglia. Pacea Europei.

— Dragă, nu te mai omorî. Acordă-ţi ceva timp şi serveşte-ţi masa.

— Nu pot. Am altceva de făcut. Cum vom proceda? Aţi spus deja cuiva?

— Nu ştim decât noi, eu şi Chiffonnette. Şi poliţia locală. Şi medicul. Şi tot personalul.

George lăsă să se audă un geamăt.

— Trebuie să-ţi revii, sărmane prietene! Te asigur că ar trebui să bei un păhărel pentru a te reconforta. Ce vrei, poţi înăbuşi o afacere, dar nu un cadavru! Trebuie, totuşi, să-l îngropăm. Este o situaţie nefericită, dar n-avem ce-i face.

— Ai dreptate, Caterham. Poliţia locală, ai spus? Nu-i suficient. Ne trebuie Battle.

— Cine?

— Inspectorul şef de la Scotland Yard. Un bărbat de o discreţie absolută. Şi de o abilitate remarcabilă. Tot el ne-a salvat şi când am avut povestea aceea nenorocită cu fondurile partidului.

— Ce fonduri?

Dar privirea lui George Lomax o descoperi la timp pe Chiffonnette. În faţa femeilor trebuie să fii discret.

— Îţi voi vorbi despre asta altă dată, dragul meu. Acum nu avem timp de pierdut. Trebuie să trimit câteva depeşe.

— Scrie-ţi-le, iar Chiffonnette ţi le va telefona la poştă.

George Lomax scoase un stilou şi începu să scrie cu o viteză incredibilă. Îi înmână lui Chiffonnette prima telegramă şi ea o citi cu interes.

— Doamne, Dumnezeule! Ce nume! Exclamă ea. Baronul cum?

— Baronul Lopretjzyl.

— Bieţii funcţionari de la telegraf!

George continuă să scrie. Apoi, lăsând în mâna lui Chiffonnette rezultatul muncii sale, i se adresă stăpânului casei:

— Caterham, cel mai bine ar fi să.

— Da? Întrebă neliniştit acesta din urmă.

— Să laşi toată povestea asta în mâna mea.

— Dar bineînţeles, răspunse cu vioiciune lordul Caterham. Chiar aşa intenţionam să fac. Îi vei găsi pe inspectorul de poliţie şi pe doctorul Cartwright în sala Consiliului. Dragul meu Lomax, îţi las castelul Chimneys la dispoziţie. Poţi face tot ceea ce doreşti.

Şi lordul Caterham dispăru, ieşind pe o uşiţă. Chiffonnette, urmărindu-i retragerea precipitată cu o privire în care se desluşea un dispreţ afectuos, se întoarse spre Lomax:

— Dacă veţi avea nevoie de ceva, domnule Lomax, spuneţi-mi. Voi veghea în acest sens.

— Vă mulţumesc, lady Eileen. Până atunci, vă cer să expediaţi numaidecât aceste telegrame. Trebuie ca inspectorul şef Battle de la Scotland Yard să sosească cât mai curând posibil! Cine este asasinul? Cine a zădărnicit planurile diplomaţiei engleze şi ale sindicatului panbritanic atacând o atât de nobilă pradă? Ce-i cu urmele acelea de paşi de pe terasă, despre care mi s-a vorbit? Discreţia absolută nu ne va împiedica să descoperim şi să pedepsim

pe răufăcătorul care a îndrăznit să atenteze la interesele Marii Britanii! Pacea Europei.

— Domnule Lomax, zise Chiffonnette, rezervaţi toate astea pentru viitorul dumneavoastră discurs în Parlament! Iar până atunci, n-aţi vrea să mă urmaţi în sala Consiliului? Cadavrul ştiţi dumneavoastră cui se află acolo.

XI. Inspectorul şef Battle soseşte.

Zadarnic spera lordul Caterham să scape din ghearele lui Lomax. Când se întoarse, spre prânz, dintr-o plimbare mai lungă, încercând să treacă neremarcat şi să se retragă în camera sa, el fu, ca să zicem aşa, târât cu forţa de marele diplomat în sala Consiliului unde se afla acum colonelul Melrose, ofiţer superior de poliţie, şi un necunoscut de talie mijlocie, cu un chip atât de lipsit de expresie, atât de neutru încât devenea remarcabil.

— Inspectorul şef Battle a sosit de o jumătate de oră, explică Lomax. El a examinat totul împreună cu inspectorul Bagdeworthy şi cu doctorul Cartwright. Acum doreşte să ne pună întrebări.

Luară loc cu toţii iar George Lomax declară:

— Este inutil să-ţi spun, Battle, că este un caz deosebit care cere din partea noastră o discreţie absolută.

Inspectorul şef făcu un uşor semn afirmativ, dincolo de care, în ciuda curtoaziei sale neutre şi severe, lordul Caterham ghici o ironie voalată care i-l făcu imediat mult mai simpatic pe asul de la Scotland Yard.

— Perfect, domnule Lomax. Numai să nu-i ascundeţi nimic poliţiei. Victima, mi s-a spus, era cunoscută de către personal sub numele de contele Stanislas. Este numele său adevărat?

— Nu.

— Şi care era numele său real?

— Prinţul Mihail de Herzoslovacia.

Battle nu lăsă să se vadă nici o urmă de mirare.

— Şi care era scopul vizitei sale la Chimneys? O partidă de vânătoare? Nimic altceva?

— Ba da, Battle. Mai era ceva. Dar trebuie să juri că secretul.

— Dar da, domnule Lomax. Bineînţeles.

— Află deci că prinţul Mihail venise aici să-l întâlnească pe domnul Herman Isaacstein. Era vorba de acordarea unui împrumut în anumite condiţii.

— Care anume?

— Asta rămânea de stabilit. Dar prinţul Mihail se angaja ca, în cazul venirii sale la tron, să dea anumite concesiuni petrolifere companiilor reprezentate de domnul Isaacstein. Guvernul englez se declara gata să-l secondeze pe prinţul Mihail, având în vedere simpatiile sale pro engleze.

— Înţeleg, zise inspectorul şef Battle. Prinţul Mihail vroia bani. Domnul Isaacstein vroia petrol şi guvernul englez era gata să binecuvânteze această sfântă alianţă. Mai rămâne o întrebare: mai pândea cineva aceste concesiuni?

— Un grup de financiari americani făcuseră Alteţei Sale nişte propuneri.

— Dar fără succes?

— Simpatiile prinţului Mihail, repetă George Lomax, erau pro britanice.

Inspectorul şef nu insistă.

— Lord Caterham, vă rog să-mi spuneţi dacă am o noţiune clară în legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri seară. V-aţi dus să-l luaţi pe prinţul Mihail de la Londra şi aţi sosit la Chimneys cu el şi cu valetul său, un herzoslovac numit Boris Anchonkoff. Aghiotantul său, căpitanul Andrassy, a rămas în oraş. La sosire, prinţul a declarat că este foarte obosit şi s-a retras în apartamentul lui, unde i-a fost servită cina. Nu a văzut pe niciunul dintre ceilalţi invitaţi. Este exact?

— Absolut exact.

— Azi dimineaţă, în jurul orei opt fără un sfert, o servitoare a descoperit cadavrul. Doctorul Cartwright l-a examinat şi a constatat că moartea i-a fost cauzată de glonţul unui revolver. Arma nu a putut fi găsită şi nimeni din casă nu pare să fi auzit zgomotul. Dar victima avea la mână

un ceas brăţară, al cărui geam s-a spart din cauza căderii şi care, în consecinţă, s-a oprit, marcând ora douăsprezece fără un sfert: ştim deci ora crimei. La ce oră v-aţi culcat dumneavoastră, personal?

— Tocmai că foarte devreme. Lipsea antrenul, nu se simţea nici un elan şi. Pe scurt, ne-am despărţit pe la ora zece şi jumătate.

— Mi i-aţi putea descrie, lord Caterham, pe toţi cei ce se află aici?

— Dar – cred că este evident că asasinul a venit din afară?

Inspectorul şef zâmbi.

— Fără îndoială, fără îndoială. Totuşi mi-ar plăcea să ştiu cine se află în casă. Deformaţie profesională.

— Ei bine, se găsea aici prinţul Mihail de Herzoslovacia şi valetul său, domnul Herman Isaacstein, domnul Eversleigh.

— Care lucrează în subordinea mea la Ministerul Afacerilor Străine, remarcă George Lomax cu condescendenţă.

— Şi care cunoştea motivul vizitei prinţului Mihail la Chimneys?

— Probabil că avea o oarecare bănuială, dar nu am considerat că-i necesar să-i dezvălui complet secretul, replică plin de emfază Lomax.

— Şi apoi, lord Caterham?

— Mai este şi. Aşteptaţi. Domnul Hiram Fish.

— Cine este acesta?

— Un american care mi-a fost recomandat de către domnul Lucius Gott, de care poate că aţi auzit vorbindu-se?

Inspectorul şef zâmbi. Cine nu auzise vorbindu-se de multimilionarul Gott?

— Dorea mult să-mi vadă colecţia de autografe. Aceea a domnului Gott este de neegalat, dar am şi eu câteva comori, iar domnul Fish ardea de nerăbdare să le admire. Cum domnul Lomax mi-a propus să invit în acest weekend multe persoane care nu fac parte din scena politică, tocmai pentru a dejuca orice bănuială, am profitat de ocazie

pentru a-l chema pe domnul Fish. Asta în ce-i priveşte pe bărbaţi. Cât despre femei, nu există decât una singură, doamna Revel care şi-a adus, din câte ştiu, şi camerista. În afară de invitaţi, se mai află aici şi fiica mea cea mare, celelalte două mai mici şi guvernanta lor precum şi tot personalul castelului.

Lordul Caterham se opri să-şi tragă sufletul.

— Vă mulţumesc, spuse detectivul. Aceste informaţii sunt totuşi necesare.

— Fără îndoială, nu-i aşa, zise George, asasinul a intrat pe fereastră?

Battle reflectă câteva clipe, apoi răspunse lent:

— Existau urme de paşi care conduceau spre fereastră şi altele care se îndepărtau. Ieri la ora unsprezece şi patruzeci a fost văzută o maşină oprindu-se pe drum, în faţa parcului. La miezul nopţii, un tânăr cu maşina a sosit la hanul „Jucătorii de crichet” şi a luat o cameră. Şi-a lăsat pantofii la uşă pentru a-i fi lustruiţi. Erau uzi şi plini de noroi de parcă ar fi circulat pe cărările parcului.

George, foarte interesat, se aplecă spre inspector:

— Nu pot fi comparaţi pantofii cu urmele paşilor?

— Am făcut-o deja.

— Şi?

— Sunt identici.

— Deci asasinul e descoperit! Exclamă George. Tânărul ăsta. De fapt, cum se numeşte?

— Anthony Cade.

— Acest Anthony Cade trebuie să fie urmărit imediat şi arestat.

— Inutil să-l urmărim, zise inspectorul şef.

— De ce?!

— Fiindcă se află tot acolo.

— Cum?

— Lucru curios, nu-i aşa? Iată un tânăr care, în mod normal, ar trebui să fugă. În loc de asta, el rămâne în

apropiere şi ne lasă tot timpul necesar pentru a-i compara pantofii cu urmele paşilor.

— Ce credeţi despre asta? Întrebă ofiţerul de poliţie.

— Nu ştiu ce să cred şi tocmai asta mă deranjează.

— Credeţi. Începu colonelul Melrose.

Dar se întrerupse pentru că cineva bătea discret la uşă.

Tredwell, lacheul stilat, se afla în pragul uşii.

— Mylord, zise el adresându-i-se stăpânului său, un gentleman doreşte să vă vadă pentru o problemă importantă care are legătură, dacă am înţeles bine, cu evenimentele din această dimineaţă.

— Cum se numeşte? Întrebă Battle.

— Domnul Anthony Cade, sir, dar dânsul afirmă că numele lui nu vă va spune nimic.

Cu toate acestea, anunţul păru să le spună ceva tuturor celor ce se aflau acolo, deoarece se priviră cu uimire.

— Ia te uită! Făcu lordul Caterham. Afacerea asta începe să mă distreze. Introdu-l, Tredwell. Introdu-l fără întârziere.

XII. Anthony îşi spune părerea

— Domnul Anthony Cade, anunţă Tredwell.

— Străinul suspect de la hanul din sat, adăugă Anthony. Cu un instinct destul de rar întâlnit la un străin, el înaintă spre lordul Caterham. O privire rapidă îi fu suficientă pentru a intui poziţia fiecăruia dintre cei aflaţi în încăpere.

„I. Scotland Yard-ul. II. Poliţia locală. III. Gentleman excedat gata să facă un atac de apoplexie, probabil funcţionar al guvernului.”

— Vă datorez scuze, continuă Anthony adresându-se tot lordului Caterham, pentru faptul că am pătruns la dumneavoastră fără nici o invitaţie. Dar mi s-a spus la „Jucătorii de golf sau de nu ştiu ce”, că la dumneavoastră s-a comis un asasinat şi cred că vă voi putea ajuta la lămurirea afacerii.

Nimeni nu vorbi câteva clipe. Inspectorul Battle, pentru că era un bărbat experimentat care prefera să-i lase pe ceilalţi

să vorbească; colonelul Melrose pentru că era taciturn din fire; George Lomax pentru că, înainte de a pronunţa un adevărat discurs, era obişnuit să primească un raport referitor la chestiune, iar lordul Caterham pentru că nu ştia ce să spună.

În cele din urmă, pentru că ceilalţi continuau să tacă şi pentru că lui i se adresau cuvintele străinului, stăpânul casei fu obligat să răspundă.

— Hm. Da.,. Într-adevăr. Zise el. Vă rog sĂ. Hm. Vă rog să luaţi loc.

— Vă mulţumesc, răspunse Anthony, aşezându-se.

George Lomax tuşi.

— Şi. Spuneţi că puteţi limpezi afacerea. Adică?

— Adică, explică Anthony, mă refer la faptul că ieri noapte, pe la ora douăsprezece fără un sfert, mi-am permis să intru fără autorizaţie pe proprietatea lordului Caterham – care mă va ierta, sper – şi am auzit împuşcătura. Pot, în orice caz, să vă spun ora exactă a crimei.

Îşi plimbă privirea peste cei care-l înconjurau, oprindu-şi-o mai îndelung asupra lui Battle, a cărui fizionomie impasibilă părea să-i placă.

— Dar cred, adăugă el încetişor, că nu vă spun nici o noutate.

— Adică, domnule Cade? Întrebă Battle la rândul lui.

— Adică, explică din nou Anthony, azi dimineaţă s-au întâmplat următoarele: îmi pusesem pantofii în faţa uşii pentru a fi lustruiţi. Când am vrut să-i iau, nu i-am mai găsit. Un tânăr ofiţer mi-i luase. Atunci, cum 2 şi cu 2 fac 4, m-am grăbit să vin aici pentru a mă justifica, dacă este posibil.

— Aţi acţionat foarte rezonabil, zise inspectorul Battle.

Anthony zâmbi.

— Apreciez rezerva răspunsului dumneavoastră, inspectore. Sunteţi într-adevăr inspector, nu-i aşa?

Lordul Caterham, care începuse, să simtă o oarecare simpatie pentru noul venit, interveni:

— Inspectorul şef Battle de la Scotland Yard, colonelul Melrose, ofiţerul nostru superior, domnul Lomax.

Anthony îl privi atent pe George.

— Domnul George Lomax?

— Da.

— Am avut onoarea, domnule Lomax, să primesc ieri o scrisoare de la dumneavoastră.

George îl privi cu răceală, dorindu-şi în sinea lui ca secretara sa, domnişoara Oscar, care-i redacta toate scrisorile şi deci le cunoştea atât conţinutul cât şi cui îi erau adresate, să-i amintească ce putea avea în comun cu acest individ. Un personaj important ca George nu-şi putea aminti toate detaliile.

— Cred, domnule Cade, zise el schimbând cursul conversaţiei, că tocmai vă pregăteaţi să ne explicaţi ce făceaţi aici, la miezul nopţii, în parcul lordului Caterham.

— Da, domnule Cade, spuneţi-ne ce făceaţi aici, zise cu viu interes Caterham.

— Mă tem, spuse Anthony, că-i vorba de o poveste mai lungă. Permiteţi?

Îşi scoase portţigaretul şi îşi aprinse o ţigară pregătindu-se pentru o lungă încercare. Era perfect conştient de pericolul care-l ameninţa. Într-un interval de douăzeci şi patru de ore fusese amestecat în două crime diferite. După ce luase măsuri privind un cadavru inducând astfel în eroare justiţia, ajunse în locul unde s-a produs o a doua crimă, chiar în momentul comiterii ei. Pentru un tânăr căruia-i plac încurcăturile, fusese norocos, fără îndoială.

„America de Sud, îşi spuse el, nu-i nimic în comparaţie cu bătrâna şi buna noastră Anglie.”

Era hotărât să spună tot adevărul, doar cu o mică modificare şi o mare omisiune.

— Povestea începe, zise Anthony, cu trei săptămâni în urmă, la Bulawayo, avanpost al Imperiului. Dacă nu mă înşel, domnul Lomax a pronunţat recent un discurs despre „Anglia cea mare” şi despre coloniile noastre din Africa. Am

întâlnit acolo un vechi prieten de-al meu, domnul James Mcgrath.

George Lomax se foi pe scaunul său cu o exclamaţie înăbuşită.

— În urma unei discuţii pe care am avut-o, îmi dădu să-i rezolv în Anglia o misiune pe care nu dorea s-o îndeplinească personal. Cum tichetul pentru vapor era deja cumpărat pe numele lui, am călătorit ca fiind James Mcgrath. Mă întreb dacă nu cumva am comis o ilegalitate? Inspectorul şef Battle mi-o va spune cu siguranţă şi mă va amenda sau mă va închide cu această ocazie.

— Vă rog să vă continuaţi relatarea, sir, zise inspectorul şef Battle a cărui impasibilitate părea să ascundă un surâs.

— Sosit la Londra, am descins la Ritz, tot sub numele, de James Mcgrath. Eram însărcinat să înmânez unei edituri un anumit manuscris, dar înainte de-a o fi putut face, am fost vizitat de reprezentanţii a două partide politice ale unui regat străin. Metodele unuia erau stricte şi corecte, ale celuilalt – nu. M-am comportat în consecinţă. Dar, chiar în noaptea sosirii mele, unul dintre servitorii hotelului a pătruns prin efracţie în camera mea şi a-ncercat să mă jefuiască.

— Poliţia nu a fost înştiinţată, zise inspectorul şef Battle.

— Într-adevăr, cum nu a putut fura nimic, am preferat, de comun acord cu directorul hotelului, să trec sub tăcere incidentul. El vă va confirma spusele mele şi vă va spune că respectivul servitor a dispărut. A doua zi, editorii mi-au telefonat şi mi-au propus să-mi trimită pe unul dintre angajaţii lor pentru a-i preda manuscrisul. Am consimţit, şi acesta a fost înmânat respectivului funcţionar. Cum n-am mai auzit vorbindu-se despre manuscris, presupun că editorii se află din fericire în posesia lui. Ieri, tot sub numele de James Mcgrath, am primit o scrisoare de la domnul George Lomax.

Anthony se opri. Începea să se amuze! George roşi.

— Da, da, murmură el. Îmi amintesc acum. Ştiţi, când ai o corespondenţă voluminoasă. De altfel, cum numele erau diferite, nu puteam şti într-adevăr.

Aici, domnul George Lomax, sigur de moralitatea sa ireproşabilă, ridică vocea:

— Îmi permit să vă declar în privinţa asta, domnule. Eh. Cade. Că această mascaradă mi se pare deplasată. Nu aveţi dreptul să vă folosiţi de numele altcuiva şi consider că meritaţi să fiţi admonestat sever, dacă nu chiar pedepsit, în numele justiţiei.

— În această scrisoare, continuă liniştit Cade, domnul Lomax făcea aluzie la manuscrisul pe care credea că-l mai am în stăpânire. Îmi mai transmitea şi o invitaţie din partea lordului Caterham pentru a-mi petrece weekend-ul la Chimneys.

— Încântat să te văd, dragul meu! Zise marchizul. Mai bine mai târziu decât niciodată!

Scandalizat, George se încruntă.

Inspectorul şef Battle îşi fixă privirea impasibilă asupra lui Anthony.

— Asta explică prezenţa dumneavoastră ieri seară, aici? Întrebă el.

— Absolut deloc! Exclamă Anthony. Când sunt invitat pentru weekend la ţară, n-am obiceiul să escaladez zidul, să mă fofilez în parc ori să încerc să deschid fereastra de la parter. Intru pe uşa principală şi-mi şterg picioarele pe ştergătorul de la uşă. Oricât de amabilă sau de atrăgătoare mi s-ar fi părut invitaţia lordului Caterham, am fost obligat s-o refuz pentru că le dădusem deja editorilor respectivul manuscris. Asta i-am şi scris domnului Lomax! Dar, după ce i-am expediat răspunsul, mi-am adus aminte de ceva.

Se opri o clipă. Sosise şi momentul critic.

— Trebuie să vă spun că, în cursul luptei mele nocturne cu servitorul de la Ritz, Giuseppe, acesta din urmă a scăpat o bucăţică de hârtie pe care erau mâzgălite câteva cuvinte. Nu pricepusem nimic din ele, dar invitaţia de a-mi petrece

weekend-ul la Chimneys mi le reaminti şi le dădu un sens într-o oarecare măsură. Iată bucăţica de hârtie, domnilor, priviţi-o şi dumneavoastră. Cuvintele pe care le veţi citi sunt: Chimneys, joi, ora unsprezece şi patruzeci şi cinci de minute.

Battle examină cu atenţie hârtia.

— Biletul, continuă Anthony, se referea poate la locuinţa lordului Caterham. Poate că da şi poate că nu. Dar, oricum, Giuseppe era un bandit şi un hoţ şi probabil că proiecta un atac. Am hotărât deci să vin aici pentru a-l avertiza pe lordul Caterham.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, zise lordul Caterham.

— Din nefericire, am fost reţinut în oraş şi nu am putut ajunge decât foarte târziu. Am vrut deci să constat personal, înainte de a veni a doua zi dimineaţa la lordul Caterham, că totul este în ordine. Am oprit maşina, am escaladat zidul şi am traversat parcul. Ajuns aici, am văzut întreaga casă cufundată în întuneric şi tăcere. Mă pregăteam să plec, când am auzit zgomotul unei împuşcături. Am avut impresia că venea din interiorul casei; atunci am urcat în fugă pe terasă şi am încercat să deschid ferestrele. Dar eram închise şi nu se mai auzea nici un zgomot. Am aşteptat câteva minute, dar, cum se făcuse o tăcere de moarte, am ajuns la concluzia că m-am înşelat şi că se auzise probabil vreo armă a unui braconier. Deducţie firească având în vedere împrejurările.

— Cum nu se poate mai firească, zise inspectorul şef Battle cu vocea lui neutră.

— M-am dus la han, am dormit acolo şi azi dimineaţă am aflat vestea. Mi-am dat imediat seama că am devenit suspect în ochii poliţiei – că nu puteam să nu fiu – şi am venit aici, sperând că nu mi se vor pune cătuşele.

— Renunţăm la cătuşe în dimineaţa asta, zise Battle, dar aş vrea să ştiu un lucru.

— Care anume?

— Ce-i cu manuscrisul acesta?

George tuşi, apoi vorbi cu obidă:

— Memoriile defunctului conte Stylpitch. Înţelegeţi.

— Inutil să-mi explicaţi, zise Battle. Înţeleg perfect.

Se întoarse spre Anthony.

— Ştiţi cine a fost omorât, domnule Cade?

— La „Jucătorii de fotbal” mi s-a spus că este un anume conte Stanislas.

— Informaţi-l, zise Battle laconic către Lomax.

Acesta din urmă se supuse, deşi era vizibil dornic să păstreze secretul:

— Gentlemanul care se afla incognito la Chimneys, cunoscut drept contele Stanislas, era în realitate Alteţa Sa prinţul Mihail de Herzoslovacia.

Anthony fluieră uşor.

— Asta complică situaţia! Murmură el.

Inspectorul şef Battle, care-l observa atent, se ridică.

— Aş vrea să-i pun o întrebare domnului Cade, zise el. Îl pot lua cu mine în sala Consiliului?

— Fără îndoială! Făcu lordul Caterham. Conduceţi-l unde doriţi.

Anthony ieşi împreună cu detectivul.

Corpul fusese ridicat şi numai pata întunecată de pe parchet mai amintea de tragedia nocturnă. Soarele inunda camera pătrunzând prin cele trei mari ferestre.

— Credeţi că aici, în această încăpere, s-a tras? Întrebă inspectorul şef.

— Să ne uităm puţin.

Escaladând una din ferestre, Anthony ieşi pe terasă şi se întoarse spre casă.

— Da, zise el, aici trebuie să se fi întâmplat. Camera ocupă toată faţada. Dacă s-ar fi tras altundeva, aş fi auzit împuşcătura din stânga, când, de fapt, am auzit-o din spatele meu ori din dreapta. De aceea m-am şi gândit la braconieri. Căci, după cum vedeţi, aici se află extremitatea acestei aripi a castelului.

Reveni în cameră şi întrebă:

— Dar de ce-mi puneţi această întrebare? Nu sunteţi sigur de faptul că a fost omorât aici?

— Nu suntem de nimic atât de siguri pe cât am vrea, răspunse inspectorul şef. Aţi spus, cred, că aţi încercat să deschideţi ferestrele?

— Într-adevăr. Erau închise, pe dinăuntru.

— Câte ferestre aţi încercat să deschideţi?

— Trei.

— Trei? Sunteţi sigur că-i vorba de trei?

— Absolut sigur. De ce?

— Foarte ciudat, zise inspectorul.

— Ce vi se pare atât de ciudat?

— Când s-a descoperit crima azi dimineaţă, una dintre ferestre – cea din mijloc – nu era închisă.

— Ia te uită! Ia te uită! Zise Anthony lăsându-se să cadă într-un fotoliu şi scoţându-şi tabachera. Iată un element care prezintă crima sub un aspect nou. Există două alternative: ori a fost ucis de cineva din interiorul casei, care a deschis fereastra pentru a lăsa să se creadă că-i vorba de opera unui străin – a mea, poate – ori mint eu. Veţi înclina probabil să credeţi în cea de a doua alternativă, dar vă dau cuvântul meu de onoare că este falsă.

— Nimeni nu va părăsi această casă fără permisiunea mea, declară inspectorul şef.

Anthony îl privi cu interes.

— De când bănuiţi că asasinatul a fost comis de cineva din interior? Întrebă el.

Battle surâse.

— Am avut încă de la început această intuiţie. Pista care conducea spre dumneavoastră era prea simplă, prea ostentativă. Şi de îndată ce am constatat că urmele paşilor vă aparţin mi-am îndreptat în altă parte bănuielile.

— Felicitările mele Scotland Yard-ului! Zise Anthony.

Dar, în forul lui interior, era mai mult ca oricând în alertă.

Inspectorul şef Battle, care părea să-i acorde încrederea sa, era un detectiv şiret şi abil. Nu trebuia să comită vreo imprudenţă.

— Acolo a fost descoperit? Întrebă Anthony, arătând pata întunecată de pe parchet.

— Da.

— Cu ce a fost omorât? Cu un revolver?

— Da, dar nu-i vom cunoaşte marca decât după autopsie când vom putea examina glonţul.

— Deci arma nu a fost găsită.

— Nu.

— Nici un alt indiciu?

— Acesta.

Şi inspectorul şef Battle scoase din buzunarul său o foaie de hârtie pe care i-o întinse lui Anthony. Acesta, care se simţea observat, examină desenul de pe hârtie.

— Ia te uită! Făcu el. Camarazii organizaţiei Mâna Roşie. Au lăsat aşa o foaie şi la mine. Ar trebui s-o dea la litografiat, le ia prea mult timp s-o deseneze de mână, dacă continuă s-o folosească la tot pasul. Unde a fost găsită?

— Sub cadavru. În ce împrejurări aţi avut ocazia s-o vedeţi deja, sir?

Anthony relată succint întâlnirea sa cu reprezentantul acestei asociaţii teroriste.

— Credeţi că este verosimil, sir, întrebă Battle, să considerăm că cei care-au comis crima sunt membrii organizaţiei Mâna Roşie?

— Teoretic, da. Este în conformitate cu propaganda lor. Dar, în realitate, cred că mai mult vorbesc despre vărsare de sânge decât o fac. De altfel nici nu prea-l văd pe vreunul dintre ai lor deghizat în invitat: prea bat la ochi! Ce-i drept, nu se ştie niciodată!

— Exact cum spuneţi, domnule Cade. Nu se ştie niciodată.

Anthony îl privi surâzând.

— Dragă inspectore, te pot asigura de un lucru: oricine aş fi, nu sunt totuşi unul din agenţii acestei organizaţii.

Inspectorul şef zâmbi. Apoi îşi jucă ultima carte.

— Aş vrea să vedeţi corpul, zise el deodată. Aveţi vreo obiecţiune?

— Niciuna, răspunse Anthony.

Battle scoase din buzunarul său o cheie, porni pe coridor înaintea lui Anthony şi, oprindu-se în faţa unei uşi, o deschise. Era unul din micile saloane ale castelului. Corpul, acoperit cu un cearceaf, se afla pe masă.

Inspectorul aşteptă ca Anthony să se apropie, apoi, brusc, ridică cearceaful.

Anthony scoase o exclamaţie de uimire.

Auzind-o, Battle se ridică şi, cu o voce pe care zadarnic încerca, de data aceasta, s-o facă complet indiferentă pronunţă:

— Deci îl cunoaşteţi, domnule Cade?

— Într-adevăr, zise Anthony, revenindu-şi din surpriză. L-am văzut mai înainte. Dar nu cu numele de prinţ – Mihail Obolonici. A venit la mine în calitate de trimis al editurii Balderson şi Hodgkins şi îşi spunea domnul Holmes.

XIII. Invitatul American.

Cu mina puţin decepţionată a omului care şi-a jucat zadarnic cea mai bună carte a sa, inspectorul Battle acoperi la loc cadavrul cu cearceaful. În picioare, cu mâinile în buzunare, Anthony rămânea gânditor.

— Înţeleg acum, murmură el, ce vroia să spună bătrânul baron când vorbea de posibilitatea recurgerii la „alte mijloace”!

— Ce spuneţi, domnule Cade?

— Absolut nimic, dragă inspectore. Scuzaţi-mă. Mă gândeam numai că cel al cărui corp se află în faţa dumitale m-a păcălit grozav pe când era în viaţă. I-am înmânat manuscrisul ca un naiv ce sunt şi l-am păgubit astfel pe prietenul meu Jimmy Mcgrath de cele o mie de lire care i se cuveneau.

— O mie de lire constituie o sumă frumuşică, zise Battle.

— Poate că încă nu-i totul pierdut. Dacă voi reuşi să pun mâna pe Memoriile defunctului Stylpitch înainte de marţea viitoare, mai pot câştiga partida.

— Aţi vrea să mă mai însoţiţi o dată în sala Consiliului, domnule Cade? Ar mai fi un lucru despre care aş vrea să vă vorbesc.

Ajunşi în sala Consiliului, detectivul se apropie de fereastra din mijloc:

— Am reflectat, domnule Cade. Fereastra aceasta se deschide foarte greu, închizătoarea este, cred, puţin ruginită. Poate că v-aţi înşelat considerând că este zăvorâtă. Fereastra era doar închisă fără a fi totuşi zăvorâtă. Cred – sunt aproape sigur – că v-aţi înşelat.

Anthony îl privi îndelung.

— Şi dacă aş spune că, din contră, sunt sigur că nu m-am înşelat?

— O greşeală nu poate fi oricând posibilă?

Anthony zâmbi.

— Fiindcă ţineţi atât de mult la asta, inspectoare, voi spune, pentru a vă face plăcere, că e posibil să mă fi înşelat.

— Văd că mă înţelegeţi, sir! Sper deci c-o veţi spune anturajului nostru, la momentul oportun, dar fără să insistaţi prea mult, nu?

— Ne-am înţeles. Eu.

Se întrerupse. Battle îl apucase de braţ şi se înclină în faţă ca pentru a asculta. Făcându-i semn lui Anthony să tacă, el se apropie de uşă în vârful picioarelor, apoi, brusc, o deschise larg.

În prag se afla un bărbat înalt, cu părul negru bine pieptănat, cu cărare pe mijloc, cu o faţă latră şi inexpresivă şi cu ochii albaştri de faianţă, candizi ca aceia ai unui copil.

— Scuzaţi-mă, domnilor, zise şi cu o voce tărăgănată şi cu un accent american foarte pronunţat, ne este permis oare să inspectăm locul crimei? Bănuiesc că mă adresez unor funcţionari ai Scotland Yard-ului?

— Nu am această onoare, zise Anthony. Dar inspectorul şef Battle, aici de faţă, este într-adevăr unul din şefii Scotland Yard-ului.

— Încântat să vă cunosc, zise cu o politeţe curtenitoare gentlemanul american, Permiteţi-mi să mă prezint: Hiram P. Fish, din New York.

— Ce doriţi să vedeţi, domnule Fish? Întrebă detectivul.

Americanul se apropie de pata întunecată impregnată în parchetul sălii Consiliului şi o privi cu interes.

— Criminologia, domnule Battle, este una dintre pasiunile mele. Recent am făcut chiar o monografie despre degenerescenţă şi crimă.

Îşi roti prin încăpere privirea care păru să se oprească mai îndelung asupra ferestrei.

— Ce portrete splendide se află în sala aceasta! Murmură el. Ce picturi frumoase! Un Holbein, un Van Dyck, şi chiar, în caz că nu mă înşel, un Velasquez! Mă preocupă mult pictura şi încă şi mai mult autografele. Tocmai pentru a-mi permite să-i admir colecţia de autografe, m-a invitat Caterham cu atâta amabilitate.

Oftă.

— Vai, împrejurările nu sunt tocmai potrivite! În mod decent, ar trebui să ne pregătim de plecare.

— Dimpotrivă, sir, zise inspectorul şef Battle. Trebuie să rămâneţi. Nimeni nu trebuie să părăsească casa înainte de anchetă.

— I-auzi! Şi când va avea loc?

— Poate mâine, poate luni. Trebuie făcută autopsia şi consultat procurorul.

— În aceste împrejurări, zise domnul Fish, weekend-ul nu va fi vesel!

Battle se apropie de uşă.

— Să mergem, domnilor. Camera va continua să fie încuiată. Îi lăsă pe ceilalţi doi bărbaţi să treacă, răsuci cheia în broască, apoi o puse în buzunar.

— Presupun, zise domnul Fish, că încercaţi să găsiţi amprente digitale! Şi urme de paşi! Pe un timp atât de ploios un intrus ar fi trebuit să lase aşa ceva.

— Asta a şi făcut, zise Battle. Pe terasă am găsit urme de paşi.

— Ale mele, explică vesel Anthony.

Ochii candizi ai domnului Fish se opriră asupra tânărului.

— Tinere, spuse el, mă surprinzi.

Traversară culoarul şi intrară în marele hol care avea, ca şi sala Consiliului, lambriuri de stejar şi deasupra căruia se afla un balcon. La celălalt capăt al holului, zăriră două siluete.

— Ah! Făcu domnul Fish. Iată-l pe amabilul nostru marchiz!

Definiţia aceasta i se potrivea atât de puţin lordului Caterham încât Anthony se întoarse pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Şi alături de el, continuă americanul, doamna al cărei nume nu prea l-am înţeles ieri seară când i-am fost prezentat. Este fermecătoare! Cu adevărat fermecătoare!

Lordul Caterham era însoţit de Virginie Revel.

Anthony se aştepta la o astfel de întâlnire, dar nu ştia încă ce atitudine să adopte. Se baza pe prezenţa de spirit a Virginiei. Poate va considera util să se facă a nu-l cunoaşte. Dar nelămurirea lui nu dură mult.

— Ia te uită, domnul Cade! Exclamă Virginie întinzându-i mâinile amândouă. Deci, ai decis totuşi să vii? Sunt foarte încântată să te văd!

— Scumpă doamnă Revel, nu bănuiam că domnul Cade este unul dintre prietenii dumneavoastră! Exclamă lordul Caterham.

— Un foarte vechi prieten, spuse cu un surâs maliţios Virginie. L-am întâlnit absolut din întâmplare ieri la Londra şi i-am spus că seara voi pleca la Chimneys.

Anthony se arătă un partener demn al fermecătoarei actriţe.

— I-am explicat doamnei Revel, zise el, că am fost obligat să refuz amabila dumneavoastră invitaţie, din moment ce, în realitate, ea îi fusese adresată prietenului meu Jimmy Mcgrath al cărui nume mi-l însuşisem pentru câteva zile şi mi se părea mult prea incorect să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră sub un nume de împrumut.

— Lasă, lasă, dragul meu, zise lordul Caterham, asta-i deja o poveste veche, să nu mai vorbim despre ea! Voi trimite să vi se ia bagajele de la „Jucătorii de crichet”.

— Sunteţi prea amabil, lord Caterham, dar.

— Nici un „dar”, trebuie să veniţi la Chimneys. N-o să rămâneţi la hanul acela groaznic, ce naiba! Nu-i un loc pentru oameni ca dumneavoastră!

— Chiar aşa, domnule Cade, trebuie să veniţi aici, zise încetişor Virginie.

Anthony îşi dădu seama că atmosfera se schimbase complet.

Virginie făcuse deja foarte mult în favoarea lui. Nu mai era un străin suspect ci un prieten al încântătoarei doamne Revel. Situaţia acesteia era atât de inatacabilă, atât de în afară de orice bănuială încât era de ajuns să se arate binevoitoare faţă de cineva pentru ca acesta să fie imediat acceptat. El se gândi la revolverul ascuns în scorbura stejarului din Burham Beeches şi la cadavrul lui Giuseppe aflat în şanţ şi zâmbi.

— În împrejurările de faţă, îi zise lordul Caterham lui Anthony, nu putem organiza, în mod decent, o partidă de vânătoare. Este într-adevăr păcat. Ca să nu mai vorbesc şi de prezenţa domnului Isaacstein, pe care mi l-a impus Lomax şi cu care nu ştiu ce să fac. Ce încurcătură!

Sărmanul pair al Angliei oftă adânc.

— Fiindcă de acum aparţineţi Chimneys-ului, domnule Cade, zise Virginie, începeţi prin a vă face util! Însoţiţi-mă într-o plimbare cu barca pe lac! Cel puţin acolo nu vom mai auzi vorbindu-se de crimă! Bietul lord Caterham, un asasinat în propria-i casă! Pentru el este într-adevăr o

încercare teribilă. Dar vă asigur, scump lord Caterham, că nu George este vinovat de asta.

— Ba da, ba da, este vina lui, spuse posomorât lordul Caterham. N-ar fi trebuit să-l ascult.

— Este imposibil să nu-l asculţi când te ţine de pulpana hainei ori a pardesiului!

— Din fericire, nu voi mai fi singur pentru a-i suporta elocinţa! Declară lordul. Sunt tare mulţumit că vei veni la noi, Cade! Am nevoie de sprijin.

— Apreciez nespus de mult bunăvoinţa dumneavoastră, lord Caterham, zise Anthony.

Adăugă apoi surâzând:

— O apreciez cu atât mai mult cu cât n-am încetat să fiu suspect! Dar faptul că voi veni la Chimneys îl va ajuta foarte mult pe inspectorul şef Battle.

— În ce sens, sir? Întrebă acesta din urmă.

— Vă va fi mai uşor să mă supravegheaţi, explică liniştit Anthony.

Şi clipirea involuntară a pleoapelor inspectorului îi arătă lui Anthony că lovitura lui nimerise la fix.

XIV. Finanţe şi politică.

Doar această clipire abia perceptibilă îl trădase timp de o fracţiune de secundă pe inspectorul Battle a cărui fizionomie rămânea mereu impasibilă. Dacă scena petrecută între Virginie Revel şi Anthony Cade îl surprinsese, nu lăsase totuşi să se vadă acest lucru.

El, lordul Caterham şi domnul Fish îi urmăriră cu privirea pe cei doi tineri care se îndreptau spre parc.

— Încântător băiat! Zise lordul Caterham.

— Ce surpriză plăcută pentru doamna Revel să întâlnească un vechi prieten, murmură americanul. Presupun că se cunosc de mult?

— Aşa s-ar zice, răspunse lordul Caterham. Dar nu ne-a vorbit nimic despre el. À propos, Battle, domnul Lomax are nevoie de dumneavoastră. Se află în salonul albastru.

Battle găsi fără nici o dificultate drumul către salonul albastru. Cunoştea deja topografia casei.

— Ah! Iată-te în sfârşit, Battle! Zise Lomax.

Se mişca nerăbdător de colo-colo prin cameră. În faţa şemineului se afla un bărbat înalt, îmbrăcat foarte corect, dar care avea totuşi un aer exotic evident. Ochii lui negri păreau, pe chipul palid, la fel de impenetrabili ca aceia ai unei cobre. Avea un nas mare, acvilin şi un maxilar puternic, pătrat.

— Intră, Battle, zise Lomax, cu un ton iritat, şi închide uşa în urma dumitale. Domnule Isaacstein, vi-l prezint pe inspectorul şef Battle.

Battle se închină cu respect. Deşi George Lomax se foia de la un capăt la celălalt al camerei şi vorbea neîncetat în timp ce marele financiar stătea liniştit şi tăcut într-un colţ, Battle ştia foarte bine care dintre cei doi reprezenta adevărata putere.

— Acum, zise Lomax, putem vorbi mai liber decât de faţă cu lordul Caterham şi cu colonelul Melrose. Înţelegi, Battle? Nu trebuie să circule zvonuri.

— Din nefericire, ele circulă totuşi, murmură Battle.

Umbra unui surâs apăru pentru o clipă pe chipul palid al financiarului.

— Ce părere ai despre acest Anthony Cade? Întrebă Lomax. Îl consideri nevinovat?

Battle dădu uşor din umeri.

— Povestea lui pare verosimilă. Cel puţin o parte din ea poate fi verificată. Şi, desigur, voi telegrafia în Africa de Sud pentru a mă informa asupra antecedentele sale.

— Deci nu este nici vinovat, nici complice?

Battle îşi agită palma lui mare şi pătrată.

— Nu vă grăbiţi, sir. N-am spus nicicând aşa ceva.

— Dar dumneavoastră, inspectore Battle, ce credeţi dumneavoastră despre crimă? Întrebă Issacstein.

Vocea lui era profundă şi catifelată, bogată în modulaţii. Această voce îi făcuse de multe ori reale servicii în şedinţele

comitetelor financiare.
— Este încă prea devreme pentru a-mi forma o părere, domnule Isaacstein. Încă nu mi-am dat răspuns la prima întrebare.
— Care anume?
— Motivul crimei. Cine putea avea interes ca prinţul Mihail să moară?
— Partidul revoluţionar herzoslovac. Începu Lomax!
Battle respinse această obiecţiune cu un gest mai respectuos decât de obicei.
— Nu, nu, sir! Nu-i vorba de camarazii organizaţiei „Mâna Roşie”!
— Dar hârtia cu faimosul desen? Mâna însângerată?
— A fost lăsată special ca să ne pierdem în tot felul de presupuneri.
— Nu înţeleg, Battle, cum poţi să-ţi permiţi dumneata să afirmi atât de categoric acest lucru! Exclamă ofensat George Lomax.
— Haideţi, domnule Lomax, gândiţi-vă şi dumneavoastră: vegheam asupra prinţului Mihail de când a sosit în Anglia şi nu am permis nici unui revoluţionar să se apropie de el. Ştim totul despre „Mâna Roşie”, este la mintea cocoşului! N-am fi o poliţie adevărată dacă nu am fi informaţi asupra organizaţiilor secrete.
— Sunt de acord cu inspectorul, zise Isaacstein. Trebuie să-l căutăm altundeva pe asasin.
— Vedeţi, sir, zise Battle încurajat de ajutorul acestuia, nu ştim încă cine a profitat de moartea prinţului, dar ştim cine a pierdut!
— Adică? Întrebă Isaacstein oprindu-şi asupra lui privirile ochilor săi de cobră.
— Adică dumneavoastră şi domnul Lomax, fără să mai vorbim de partidul regalist al Herzoslovaciei. Scuzaţi-mi expresia, sir, sunteţi în aer.
— Battle! Exclamă George Lomax profund şocat.

— Continuă, Battle, zise Isaacstein. „În aer”, acesta-i cuvântul. Într-adevăr, aşa este. Eşti un om inteligent.

— V-aţi pierdut regele, continuă Battle. Aveţi acum nevoie de altul şi nu-i aşa de uşor de găsit. N-am nevoie să cunosc detaliile proiectului dumneavoastră, dar presupun că sunt în joc interese mari.

— Foarte mari, confirmă Isaacstein.

— Lucrul acesta mă face să vă pun o altă întrebare. Cine este acum moştenitorul tronului Herzoslovaciei?

Isaacstein îl privi pe Lomax. Acesta din urmă răspunse după câteva clipe de ezitare.

— Ei bine, este. Este. Prinţul Nicolae.

— Ah! Făcu Battle. Şi cine-i acesta?

— Un văr primar al prinţului Mihail.

— Şi unde se află acesta, deocamdată?

— În America, dacă nu mă înşi. Cel puţin acolo se afla nu de mult. Prinţul Nicolae s-a purtat întotdeauna în felul cel mai puţin conform rangului şi situaţiei sale. Îi frecventa pe republicani şi pe socialişti, a fost eliminat de la Oxford pentru o escapadă smintită, nu mai ştiu exact despre ce era vorba. Acum câţiva ani a circulat zvonul morţii sale survenite în Congo, dar era o alarmă falsă. Cu câteva luni în urmă, când a început să se vorbească despre restauraţia în Herzoslovacia, şi-a făcut iar apariţia în America.

— În America! Zise Battle. Dar, dacă nu mă înşel, magnaţii americani râvnesc concesiunea asupra petrolului.

Isaacstein dădu afirmativ din cap.

— Într-adevăr. Şi prinţul Nicolae le-a explicat că, dacă poporul herzoslovac ar vrea din nou un rege, ar prefera un prinţ cu idei moderne şi democratice, adică pe el însuşi, unui reacţionar notoriu cum era vărul lui. Pentru a compensa sprijinul politic şi financiar acordat de America, el era gata să ofere unui grup de financiari americani concesiunea asupra petrolului.

Inspectorul şef Battle renunţă la impasibilitatea lui obişnuită şi, surprins, fluieră încetişor.

— Ie-te-te! Murmură el. Am priceput acum. Americanii aveau un pretendent, iar dumneavoastră – un altul. Dar dumneavoastră eraţi susţinuţi de partidul regalist herzoslovac şi eraţi siguri de succes. Şi iată că deodată.

— Ei, lasă, doar nu crezi cu adevărat că. Începu Lomax.

— Domnul Isaacstein a afirmat că sunt în joc interese serioase, îl întrerupse Battle. Şi dacă domnul Isaacstein spune că aceste interese sunt mari, atunci aşa este!

— Oricând poţi găsi instrumente docile de care să te foloseşti ca să nu-ţi murdăreşti personal mâinile, zise calm financiarul. Deocamdată a câştigat Wall Street-ul. Dar va râde mai bine cel care va râde la urmă. Să fiţi cu ochii în patru, inspectore Battle!

— Mai este un lucru de care trebuie să ţinem cont, zise detectivul, se pare că regele Victor este în Anglia.

— Regele Victor? Repetă Lomax.

— Faimosul hoţ de bijuterii francez. Siguranţa ne-a avertizat.

— Acum îmi amintesc, exclamă George. Regele Victor! Păi, este omul care.

Se întrerupse. Isaacstein, care avea fler, se ridică.

— Nu mai aveţi nevoie de mine, nu-i aşa, Lomax?

— Nu, dragul meu. Mulţumesc.

— Mă pot întoarce la Londra, Battle?

— Din nefericire, nu, sir, zise inspectorul cu multă politeţe. Dacă veţi pleca dumneavoastră, vor dori şi alţii s-o facă. Şi vrem ca aceştia să rămână.

— Bine. Voi rămâne deci pentru weekend. Cu toate că nu mai avem ce tratat să încheiem!

Şi marele financiar ieşi.

— Ce om! Murmură Lomax.

— Într-adevăr, este o personalitate puternică, constată Battle.

George începu din nou să se plimbe de la un capăt la celălalt al camerei.

— Ceea ce spui mă îngrijorează grozav, începu el. Regele Victor! Credeam că este în închisoare.

— A ieşit acum câteva luni. Desigur, poliţia franceză îl supraveghează, cu toate acestea a reuşit s-o şteargă, nu se ştie unde, dar există motive care ne fac să credem că se află în Anglia.

— Ce să caute aici?

— Dumneavoastră să ştiţi asta, sir, zise inspectorul şef pe un ton semnificativ.

— Credeţi? Consideraţi că. Defunctul lord Caterham mi-a relatat toată povestea cu detalii cu tot. Ce catastrofă! Acel. Acel.

Şi cum George Lomax continua să caute cuvântul sufocat de emoţie, Battle i-l suflă cu amabilitate:

— Acel Koh-i-Noor!

— Tăcere, Battle! Nu vorbi aşa de tare! Daca vrei să vorbeşti despre el pronunţă doar iniţiala: „K”. Dar, de fapt, de ce să vorbim despre el? Doar nu crezi că în crima asta este amestecat regele Victor?

— Cine ştie? Ar fi o posibilitate. Amintiţi-vă, sir, că. Vizitatorul a putut ascunde acest „K” în patru locuri dintre care unul este Chimneys. Regele Victor a fost arestat la Paris la trei zile după. Să zicem dispariţia lui „K”. N-am încetat nicicând să sperăm că într-o bună zi ne va pune pe urmele diamantului.

— Dar Chimneys a fost scotocit de zeci de ori!

— Cele mai minuţioase percheziţii nu-şi ating de multe ori scopul. Este posibil ca regele Victor să fi venit personal să caute giuvaerul, să fi fost surprins de prinţul Mihail şi să-l fi omorât. Nu este decât o ipoteză, contrazisă de altfel de faptul că până-n prezent regele Victor n-a vărsat sânge niciodată. Este un hoţ, nu un asasin.

— Ei, un criminal periculos poate să devină oricând un asasin.

— Să nu credeţi asta, domnule Lomax. Oamenii aceştia rămân aproape întotdeauna credincioşi propriilor lor

principii. Cu toate acestea, mi-ar plăcea să pun câteva întrebări valetului. Aţi vrea să aveţi amabilitatea, sir, să-l trimiteţi aici?

Lomax sună şi-i dădu lui Tredwell instrucţiuni.

După numai câteva minute, în salon îşi făcu apariţia un uriaş, cu părul blond, ochii înfundaţi în orbite şi pometii proeminenţi.

— Te numeşti Boris Anchonkoff?

— Da.

— Erai valetul prinţului Mihail?

— Da, eram servitorul Alteţei Sale.

Omul vorbea englezeşte destul de bine, dar cu un accent puternic.

— Ştii că stăpânul dumitale a fost asasinat?

În loc de răspuns, Boris mârâi ca o fiară. Prudent, Lomax se retrase la celălalt capăt al camerei.

— Când ţi-ai văzut stăpânul pentru ultima oară?

— Alteţa Sa s-a culcat la ora zece şi jumătate. Am dormit ca de obicei în faţa camerei sale. Probabil că a ieşit pe uşa cealaltă, cea care dă spre culoar. Sau poate că m-au drogat. Am fost un servitor nevrednic, am dormit în timp ce stăpânul meu veghea. Dar îl voi răzbuna, jur! Îl voi descoperi pe asasinul lui şi-i voi înfige cuţitul în inimă! Dar mai înainte îl voi face să sufere, blestematul, îi voi tăia urechile, nasul, degetele, îi voi scoate ochii.

Gâfâind, se uită cu privirea lui sălbatică spre cei doi englezi consternaţi, apoi, întorcându-le spatele, ajunse la uşă din doi paşi uriaşi şi dispăru.

— Ce rasă de bandiţi, herzoslovacii ăştia! Murmură Lomax ştergându-şi picăturile de sudoare care-i periau fruntea.

— Dacă cumva minte, atunci omul acesta este cel mai extraordinar actor pe care l-am văzut vreodată. Cred însă că este sincer şi, în cazul acesta, dacă va pune vreodată mâna pe ucigaşul prinţului Mihail, Dumnezeu să-l ierte pe acela!

XV. Francezul.

Virginie şi Anthony o porniră pe cărarea care ducea spre lac. Timp de câteva minute înaintară în tăcere. În cele din urmă, Virginie spuse râzând uşor.

— Am atâtea lucruri să vă spun şi atâtea altele să vă întreb că nici nu ştiu cu ce să încep! Înainte de toate – vocea ei deveni o şoaptă – ce aţi făcut cu cadavrul? Doamne, ce întrebare groaznică! Nu credeam că voi fi vreodată atât de implicată într-o crimă!

— Într-adevăr, probabil că pentru dumneavoastră este o senzaţie nouă!

— Dar pentru dumneavoastră?

— Orice ar fi, n-am fost niciodată până-n prezent în situaţia de a dispune de un cadavru!

Şi Anthony îi relată pe scurt isprăvile din ajun.

— Perfect! Zise Virginie. Voi lua cufărul de la bagaje din gara Paddington, când mă voi întoarce. Dar dacă sunteţi întrebat ce aţi făcut ieri seara?

— Voi spune că am întârziat ca să închiriez o maşină pentru a veni la Chimneys şi că pe drum m-am rătăcit. Nimeni nu se va gândi să facă o legătură între mine şi descoperirea unui cadavru într-un şanţ pe un drum complet diferit. Medicii nu sunt nici ei vrăjitori; cu siguranţă că nu vor putea stabili momentul exact al morţii sale. De altfel, probabil că nu l-au găsit decât foarte târziu, căci nu se vorbeşte nimic despre asta în ziarele de dimineaţă. Nu, nu, nu au de ce să mă tem în această privinţă; mai degrabă ar trebui să mă gândesc la un alibi pentru noaptea trecută.

— Da, mi-a vorbit despre asta lordul Caterham. Dar se pare că tipul de la Scotland Yard este sigur de nevinovăţia dumneavoastră.

— Aşa afirmă el, replică lent Anthony. Dar nu-i bine să crezi tot ce spune inspectorul şef Battle. Sunt multe lucruri pe care le trece sub tăcere. Deocamdată este frapat de aparenta absenţă a motivului.

— Aparentă? Exclamă Virginie. Spuneţi mai bine reală! Ce motiv aţi putut avea ca să omorâţi un conte străin absolut

necunoscut?

Anthony o privi.

— Aţi stat un timp în Herzoslovacia, nu-i aşa? Întrebă el.

— Da. Am petrecut acolo 2 ani împreună cu soţul meu care era însărcinat cu afaceri la legaţie.

— L-aţi cunoscut pe prinţul Mihail Obolovici?

— Cum să nu! Cel mai antipatic dintre donjuanii balcanici. Mi-a propus o căsătorie morganatică!

— Şi ce răspuns aţi dat acestei încântătoare propuneri?

— Nu chiar pe acela pe care aş fi vrut să i-l dau căci trebuia să dau dovadă de diplomaţie. Dar am reuşit să-l fac pe prinţişorul ăsta să se simtă jenat! Spuneţi, de ce vă interesează personajul?

— Pentru că aşa-numitul conte Stanislas care tocmai a fost asasinat la Chimneys este în realitate prinţul Mihail.

— Şi credeţi că s-a retras seara atât de devreme pentru că prefera să nu mă vadă?

— Exact. Vedeţi, dacă se dorea cu orice preţ să fiţi împiedicată să ajungeţi de data aceasta la Chimneys, motivul era că dumneavoastră cunoaşteţi Herzoslovacia. Vă daţi seama că sunteţi singura persoană care l-a cunoscut personal pe prinţul Mihail?

— Şi de aici deduceţi.?

— Deduc că n-ar strica dacă i-aţi arunca o privire cadavrului. Camera este încuiată, ştiu, dar.

— Dar lordul Caterham o va descuia pentru mine, dacă-i voi cere. Totuşi, de ce această măsură, domnule Cade? Credeţi că omul asasinat era un impostor?

— Probabil. Din fericire, avem mijlocul să ne asigurăm imediat de asta.

— A fost omorât la ora doisprezece fără un sfert, spuse Virginie gânditoare. Ora indicată pe biletul lui Giuseppe. Totul e teribil de complicat şi de misterios!

— Asta mi-aminteşte de altceva. Spuneţi-mi, fereastra aceea de la etajul I – penultima, la extremitatea casei – este a camerei dumneavoastră?

— Nu, camera mea este în cealaltă aripă a castelului. De ce?

— Pentru că la miezul nopţii, când eram pe punctul de a părăsi casa, după ce auzisem zgomotul împuşcăturii, am văzut luminându-se, deodată, această fereastră timp de câteva clipe.

— Ah! O voi întreba pe Chiffonnette ca să aflu cine ocupă acea cameră. Poate că persoana respectivă a auzit zgomotul?

— În cazul acesta, de ce nu a spus nimic? Eu îi spusesem deja lui Battle că nimeni din casă nu auzise zgomotul împuşcăturii.

Ajunseseră la lac. Anthony dezlegă barca.

— Pe apă, spuse el, vom fi la adăpost de agenţii de la Scotland Yard, de invitaţii americani şi de servitorii curioşi.

— Lordul Caterham mi-a explicat oarecum povestea dumneavoastră, dar s-a cam încurcat. Povestiţi-mi totul. Dar mai întâi, cine sunteţi de fapt: Anthony Cade ori Jimmy Mcgrath?

Pentru prima dată în ziua aceea, Anthony povesti istoria ultimelor şase săptămâni din viaţa sa, de data aceasta, fără omisiuni. El relată şi cum îl recunoscuse pe domnul Holmes în cadavrul prinţului Mihail.

— À propos, doamnă Revel, sfârşi el, încă nu v-am mulţumit pentru pioasa dumneavoastră minciună! Iată-mă clasat printre vechii dumneavoastră prieteni.

— Dar chiar sunteţi! Exclamă Virginie. Credeţi că v-am pus în braţe un cadavru ca să spun după aceea că nu vă cunosc?

— De ce aţi părut atât de surprinsă, ieri, când am menţionat numele lui Jimmy Mcgrath? Îl auziseţi deja?

— Da, Sherlock Holmes! Îl auzisem. George, vărul meu George Lomax, pe care-l cunoaşteţi deja, venise în ajun să-mi facă o propunere naivă aşa cum numai el poate face. Era vorba să vin să-mi petrec weekend-ul la Chimneys şi să fac uz de tot farmecul meu pentru a-l vrăji pe un oarecare

Mcgrath şi a-i estorca Memoriile. Evident, George nu mi-a spus-o chiar aşa cum v-o spun: mi-a ţinut un discurs în stilu-i caracteristic spunând o grămadă de prostii despre distincţia unei lady engleze şi despre nevoia de a-i câştiga pe cei din colonii la cauza dreaptă. L-am ironizat atât de tare încât s-a speriat şi a încercat să se debaraseze de mine, dar era prea târziu!

— Oricum, proiectul său s-a realizat, remarcă Anthony. Iată-mă la Chimneys, pe mine care treceam drept Mcgrath şi iată-vă pe dumneavoastră efectiv pe cale de a mă seduce.

— Da, dar Memoriile? Sunt pierdute pentru sărmanul George! Cât despre documente şi eu vreau să vă pun o întrebare. Atunci când v-am spus că nu eu am scris acele scrisori compromiţătoare, mi-aţi răspuns că eraţi sigur de asta. De unde această certitudine, vă rog?

Anthony zâmbi.

— Nu trebuie să fii un psiholog prea fin pentru a înţelege că o femeie ca dumneavoastră nu se coboară să iubească în ascuns şi să se lase intimidată de oricine. Acea Virginie Revel din scrisori era înspăimântată de moarte. Nicicând n-aţi fi acceptat să trăiţi astfel. Sunteţi directă, prea sinceră.

— Mă întreb unde este oare şi ce face această sărmană Virginie Revel. Am impresia că există undeva o dublură a mea.

Anthony îşi aprinse o ţigară.

— Ştiţi că una dintre scrisori era datată de la Chimneys? Întrebă el.

— Cum?

Virginie rămase perplexă.

— Nu se poate! Când a fost scrisă?

— Presupun că acum câţiva ani. Data exactă lipsea. Curios, nu?

— Sunt sigură, domnule Cade, că nu a mai fost nici o altă Virginie Revel în vizită la Chimneys! Lordul Caterham ori Chiffonnette mi-ar fi vorbit despre această coincidenţă!

— Da, e foarte bizar. Ştiţi, doamnă Revel, că încep să nu mai cred în existenţa acestei alte Virginie Revel?

— Pare puţin cam ireală, murmură Virginie.

— Cu totul fantastică! Încep să cred că persoana care a scris aceste scrisori le-a semnat special cu numele dumneavoastră.

— Dar de ce? Exclamă Virginie. De ce?

— Asta va trebui să aflăm. De altfel va trebui să explicăm nenumărate alte lucruri.

— Să ne apucăm de treabă, zise Virginie. Îi văd pe lordul Caterham şi pe Chiffonnette plimbându-se pe malul lacului. Trebuie, înainte de toate, să stabilim dacă mortul este prinţul Mihail ori un impostor.

Anthony vâsli spre mal şi, după câteva minute, cei doi se aflau alături de lordul Caterham şi de fiica acestuia.

— S-a întârziat cu prânzul, zise melancolic marchizul. Funcţionarii de la Scotland Yard l-au terorizat cu siguranţă pe bucătar.

— Chiffonnette, ţi-l prezint pe prietenul meu, domnul Cade, zise Virginie. Fii drăguţă cu el.

Chiffonnette îl privi grav pe Anthony timp de câteva clipe, apoi, adresându-i-se lui Virginie, spuse ca şi cum tânărul n-ar fi fost de faţă.

— Unde găseşti, Virginie, cavaleri cu o înfăţişare atât de nobilă? Ce noroc ai!

— Ia-l, zise cu generozitate Virginie. Eu îl prefer pe lordul Caterham!

Îşi strecură braţul pe sub acela al gentilomului flatat şi plecă împreună cu acesta.

— Vi se întâmplă să şi vorbiţi, domnule Cade? Întrebă Chiffonnette. Sau vă mulţumiţi să fiţi cavalerul puternic, bronzat şi tăcut?

— Dacă vorbesc! Exclamă Anthony. Nu numai că vorbesc, dar mai pun şi întrebări!

— Ca de exemplu?

— De exemplu: cine ocupă penultima cameră din extremitatea stângă a acestei aripi a castelului?

— Ce întrebare ciudată! Mă intrigaţi. Camera este a domnişoarei Brun, guvernanta franceză a celor două surori mai mici ale mele, Chiffon şi Griffon, nişte copiliţe insuportabile!

— Domnişoara Brun ocupă de multă vreme acest post?

— În curând se vor împlini 2 luni. Sunteţi detectiv, domnule Cade? Regret că nu mai sunteţi străinul suspect cum eraţi considerat la început! Întotdeauna mi-am dorit să fac cunoştinţă cu un asasin! Până acum n-am mai avut niciodată vreo crimă în casă; e mai pasionant decât un roman poliţist! Doamne! Ce mai este?

Anthony îşi întoarse capul şi văzu sosind un taxi din care coborâră un bărbat vârstnic şi chel, cu o barbă neagră impresionantă şi un altul mai tânăr, a cărui figură era împodobită de o mustaţă neagră ca smoala.

— Dacă nu mă înşel, remarcă Anthony, este vechiul meu prieten, baronul Lo. Lopre. Scurt – baronul!

— Ah, da. Azi dimineaţă, am expediat o depeşă din partea lui Lomax unui baron herzoslovac cu un nume abracadabrant. Sunt sigură că voi fi obligată să-i ţin de urât toată după-amiaza şi deja a trebuit să-mi petrec dimineaţa în societatea lui Isaacstein. Să dea ciuma în Lomax şi în invitaţii lui politici! Scuzaţi-mă, domnule Cade, trebuie să alerg în ajutorul sărmanului meu tată care va avea de suportat aceste două personaje!

Chiffonnette se întoarse în grabă spre casă.

Anthony o urmări cu privirea. Tocmai se pregătea să părăsească la rândul lui malul lacului, când auzi un zgomot uşor în spatele debarcaderului.

Se apropie repede în vârful picioarelor şi zări un om care stătea în genunchi pe iarbă şi care se ridică grăbit. Era înalt, slab, la vreo 30 de ani, poate ceva mai mult; avea o bărbuţă neagră, purta lornion şi părea destul de respectabil.

— Ce căutaţi acolo? Întrebă Anthony convins fiind că nu era vorba de un invitat al lordului Caterham.

— Scuzaţi-mă, domnule, zise bărbatul vorbind cu un pronunţat accent franţuzesc, aş vrea să mă întorc la hanul „Jucătorii de crichet” şi m-am rătăcit. Ce drum trebuie să urmez?

— Ocoliţi lacul şi acolo – chiar în mijloc – veţi găsi o cărare ce vă va duce exact unde doriţi. Aceasta este o proprietate particulară.

— Scuzaţi-mă, dar nu cunosc absolut deloc această regiune. Sunteţi foarte amabil, domnule, vă mulţumesc.

— Pentru nimic! Pentru nimic! Sper că nu aţi răcit.

— Ce spuneţi, domnule?

— Poţi răci foarte uşor stând în genunchi pe pământul umed. Mi s-a părut că v-am auzit strănutând. Fiţi atent, îngrijiţi-vă! Bună ziua, domnule.

Şi Anthony se îndepărtă, gândind: „Al doilea străin suspect de la hanul satului! Cine poate fi? Ar putea fi luat drept un comis voiajor francez. O guvernantă franţuzoaică ocupă penultima cameră din stânga. Un francez misterios dă târcoale prin parc. Bizară coincidenţă!”

Pe terasă, Anthony îl întâlni pe lordul Caterham, mai melancolic ca oricând, flancat de cei doi noi invitaţi. Văzându-l pe Anthony, chipul i se lumină.

— Ah! Iată-vă! Zise el. Vi-l prezint pe baronul Lo. Lo. Şi pe căpitanul Andrassy. Domnul Anthony Cade.

Baronul fixă asupra lui o privire bănuitoare.

— Domnul Cade? Făcu el cu răceală. Spuneţi mai degrabă domnul Mcgrath!

— Baroane, permiteţi-mi să vă spun câteva cuvinte între patru ochi! Îl rugă Anthony. Vă voi explica totul.

Baronul se înclină şi cei doi oameni coborâră în grădină.

— Baroane, zise Anthony, trebuie să vă mărturisesc că prima dată când ne-am întâlnit m-am prezentat sub un nume care nu-mi aparţinea. Îndeplinind o misiune pe care trebuia să o execute prietenul meu, am considerat că

trebuie să-mi însuşesc numele lui. Trebuie să admiteţi că delictul nu-i grav. Doreaţi să-l vedeţi pe omul în posesia căruia se află Memoriile. Eu eram acel om. Acum nu mai sunt. De altfel, o ştiţi foarte bine. Un truc foarte isteţ, baroane, foarte isteţ!

— Alteţa Sa însăşi a avut ideea aceasta! A insistat s-o ducă personal la îndeplinire.

— Ca un actor adevărat! Zise cu admiraţie Anthony. Nicicând nu mi-ar fi trecut prin minte să-l iau pe acest Holmes drept un străin.

— Prinţul a fost crescut în Anglia, explică baronul. Acesta-i obiceiul în Herzoslovacia.

— Pot întreba, fără să comit vreo indiscreţie, ce s-a întâmplat cu Memoriile?

— Între gentlemani. Începu baronul.

— Sunteţi mult prea amabil, baroane. În toată viaţa mea n-am fost numit atât de des gentleman ca în ultimele 48 de ore.

— Ca să răspund întrebării dumneavoastră, domnulE. Eh. Cade, cred că Memoriile au fost arse.

— Credeţi acest lucru, dar nu sunteţi sigur?

— Alteţa Sa le-a păstrat. Intenţiona să le citească şi apoi să le ardă.

— Ştiţi, amintirile contelui Stylpitch nu erau ca o viaţă romanţată care se parcurge într-o jumătate de oră.

— N-au fost regăsite printre lucrurile sărmanului meu stăpân. Cred, deci, că le-a ars.

— Vă pun aceste întrebări, baroane, pentru că, aşa cum probabil vi s-a explicat, eu însumi sunt amestecat indirect în această crimă. Trebuie să îndepărtez de mine orice bănuială.

— O cere onoarea dumneavoastră, zise baronul.

— Aşa. Este. Ştiţi să exprimaţi foarte bine aceste lucruri. Veţi înţelege deci că am tot interesul să-l descopăr pe adevăratul asasin şi că problema aceasta a Memoriilor este foarte importantă. Poate că prinţul n-a fost omorât decât

pentru a-i fi furate! Trebuie să vă avertizez, baroane, că am în continuare intenţia să înmânez editorilor manuscrisul marţea viitoare, pe 13 octombrie.

— Dar din moment ce nu-l mai aveţi!

— Astăzi este abia vineri. Mai am cinci zile la dispoziţie.

— Dar dacă Memoriile au fost arse?

— Am motive întemeiate să mă îndoiesc de asta.

O siluetă masivă înaintă spre ei. Anthony care nu-l văzuse încă pe marele Isaacstein, îl privi cu interes.

— Ah! Baroane, spuse magnatul fără a-şi scoate din gură trabucul cel gros pe care-l fuma, ce afacere! Ce proastă afacere!

— Dragul meu domn Isaacstein! Exclamă baronul. Bietul meu prieten! Întregul nostru edificiu nobil fondat pe petrol şi pe regalitate s-a ruinat!

Anthony se retrase discret, lăsându-i pe cei doi gentlemani să se lamenteze. Trecând prin faţa unui gard viu din tisă, văzu deodată înălţându-se o spirală de fum. Se întoarse la iuţeală: Isaacstein şi baronul erau cu spatele la el. Lordul Caterham şi căpitanul Andrassy părăsiră terasa. Se aplecă şi, cu greu, îşi croi drum prin gardul viu. Sau mai bine zis prin jumătatea de gard viu căci, chiar la mijlocul acestuia, şerpuia o cărăruie îngustă. Intrarea se afla la capătul celălalt. Nu era nimic misterios în asta; se găseau adesea astfel de garduri vii duble prin grădini, dar, văzut de pe terasă, acesta părea a fi doar unul singur. Nimeni n-ar fi bănuit că la mijlocul lui era spaţiu. Între crengile de tisă tăiate, pe un scăunel, cu o ţigară pe jumătate stinsă între degete, un gentleman părea să doarmă.

„Hm! Se gândi Anthony. Domnului Fish îi place probabil să se odihnească la umbră! Într-adevăr, Chimneys este un castel plin de surprize: gardurile vii de tisă, debarcadere. Când ai ceva de spus, este mai bine să n-o faci decât în mijlocul lacului.”

XVI. O ceaşcă de ceai în camera guvernantei

— Dejunul este servit, my lord, anunţă Tredwell.

— În sfârşit! Zise lordul Caterham regăsindu-şi surâsul.

În momentul acela, două tinere în vârstă de 10 şi 12 ani intrară în fugă în hol şi executară în faţa invitaţilor un fel de dans indian.

Erau Chiffon şi Griffon, cele două fiice mai mici ale marchizului.

— Ce căutaţi aici, singure? Unde este mademoiselle? Întrebă oripilată sora lor mai mare.

— Are migrenă, migrenă, migrenă, fredonă Chiffon.

— Ura! Suntem libere! Adăugă triumfătoare Griffon.

— Într-adevăr, murmură Anthony, mademoiselle este cam scumpă la vedere! Dar, cu toate acestea, voi reuşi s-o văd!

Virginie, care tocmai cobora, se apropie de el şi, luându-l de braţ pentru a intra în sufragerie, şopti:

— Presupunerea dumneavoastră nu era fondată. Cadavrul este într-adevăr al prinţului Mihail.

— Oh! Făcu Anthony profund întristat.

Dejunul fu o grea încercare. Nici chiar veselia lui Chiffonnette nu reuşi să comunice un oarecare antren adunării eterogene. Baronul şi Andrassy erau sobri şi solemni de parcă dejunau într-un mausoleu. Lordul Caterham era letargic şi deprimat. Bill Eversleigh arunca priviri languroase şi nostalgice spre Virginie. George, plin de un tact supraomenesc, conversa când cu baronul, când cu domnul Isaacstein. Chiffon şi Griffon, nebune de bucurie că în casa lor a avut loc o crimă şi că deodată au scăpat de guvernanta lor, făceau tot felul de năzbâtii. Domnul Hiram Fish mesteca întruna gumă. Inspectorul şef Battle dispăruse nu se ştie unde.

— Slavă Domnului că s-a sfârşit! Şopti Chiffonnette spre Anthony când se ridicară. George i-a invitat la el pe gentlemenii străini pentru perioada după-amiezii. În camera lui, vor fi dezbătute secrete de stat.

— Asta ne va permite şi nouă să stăm puţin de vorbă! Răspunse Anthony.

— De ce o priviţi pe Virginie în timp ce-mi spuneţi asta?

— Nu, nu o privesc!

— Ba da, o priviţi! De altfel, toată lumea o priveşte! Nu ceea ce spune sau ceea ce face ea îi atrage pe oameni, nici măcar chipul ei, ci un anume „nu ştiu ce”. Dar deocamdată nu vă mai uitaţi la ea. Mi-a cerut să fiu drăguţă cu dumneavoastră şi voi fi chiar dacă ar trebui să mă impun cu forţa!

— Inutil s-o faceţi. Sunt gata să accept cu recunoştinţă gentileţea dumneavoastră. Dar, dacă nu vedeţi nici un inconvenient în asta, aş prefera să beneficiez de compania dumneavoastră într-o barcă.

— Ideea nu-i rea! Zise Chiffonnette.

Coborâră spre lac şi, după ce se îndepărtară suficient de ţărm, Anthony spuse, în timp ce vâslea încetişor:

— Lady Eileen, aşa vrea să vă pun o întrebare:

— În legătură cu ce cameră a castelului doriţi să fiţi informat? Întrebă liniştită Chiffonnette.

— Cu niciuna. Dar aş vrea să ştiu de unde provine guvernanta franceză?

— Foarte simplu, de la o agenţie. Îi plătesc o sută de lire pe an; prenumele său este Genevieve şi ea reuşeşte, mai mult sau mai puţin, să le stăpânească pe Chiffon şi Griffon. Mai doriţi şi alte informaţii?

— Are referinţe?

— Bineînţeles! De mâna întâi. Şi-a petrecut 10 ani la contesa „nu-ştiu-cum”.

— Care contesă?

— Contesa de Breteuil, castelul Breteuil, Dinard.

— Aţi văzut-o cumva pe contesă? Sau totul s-a bazat pe corespondenţă?

— Pe corespondenţă.

— Hm! Făcu Anthony.

— Mă intrigaţi, domnule Cade. De ce acest interes pentru domnişoara Brun? Dragoste ori crimă?

— Probabil niciuna nici cealaltă. Doar o presupunere falsă. Să nu mai vorbim despre asta.

— Să nu mai vorbim despre asta, zise el neglijent, după ce mi-a estorcat toate informaţiile care-i trebuiau.” Haideţi, domnule Cade, pe cine bănuiţi? În romane bănuiala cade întotdeauna pe personajul puţin susceptibil de a fi comis crima. În acest caz îl bănuiesc pe Bill Eversleigh.

— De ce nu chiar pe dumneavoastră?!

— Aristocraţi englezi aliaţi cu tovarăşii din organizaţia Mâna Roşie! Ce titlu pentru un articol senzaţional!

Anthony începu să râdă. Chiffonnette îl amuza deşi se cam temea puţin de perspicacitatea ei maliţioasă.

— Atenţie la cele două mici diavoliţe, zise ea. Pândesc la debarcader întoarcerea noastră. Dacă nu vă feriţi la vreme riscaţi să le cădeţi în gheare.

— Nici nu-mi doresc altceva. Ador copiii. Voi putea să le învăţ un joc liniştit, înţelept şi intelectual.

Fu primit cu aclamaţii.

— Ştiţi să vă jucaţi de-a indienii? Întrebă sever Chiffon.

— Şi încă cum! Zise cu mândrie Anthony. Ştiu să urlu ca nimeni altul când sunt scalpat!

Şi lăsă să se audă un urlet inuman.

— Nu-i rău! Făcu Griffon. Dar strigătul de război, îl ştiţi?

Anthony se distinse şi de data aceasta. În clipa următoare tufişurile răsunau de strigăte sălbatice. Domnul Cade se juca de-a indienii cu noile sale prietene.

După o oră deveniseră atât de apropiaţi încât hotărâră să ia ceaiul împreună în apartamentul acestor domnişoare.

Guvernanta, surprinsă de această vizită neaşteptată, se resemnă. Ba lui Anthony i se păru chiar că nu-i displăcea să poată vorbi prieteneşte cu un tânăr prezentabil. Dar, vai! Fizicul ei nu corespundea absolut deloc imaginii de aventurieră pe care Anthony şi-o făcuse.

Domnişoara Brun era mărunţică, slabă, îmbrăcată fără pic de gust, avea un ten bolnăvicios, părul îi era aproape cărunt şi avea chiar şi o urmă de mustaţă!

„Cred că am greşit din nou!” suspină în sinea lui Anthony. Cu toate acestea, îşi jucă rolul până la capăt şi o fermecă pe

domnişoară cu amabilitatea sa şi pe eleve cu antrenul de care dădu dovadă.

Ieşind din apartamentul copiilor, se duse să-l caute pe inspectorul Battle şi-i declară fără preambul:

— Battle, trebuie să fac un mic voiaj. Este posibil?

Fidel principiile sale, inspectorul nu manifestă nici surpriză, nici emoţie.

Răspunsul lui fu calm ca de obicei:

— Depinde, sir, de locul unde vreţi să mergeţi.

— Doresc să merg la Dinard, la castelul contesei de Breteuil.

— Când, domnule Cade?

— Să zicem mâine, după anchetă. Aş putea să mă întorc duminică seara.

— Înţeleg, zise inspectorul imperturbabil ca de obicei.

— Ei bine?

— În ce mă priveşte, nu am nimic împotriva acestui proiect cu condiţia să vă duceţi unde spuneţi şi să vă întoarceţi de acolo direct aici şi imediat.

— Battle, eşti admirabil! Îmi dai autorizaţia asta din şiretenie diabolică sau din simpatie personală?

Battle zâmbi.

— Mi-aţi făcut o impresie favorabilă, domnule Cade. Contrar unor colegi de-ai mei, mie-mi place să am alături de mine un detectiv amator. Mai ales când are acces la o intimitate în care poliţistul, în ciuda experienţei sale, n-ar putea pătrunde niciodată. Dacă mă puteţi ajuta în afacerea aceasta, cu atât mai bine. Căci presupun că acesta-i scopul călătoriei dumneavoastre la Dinard?

— Ai ghicit. Însă există mai multe întrebări care mă preocupă în mod deosebit.

— De exemplu?

— Cine-i succede prinţului Mihail ca moştenitor al tronului?

Inspectorul emise un scurt hohot de râs.

— Ia te uită, v-aţi gândit şi dumneavoastră la asta?! Vărul acestuia, prinţul Nicolae Obolovici.

— Şi unde se află în momentul acesta? Întrebă Anthony, întorcându-se pentru a-şi aprinde ţigara. Să nu-mi spui că nu ştii, Battle, fiindcă nu te voi crede.

— Avem motive să credem că se află în Statele Unite. Cel puţin, recent, se afla acolo. Şi reuşise să obţină bani de aici.

Anthony scoase o exclamaţie de uimire. Apoi, după ce reflectă câteva clipe:

— Cred că înţeleg combinaţia! Mihail era susţinut de englezi, Nicolae de americani. În aceste două ţări existau magnaţi dornici să obţină concesionarea petrolului. Partidul regalist l-a adoptat pe Mihail drept candidat. Acum pentru că a murit, trebuie să-şi caute pe altcineva. Nicolae are speranţe. Isaacstein şi Lomax scrâşnesc din dinţi. Wall Street jubilează.

— Nu-i rău, zise inspectorul Battle. Nu-i rău pentru un detectiv amator. Continuaţi tot aşa, domnule Cade!

În seara aceea, în timp ce – retras în frumoasa cameră pe care stăpâna castelului i-o destinase – Anthony tocmai se pregătea de culcare, cineva ciocăni la uşă, apoi deschise fără a mai aştepta să i se răspundă. Un bărbat înalt, cu umeri largi, cu pometii ieşiţi în afară, cu ochi visători şi fanatici, stătea în pragul uşii.

— Cine naiba mai eşti şi tu? Întrebă Anthony stupefiat.

— Boris Anchonkoff.

— Valetul prinţului Mihail?

— Da. Mi-am slujit stăpânul. El a murit. Acum vă slujesc pe dumneavoastră.

— Eşti foarte amabil, dar nu am nevoie de servitor.

— Acum dumneavoastră sunteţi stăpânul meu. Vă voi sluji cu devotament.

— Dar, te rog, înţelege-mă, prietene, îmi este imposibil să te iau în slujba mea; nu-mi pot permite luxul să-mi angajez un valet.

Boris îl privi cu o umbră de dispreţ.

— Nu vă cer bani. Mi-am servit stăpânul. Vă voi servi şi pe dumneavoastră. Până la moarte!

Se înclină profund în faţa lui Anthony şi dispăru la fel de brusc cum apăruse.

Stupefiat, Anthony îl privi retrăgându-se.

— De necrezut! Murmură el. Ce mai buldog şi tipul ăsta! Un câine uriaş şi credincios. Un fler cu adevărat canin!

Şi, în timp ce se dezbrăca cu gesturi maşinale, bombăni:

— Iată un servitor gratuit care, deocamdată, mai degrabă mă stânjeneşte.

XVII. Aventura nocturnă.

Ancheta avu loc a doua zi dimineaţă. Nu semăna însă deloc cu cele descrise în romanele poliţiste. În cursul ei fură omise până şi cele mai mărunte întrebări stânjenitoare încât chiar şi George Lomax rămase satisfăcut de modul în care decurse. Inspectorul Battle, procurorul şi ofiţerul de poliţie lucraseră cu o discreţie fără egal.

Imediat după anchetă, Anthony plecă.

Plecarea acestuia reprezentă pentru Bill Eversleigh unicul moment senin al zilei. George Lomax, obsedat de teama unei indiscreţii capabile să dăuneze Ministerului Afacerilor Străine şi carierei sale, fusese de-a dreptul insuportabil. Toată ziua Bill fusese obligat să ducă şi să aducă tot felul de mesaje, să descifreze telegrame şi să asculte discursurile şefului său.

Sâmbătă seara, când se culcă, era extenuat, posomorât şi revoltat. Nu numai că Lomax îl pusese la treabă toată ziua fără să-i lase posibilitatea de a vorbi cu Virginie, dar şi aceasta îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului conversând sau plimbându-se cu barca împreună cu străinul acela venit din colonii. Slavă Domnului, acesta plecase, iar el, Bill, va face mâine tot posibilul să recâştige timpul pierdut!

Adormi cu acest gând consolator şi visă că Virginie îi acordase mâna sa. Căsătoria avea să fie celebrată în următoarele cinci minute, dar ce groaznic!

— Îşi dădea seama că era îmbrăcat în pijama. Vroia să plece să-şi pună costumul, dar Virginie îl ţinea de braţ şi, scuturându-l din ce în ce mai tare, striga: „Bill, oh Bill, trezeşte-te, scoală-te!”

Dezmeticindu-se, Bill îşi dădu seama că se afla în dormitorul său din Chimneys. Visul lui, măcar în parte, era adevărat: aplecată deasupra lui, Virginie repetă:

— Trezeşte-te, Bill! Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te!

— Cum? Ce? Făcu Bill ridicându-se. Ce se întâmplă?

Virginie oftă uşurată.

— Slavă Domnului! Credeam că n-o să te mai trezeşti vreodată! Bill, se petrece ceva nemaipomenit!

— Ce anume?

— Ei bine, ca un făcut, nu puteam adormi deloc şi, deodată, mi s-a părut că aud dedesubt zgomotul unor paşi care se furişează şi scârţâitul unei uşi deschise încetişor. Am coborât şi am privit pe gaura cheii: ceea ce am văzut era atât de bizar încât trebuie să mă mai uit o dată, dar simt că aş vrea să am alături un băiat curajos – într-un cuvânt, pe tine!

— Hm, zise Bill. Deci vrei să mă duc să mă bat cu bandiţii?

— Nu sunt bandiţi. Sunt. Dar să nu mai pierdem vremea vorbind. Scoală-te repede, Bill! Hai, grăbeşte-te!

— Lasă-mi măcar timpul necesar să-mi pun pantofii şi un halat! Ce capot frumos ai, Virginie!

— Nu-i tocmai momentul potrivit să-mi faci curte, Bill! Să mergem!

Bill apucă vătraiul – o armă de temut – şi amândoi ieşiră încet pe culoar şi coborâră scara.

— Sst! Murmură Virginie. Să nu fim auziţi din sala Consiliului. Bill, explică-mi de ce dezmembrează hoţii, una câte una, piesele armurii?

— Probabil pentru că nu o pot lua ca atare. O desfac şi o vor asambla după aceea.

Virginie dădu negativ din cap.

— De ce să fure o armură veche şi ruginită, când Chimneys este plin de adevărate comori mult mai uşor de transportat, dacă n-ar fi să ne referim decât la tablouri?

— Câţi sunt? Întrebă Bill strângând mai tare vătraiul în mână?

— Nu mi-am putut da seama când am privit pe gaura cheii. De altfel nici nu aprinseseră lumina, cum era şi normal. Nu aveau decât o lanternă.

Bill şi Virginie trecură ca două umbre de-a lungul zidului şi se opriră în faţa uşii de stejar masiv. Nu auziră nimic, dar, deodată, prin gaura cheii, se zări o lumină.

Bill îngenunche ca să poată privi: lângă zid, sub portretul pictat de Holbein, apăreau nişte siluete vagi al căror contur se distingea cu greu. După o clipă, ele dispărură din câmpul său vizual. Apoi auzi un zgomot uşor de parcă cineva ciocănea încet în lambriuri.

Bill se ridică şi şopti:

— Ascultă-mă, Virginie. Vom deschide uşa cât vom putea de uşor. Ştii unde se află comutatorul?

— Da. Lângă uşă.

— Rămâi acolo, cu mâna pe buton. Eu voi intra. Cred că nu-s decât doi. Poate chiar numai unul. Mi-e imposibil să disting ceva fiindcă au îndreptat fascicolul luminos spre locul care-i interesează – armura ori lambriurile – nu ştiu, iar ei înşişi sunt în întuneric. Când voi striga: „Acum!” vei aprinde lumina. Ai înţeles?

— Da.

— Şi mai ales nu ţipa şi nu leşina. Nimeni nu-ţi va face nici un rău. Răspund eu de asta!

— Tinere erou! Murmură Virginie.

Debordând de orgoliu, Bill apăsă uşor pe mânerul uşii. Acesta cedă fără zgomot. Bill o simţea pe Virginie strâns lipită de el. Intrară amândoi tiptil.

La celălalt capăt al sălii o rază de lumină era dirijată spre portretul lui Holbein. Pe acest fond clar-obscur, se contura

umbra unui bărbat aşezat pe un scaun, cu spatele la ei. Se pregătea să pipăie încet cadrul tabloului.

În clipa aceea Bill se lovi de un scaun. Individul se întoarse brusc, îndreptând spre ei lanterna a cărei lumină îi orbi.

Bill nu ezită.

— Acum!” îi strigă el lui Virginie.

Şi se avântă spre bărbatul acela în timp ce Virginie apăsa cu docilitate pe comutator.

Dar în loc să fie inundată de lumină, sala rămase în întuneric. Nu se auzi decât pocnetul sec al întrerupătorului.

Bill înjură cumplit. În clipa următoare răsunară în încăpere gâfâieli, mârâituri ori horcăieli. Lanterna, căzută pe jos, se stinse.

Virginie simţea lupta disperată a celor doi bărbaţi aflaţi în întuneric. Se mai afla oare cineva acolo în beznă? Ce să facă? Nerespectând instrucţiunile lui Bill, începu să ţipe cât o ţinea gura.

Auzi nişte uşi deschizându-se la etaj şi văzu o rază de lumină pătrunzând din hol şi de pe scară. Dacă măcar Bill ar putea rezista până la venirea ajutoarelor!

Dar, deodată, auzi un zgomot teribil. Probabil că cei doi se loviseră de o armură, care se prăbuşi cu un zgomot asurzitor. Virginie zări vag o siluetă îndreptându-se spre fereastră şi-l auzi pe Bill înjurând mereu şi încercând să se debaraseze de piesele armurii căzute peste el.

Pentru prima dată îşi părăsi postul şi se avântă hotărâtă în urmărirea fugarului. Dar fereastra nu fusese închisă. Intrusul nu trebuise decât s-o împingă fără nici un efort şi să sară pe terasă. Sări şi ea şi-l zări coborând în fugă scara. Fugi după el. Tânără, sportivă şi antrenată, probabil că l-ar fi prins dacă nu ar fi căzut deodată în braţele unui bărbat ce ieşise pe o uşă de la parter.

Acesta o ţinu strâns şi nu-i dădu drumul decât după ce o recunoscu.

— La naiba! Exclamă el. Este chiar doamna Revel! Vă cer iertare! Vă luasem drept o criminală care vrea să se sustragă justiţiei!

Era domnul Hiram Fish.

— Tocmai a trecut pe aici, exclamă Virginie, gâfâind. Să încercăm să-l prindem din urmă!

Dar ea ştia deja că orice încercare va fi inutilă. Acum individul dispăruse în parc şi noaptea era la fel de neagră ca smoala. Se întoarseră amândoi în sala Consiliului. Aceasta era pustie. În prag însă stătea lordul Caterham însoţit de Chiffonnette şi de servitorii speriaţi.

— Ce naiba se petrece aici? Întrebă Chiffonnette. Hoţi? Ce-i cu tine aici, Virginie, împreună cu domnul Fish? Faceţi o plimbare nocturnă?

Virginie relată pe scurt ceea ce se petrecuse.

— Devine chiar pasionat! Spuse Chiffonnette. Un asasinat şi un furt în aceeaşi săptămână! Dar de ce nu funcţionează lumina electrică? Nu-i nicăieri nici o pană!

Misterul fu dezlegat uşor. Fuseseră deşurubate becurile; acestea zăceau înşirate lângă perete. Urcându-se pe o scară, Tredwell, sobru chiar şi în pijama, făcu lumină.

— Dacă nu mă înşel, zise lordul Caterham cu vocea lui tristă, privind de jur împrejur, sala aceasta a fost scena unei activităţi oarecum violente.

Într-adevăr, pe podea zăceau împrăştiate bucăţi din armura dislocată, scaune răsturnate şi cioburi de vaze din porţelan.

— A fost unul, cred, zise Virginie. Deşi.

Se opri, amintindu-şi că i se păruse că aude un foşnet vag, undeva, în sală. Poate că cel de-al doilea fugise pe uşă? Ori foşnetul acela fusese rezultatul imaginaţiei sale surescitate?

Gâfâind, Bill apăru la fereastră.

— Nemernic afurisit! Exclamă el furios. Am alergat degeaba. Nici urmă de el. A reuşit să scape.

— Nu te mai necăji, Bill, zise Virginie. Vei avea mai mult noroc data viitoare!

— Şi acum ce vom face? Întrebă lordul Caterham. Cred că nu ne rămâne altceva decât să ne culcăm. N-o să chem poliţia la ora asta! Tredwell, cu siguranţă că ştii care-ţi este datoria: veghează!

— Bine, mylord.

Cu un suspin de uşurare, lordul Caterham bătu în retragere.

— Ce noroc are Isaacstein! Oftă el cu invidie. Tot scandalul ăsta ar fi trebuit să-l trezească, dar nici vorbă: doarme buştean! Şi dumneavoastră, domnule Fish, aţi fost trezit la fel de brusc ca şi noi?

Îi aruncă americanului o privire.

— Ia te uită, aţi avut chiar timpul să vă îmbrăcaţi!

— M-am îmbrăcat în mare grabă, răspunse acesta.

— Bine aţi făcut! Zise lordul Caterham. Mi-e al naibii de frig doar cu pijamaua. Simt c-o să răcesc.

Căscă. Şi, în urma Senioriei Sale, se duseră toţi la culcare.

XVIII. Noua aventură nocturnă.

A doua zi după-amiază, când Anthony coborî din tren, prima persoană pe care o zări pe peron fu inspectorul şef Battle. Văzându-l, izbucni în râs.

— M-am întors, aşa cum am convenit! Zise el. Ai venit ca să te asiguri?

Battle clătină negativ din cap.

— Am încredere în dumneavoastră. Mă aflu aici pentru că voi pleca la Londra.

— I-auzi! Mă întreb ce vei face acolo.

Detectivul nu răspunse.

— Tare mai eşti vorbăreţ, Battle, zise Anthony. Îţi place mult să flecăreşti. Asta-mi place la dumneata!

Pe fizionomia impasibilă a lui Battle se ivi umbra unui surâs.

— Dar dumneavoastră, domnule Cade? Aţi avut succes la Dinard?

— Deloc, Battle. Din nou am urmărit o pistă falsă. Categoric, nu mă disting ca detectiv amator!

— Care era scopul dumneavoastră, sir, dacă nu sunt indiscret?

— Aveam bănuieli în legătură cu guvernanta franceză. Battle. Primo, pentru că i-am zărit fereastra luminată în noaptea crimei; secundo, pentru că am văzut un francez suspect spionând la Chimneys. Presupun că l-ai reperat deja.

— Tipul care-şi spune domnul Chelles? Şi care a descins la hanul „La Jucătorii de crichet”? Un reprezentant comercial în domeniul mătăsurilor?

— Într-adevăr, el trebuie să fie. Ce părere are Scotland Yard-ul?

— Cu siguranţă că felul în care s-a purtat a trezit bănuieli, răspunse Battle impasibil.

— Şi ce bănuieli! Deci am presupus că guvernanta franceză este aliată în secret cu acest compatriot, şi după ce am aflat de la lady Eileen că nu a angajat-o pe domnişoara Brun decât de două luni, m-am dus la fosta ei

stăpână, contesa de Breteuil. Dar am greşit, Battle. În loc să aflu, cum mă aşteptam, că n-a existat niciodată vreo domnişoară Brun, mi s-a spus că aceasta a fost, timp de vreo 10 ani, mâna dreaptă a contesei. Trebuie să mărturisesc că bănuielile mele fuseseră mult diminuate de întâlnirea personală cu această demnă pedagogă. Este exact tipul guvernantei.

Battle dădu din cap.

— Asta nu dovedeşte nimic, domnule Cade. Femeile se pot schimba complet printr-un machiaj abil. Am văzut într-o zi o tânără vopsindu-şi părul, dându-se cu un fond de ten care-i făcea faţa lividă, înroşindu-şi uşor pleoapele şi îmbrăcându-se cu nişte haine demodate: nouă din zece dintre cunoştinţele ei nu ar fi recunoscut-o. Bărbaţilor le vine mai greu în această privinţă. Totuşi se poate schimba linia sprâncenelor şi, apoi, mai există şi dinţii falşi care schimbă în întregime expresia feţei. Cu toate acestea, mai rămân urechile. Pe acestea este imposibil să le schimbi, domnule Cade!

— Nu te mai uita la ale mele, Battle! Începi să mă sperii!

— Nu mai vorbesc de bărbile false ori de machiajul obişnuit, continuă inspectorul şef. Lucrurile astea sunt bune pentru romanele poliţiste. Sunt foarte puţini oamenii care au realmente geniul deghizărilor. Unul dintre ei este regele Victor. Îl cunoaşteţi pe regele Victor, domnule Cade?

Această întrebare fu pusă atât de neaşteptat şi cu atâta brutalitate încât lui Anthony îi fu greu să-şi reprime cuvintele care-i urcau pe buze şi, după ce reflectă câteva clipe, spuse lent:

— Regele Victor? Da, cred că am auzit acest nume.

— Unul dintre cei mai celebri hoţi de bijuterii din lume. Din tată irlandez şi mamă franţuzoaică. Vorbeşte cel puţin cinci limbi străine. A făcut şapte ani închisoare, dar a ieşit de acolo acum câteva luni.

— Şi unde este acum?

— Asta am vrea şi noi să ştim, domnule Cade!

— Poate ne va face cinstea să apară pe neaşteptate aici! Dar, dacă nu-l preocupă decât bijuteriile, „Memoriile” politice nu-l vor atrage!

— Nu se ştie niciodată, domnule Cade. Poate se şi află aici?

— Deghizat în lacheu? Bravo! Îl vei recunoaşte după urechile lui şi te vei acoperi de glorie, Battle!

— Nu-i atât de uşor, domnule Cade, să descoperi identitatea unui om! À propos, ce credeţi despre Afacerea Staines?

— Staines? Ce s-a întâmplat la Staines?

— S-a relatat în ziare. Poate aţi citit deja. A fost găsit într-un şanţ cadavrul unui bărbat, omorât de un glonţ.

— Nu-i cumva vorba de-o sinucidere?

— Nu. Arma nu se mai afla acolo. Până în prezent victima nu a fost identificată.

— Afacerea asta pare să vă intereseze. Are vreo legătură cu asasinarea prinţului Mihail?

Anthony surâse calm. Privirea inspectorului era aţintită asupra lui.

— Sper că nu, zise Battle. Parcă-i o epidemie!

Trenul de Londra intră în gară şi inspectorul făcu semn unui hamal. Anthony se îndepărtă cu un suspin de uşurare.

Gânditor, traversă parcul Chimneys şi merse pe o scurtătură pentru a se apropia de casă din aceeaşi direcţie ca şi în faimoasa noapte de joi. Privind cu multă atenţie ferestrele primului etaj, remarcă faptul că ceva mai departe de corpul principal al casei exista un mic intrând prevăzut cu o fereastră; din locul unde se afla, această fereastră era ultima, la extremitatea faţadei; cea care se afla deasupra sălii Consiliului era penultima şi aceea a domnişoarei Brun nu mai era decât antepenultima. Dar era suficient să faci câţiva paşi la dreapta pentru ca intrândul să devină invizibil, iar fereastra guvernantei să fie considerată penultima. Oare unde se afla el exact, în momentul în care fereastra fusese luminată?

Încercă să-şi amintească, dar era imposibil. Diferenţa era insignifiantă! Oricum, era foarte probabil ca fereastra pe care o văzuse luminându-se să fie nu aceea a domnişoarei Brun ci a vecinului său. Cine era acesta? Anthony hotărî s-o afle cât mai repede.

Şansa îi surâse căci primul pe care-l întâlni pe hol fu Tredwell. Acesta era singur.

— Bună ziua, Tredwell, zise Anthony. Ai putea să-mi spui un lucru? Cine ocupă a treia cameră de la etajul I, numărându-le de la extremitatea faţadei, deasupra sălii Consiliului?

Tredwell reflectă câteva clipe.

— Este gentlemanul american, sir, domnul Fish.

— Ah! Mulţumesc, Tredwell!

— Pentru nimic, sir.

Tredwell se pregăti să iasă, dar nu putu rezista tentaţiei de a fi primul care să povestească o noutate, slăbiciune care îi face umani chiar şi pe majordomii ultrastilaţi aşa că, zăbovind o clipă, spuse:

— Aţi auzit, sir, ceea ce s-a petrecut azi-noapte?

— Nu! Ce s-a întâmplat?

— O tentativă de furt, sir!

— Nu se poate! A dispărut ceva?

— Din fericire, nu, sir! Hoţii se pregăteau să ducă, una câte una, piesele armurii din sala Consiliului, când au fost surprinşi în flagrant delict. Dar au reuşit să scape.

— Din nou sala Consiliului! Şi cum au pătruns acolo?

— Se crede că au forţat fereastra, sir.

Mulţumit că relatarea sa stârnise interesul lui Anthony, Tredwell se pregăti să iasă, dar se ciocni de domnul Isaacstein.

— Vă cer iertare, sir! Nu vă văzusem venind.

— Nu-i nimic, băiete! Nu-i nimic!

Tredwell se retrase, având pe chip o expresie de dispreţ suveran la adresa acestui parvenit care-i spunea lui „băiete”.

Isaacstein se lăsă greoi într-un fotoliu.

— Ia te uită, domnule Cade, v-aţi întors! Vi s-a spus deja ce s-a întâmplat?

— Un weekend mai degrabă agitat, nu-i aşa?

— Chiar prea agitat. De ce ne mai reţin aici? Ancheta s-a terminat de ieri. Cadavrul prinţului va fi transportat în seara aceasta la Londra unde se va anunţa că a murit în urma unei crize cardiace. Şi, cu toate acestea, nu suntem lăsaţi să plecăm. Nici domnul Lomax – ca şi mine de altfel – nu cunoaşte motivul. Mi-a spus să mă adresez inspectorului Battle.

— Probabil că Battle are un plan, zise Anthony gânditor. Şi planul acesta necesită să fim prezenţi aici.

— Dar dumneavoastră, domnule Cade, tocmai aţi făcut o călătorie!

— Supravegheat! Sunt sigur că am fost filat din primul până în ultimul minut. Dacă aş fi fost vinovatul şi dacă ar fi trebuit să mă debarasez de revolver, n-aş fi avut posibilitatea s-o fac.

— Ah! Da, revolverul, zise Isaacstein. N-a fost găsit, după câte ştiu?

— Încă nu.

— Poate că asasinul l-a aruncat în lac, în timp ce fugea?

— Posibil.

— Unde este inspectorul Battle? Aş vrea să-i vorbesc.

— Tocmai l-am întâlnit la gară. A plecat la Londra.

— Într-adevăr?

Tonul lui Isaacstein era aproape ameninţător.

— Şi când se va întoarce?

— Cred că mâine dimineaţă.

Virginie intră însoţită de lordul Caterham şi de domnul Fish. Îi zâmbi lui Anthony.

— Oh, iată-vă, domnule Cade! Vi s-a povestit deja aventura nocturnă?

— Imaginaţi-vă, domnule Cade, zise Hiram Fish, că am luat-o pe doamna Revel drept unul dintre bandiţi!

— Iar în vremea asta vinovatul.

— Şi-a luat picioarele la spinare, încheie cu tristeţe domnul Fish.

După ceai, Virginie şi Anthony, însoţiţi de Bill, care lupta curajos împotriva a ceea ce el numea „invazia colonială” coborârâ spre lac, şi hotărârâ din nou că, pentru a vorbi în mod confidenţial, cel mai indicat loc era să fii departe de mal, în mijlocul apei. Bill şi Virginie îi povestiră lui Anthony Cade, cu detalii, aventura lor.

— Bizară afacere, opină acesta. Ce părere aveţi, doamnă Revel?

— Cred, răspunse ea cu promptitudine, că nu erau în nici un caz hoţi! Cel puţin nu hoţi obişnuiţi! Căutau ceva despre care credeau că se află în interiorul armurii. Dar de ce ciocăneau în lambriuri? Să existe pe acolo vreo scară secretă? Îl voi întreba pe lordul Caterham.

— Cu siguranţă că nu căutau Memoriile, zise Anthony. Este un pachet enorm, imposibil de disimulat. Probabil că-i vorba de un obiect mai mic.

— Probabil că George ştie despre ce-i vorba, murmură Virginie. Mă întreb dacă voi putea să aflu ceva de la el. Întotdeauna am avut impresia că există ceva în afacerea asta, un aspect care ne scapă.

— Spuneţi că nu era decât un singur bărbat, continuă Anthony, cu toate acestea este posibil să fi fost doi de vreme ce vi s-a părut că auziţi un foşnet pe lângă uşă în momentul în care vă îndreptaţi spre fereastră.

— N-aş băga mâna-n foc. Poate a fost numai imaginaţia mea.

— Poate că da sau poate că nu. În cazul al doilea însă, persoana aceasta locuieşte în casă. De altfel, mă uimeşte ceva.

— Ce anume?

— Rapiditatea cu care domnul Fish îşi pune costumul, gulerul, cravata etc. În momentul în care ceilalţi, auzind strigăte de ajutor, aleargă în pijama sau în halat!

— M-am gândit şi eu la asta, zise Virginie. Iar Isaacstein care dormea dus fără să audă tot tapajul ăsta? Nu-i suspect?

— O fi ceva legat de misterul herzoslovac în toate astea, zise Bill. Servitorul ăsta al prinţului Mihail pare cu adevărat bandit!

— Chimneys mişună de oameni suspecţi! Declară Virginie. Probabil că şi ceilalţi spun acelaşi lucru despre noi! Regret că inspectorul Battle a plecat la Londra. Consider că-i stupid din partea lui! À propos, domnule Cade, l-am văzut o dată sau de două ori pe francezul acela care stă la han dând târcoale în jurul parcului.

— Parcă ar fi o cursă cu obstacole! Oftă Anthony. Mereu apar altele noi. Şi eu am făcut un demers inutil. M-am înşelat din nou. Iată ce aş vrea să ştiu acum: or fi găsit hoţii, în noaptea trecută, ceea ce căutau?

— Cu siguranţă că nu!

— În cazul acesta, sunt sigur că vor reveni! Ei ştiu, sau vor afla în curând, că Battle este la Londra. Vor înfrunta riscul de a se întoarce în noaptea asta.

— Credeţi?

— Sper. În orice caz, să formăm o mică asociaţie noi trei. Domnul Eversleigh şi cu mine ne vom ascunde cu toate precauţiile necesare, în sala Consiliului.

— Şi eu? Îl întrerupse Virginie.

— Asta nu-i o treabă de femeie, declară Bill. Fii cuminte, şi.

— Bill, nu fi tont. Nu sunt niciodată cuminte. Fac parte şi eu din asociaţie. Şi cu asta, basta!

După ce şi-au stabilit planul, membrii noii asociaţii se întoarseră la castel. Când toţi cei din casă se culcară, cei trei ieşiră fără zgomot din camerele lor şi se îndreptară spre sala de Consiliu, având fiecare câte-o lanternă. Anthony mai avea şi un revolver.

În ce-l privea, era sigur că duşmanul va pătrunde nu pe fereastră, ci pe uşă, şi că Virginie nu se înşelase, în ajun, presupunând că unul dintre hoţi locuia în casă. Iată de ce,

ascuns într-un ungher, după un cufăr vechi, stătea cu ochii aţintiţi spre uşă. Virginie se ghemuise în spatele unei armuri reprezentând cu cavaler din vremea cruciadelor, iar Bill stătea lângă fereastră.

Minutele care se scurgeau cu greu păreau interminabile.

Bătu ora unu, apoi unu şi jumătate, două, două şi jumătate. Cei trei conspiratori amorţiţi ajunseră la concluzia că se înşelaseră şi că răufăcătorii nu vor îndrăzni să reapară.

Deodată Anthony se încordă; auzise paşi pe terasă. Un scârţâit uşor, un râcâit la mânerul ferestrei. Aceasta fu deschisă. Cineva încălecă pervazul şi pătrunse în încăpere.

Rămase nemişcat câteva clipe ca pentru a se asigura că totul este în ordine. Apoi, satisfăcut, îşi aprinse lanterna şi se apropie de lambriuri, exact în locul pe care-l examinase şi în ajun.

Brusc, Bill, ghemuit în colţul lui, fu conştient de un lucru îngrozitor: avea să strănute! Răcise din cauza incursiunii nocturne din ajun, prin parcul umed. Strănutase deja toată ziua. Va strănuta şi acum. Nimic pe lume nu-l va împiedica să strănute!

Făcând nişte eforturi supraomeneşti, Bill îşi muşcă buza de sus, îşi înghiţi saliva, îşi dădu capul pe spate şi privi plafonul. În cele din urmă îşi apucă nasul cu degetele şi-l strânse cât putu de tare. Zadarnic. Strănută!

Străinul ţâşni, dar, în acelaşi timp, Anthony, aprinzându-şi fulgerător lanterna, se năpusti asupra lui. Amândoi se rostogoliră pe jos.

— Aprindeţi lumina! Strigă Anthony.

Virginie răsuci comutatorul. De data aceasta becurile nu fuseseră scoase. Sala fu inundată de lumină. Anthony, gâfâind, îşi ţinea sub el victima. Bill se avântă ca să-i dea ajutor.

— Şi acum, zise Anthony, să vedem puţin cine eşti, băiete!

Era străinul de la hanul „Jucătorii de cricket”.

— Bine lucrat, zise o voce calmă.

Toţi se întoarseră stupefiaţi. Silueta voinică a inspectorului Battle se profila în prag.

— Vă credeam la Londra, inspectore! Zise Anthony.

Battle îi făcu cu ochiul.

— Chiar aşa, sir? Tocmai îmi ziceam că n-ar strica să se creadă că sunt la Londra!

— Aţi avut dreptate, zise Anthony, privindu-şi atent duşmanul întins pe parchet.

Spre surpriza lui, văzu apărând pe chipul francezului un surâs.

— Pot să mă ridic, domnilor? Sunteţi trei împotriva unuia sigur.

Anthony îl ajută cu indulgenţă să se scoale. Străinul îşi încheie haina, îşi aranjă gulerul şi-l privi pe Battle.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar dacă am înţeles bine, dumneavoastră sunteţi reprezentantul Scotland Yard-ului.

— Exact.

— În cazul acesta, permiteţi-mi să vă prezint scrisorile de acreditare. Aş fi fost mai inspirat dacă aş fi făcut-o înainte.

Scoase din buzunar mai multe hârtii pe care le înmână detectivului de la Scotland Yard. În acelaşi timp îşi arătă o insignă înfiptă în spatele reverului hainei sale.

Battle lăsă să-i scape o exclamaţie de uimire. Apoi, după ce strânse cu grijă hârtiile, le restitui înclinându-se politicos.

— Regret, domnule, că aţi fosT. Hm. Bruscat, dar trebuie să recunoaşteţi că este numai vina dumnevoastră!

Şi, cum ceilalţi îi priveau uluiţi, el le explică zâmbind:

— Vă prezint un coleg pe care-l aşteptam de câtva timp: monsieur Lemoine de la Siguranţă.

XIX. Istorie secretă.

Virginie se întoarse spre Battle.

— Ştiţi ce cred, inspectore Battle?

— Ce credeţi, doamnă Revel?

— Cred că a venit vremea să ne lămuriţi şi pe noi puţin.

— Să vă lămuresc? Nu înţeleg prea bine, doamnă Revel.

— Ba da, înţelegeţi foarte bine, dragă inspectore! Ştiu că domnul Lomax v-a făcut să juraţi că veţi păstra secretul – aşa face întotdeauna vărul meu – dar, într-adevăr, ar fi mai bine să ne explicaţi faptele decât să ne lăsaţi să le descoperim noi înşine şi să intervenim cu stângăcie în jocul dumneavoastră. Monsieur Lemoine, nu sunteţi de părerea mea?

— Total, madame! Declară francezul înclinându-se.

— În anumite împrejurări este categoric imposibil să păstrezi un secret absolut, i-am spus-o deja domnului Lomax, zise Battle. De altfel, domnul Eversleigh este secretarul domnului Lomax şi poate afla totul. Cât despre domnul Cade, el a fost antrenat fără voia lui în această afacere, şi consider că are dreptul să afle adevărul. Dar.

Virginie zâmbi.

— Femeile sunt atât de indiscrete, nu-i aşa? Vărul meu, George, v-a spus asta?

Lemoine o studiase cu atenţie pe Virginie.

— Doamna, dacă nu mă înşel, se numeşte Revel?

— Exact.

— Soţul dumneavoastră era însărcinatul cu afaceri la legaţia Angliei în Herzoslovacia?

— Da, aşa este.

— Şi vă aflaţi împreună cu el la Ekarest, înaintea asasinării regelui şi a reginei.

— Într-adevăr.

Lemoine se întoarse spre colegul său de la Scotland Yard.

— Cred că doamna are dreptul să afle totul. De altfel, afacerea asta o priveşte indirect. Şi apoi, adăugă el făcând cu ochiul, în cercurile diplomatice, doamna are reputaţia de a fi foarte discretă.

Virginie începu să râdă.

— Sper să-mi pot justifica renumele!

— Unde se va ţine conferinţa? Întrebă Anthony. Aici?

— Da, prefer să nu părăsesc până în zori camera aceasta, zise inspectorul. Veţi înţelege de ce, după ce veţi fi ascultat

istoria.

Bill şi Anthony se duseră la bufetul cu provizii şi aduseră de acolo un platou încărcat cu sifoane, sticle, pahare şi sandviciuri.

Asociaţia, care acum număra cinci membri, se instală confortabil în jurul unei mese mari de stejar.

— Este de la sine înţeles că toată discuţia noastră va fi strict confidenţială. Dar, aşa cum i-am spus-o întotdeauna domnului Lomax, era imposibil să păstrăm secretul doar pentru noi. Afacerea a început acum şapte ani. Anglia era pe punctul de a se înţelege cu Herzoslovacia, asupra unor anumite probleme, desigur cu ajutorul contelui Stylpitch. Regele şi regina Herzoslovaciei, aflându-se în Anglia, au fost invitaţi să-şi petreacă un weekend la Chimneys. Atunci a dispărut un obiect extrem de preţios; pentru a explica această dispariţie incredibilă trebuie să admitem dinainte două lucruri: în primul rând faptul că hoţul era un personaj regal; în al doilea rând că era un profesionist dintre cei mai abili. Domnul Lomaine vă va explica cum au fost posibile aceste lucruri.

Francezul se înclină şi reluă firul povestirii:

— În Anglia, cea mai mare parte a oamenilor nici măcar nu au auzit vorbindu-se de faimosul rege Victor. Nimeni nu-i cunoaşte numele adevărat, dar, în Franţa, toţi ştiu că acesta este un hoţ de bijuterii de o îndemânare nemaiauzită, maestru în arta deghizării, lingvist desăvârşit, fiind englez ori irlandez după tată dar acţionând aproape întotdeauna la Paris. Acum opt ani, el reuşi aici o serie de furturi senzaţionale sub numele de căpitanul O'Neill şi deghizat ca atare.

Virginie scăpă o exclamaţie involuntară. Domnul Lemoine îi aruncă o privire înţelegătoare.

— Cred că ştiu ce a tulburat-o pe doamna! Acest căpitan O'Neill, al cărui nume probabil că a mai fost pronunţat în prezenţa dumneavoastră, nu era altul decât regele Victor; la Siguranţă se ştia asta, dar nu exista nici o dovadă.

Se bănuia că Victor O'Neill avea o complice abilă în persoana unei tinere artiste de la Folies-Bergères, Angèle Mory, dar amândoi lucrau cu atâta măiestrie încât era imposibil să dovedeşti ceva.

În acest moment Parisul se pregătea să-l întâmpine pe tânărul rege al Herzoslovaciei, Nicolae al IV-lea. La Siguranţă, care avea sarcina de-a veghea asupra lui, se luaseră măsuri împotriva unor atentate ale aşa numitei organizaţii revoluţionare: „Mâna Roşie”. Tovarăşii organizaţiei Mâna Roşie, convinşi că nu vor putea să se apropie personal de rege, i-au promis lui Angèle Mory – n-am aflat, vai! Decât mai târziu – o sumă foarte mare, dându-i sarcina să-l seducă pe rege şi să-l atragă într-o capcană. Angèle Mory acceptă şi promise la rândul său camarazilor tot ceea ce aceştia doreau.

Dar, în realitate, această tânără era mult mai şireată şi mai ambiţioasă decât bănuiau ei. Aşa încât reuşi să-l seducă pe rege care se îndrăgosti nebuneşte de ea şi o acoperi de bijuterii. Atunci concepu ea ideea de a deveni, nu favorită, ci regină! După cum ştie toată lumea, proiectul acesta fantastic se împlini. Fu prezentată la Curte cu numele de contesa Popoffsky, descendentă a unei familii regale, şi, câteva luni mai târziu, ea deveni regina Varaga. Pentru o actriţă de duzină nu era rău deloc! Am auzit întotdeauna spunându-se că-şi juca admirabil noul rol! Dar nici poporul, nici revoluţionarii nu vedeau cu ochi buni lucrul acesta. Furioşi că au fost trădaţi, aceştia atentară de două ori la viaţa ei. În cele din urmă revoluţia izbucni şi ea fu asasinată o dată cu regele. Corpurile lor mutilate şi de nerecunoscut fură găsite în palat.

Dar un lucru pare sigur: în cursul acestor ani de domnie, regina Varaga, alias Angèle Mory, rămăsese în legătură cu fostul ei prieten, regele Victor, suveranitate de o cu totul altă natură! Îşi trimiteau unul altuia mesaje cifrate! Pentru a-şi asigura impunitatea, ea îşi scria scrisorile în limba engleză şi le semna cu numele unei doamne de la legaţia

engleză. Dacă s-ar fi descoperit scrisorile şi dacă doamna în chestiune şi-ar fi dezminţit semnătura, nu ar fi fost crezută, căci mesajele ei erau, în aparenţă, scrisori de dragoste adresate căpitanului O'Neill. Numele dumneavoastră, doamnă Revel, se află pe ultima pagină a acestor misive.

— Ştiu, spuse Virginie, care ascultând povestea aceasta, roşise ori pălise rând pe rând. Iată deci explicaţia enigmei! De când mi s-au arătat acele scrisori, am căutat-o în zadar.

— Ce infamie! Exclamă Bill indignat.

— Adevăratul scop al acestor scrisori era, declară inspectorul Battle, să-i furnizeze regelui Victor bijuterii scumpe, fără nici o cheltuială. După asasinarea regelui şi a reginei, s-a descoperit faptul că majoritatea giuvaierurilor coroanei fuseseră înlocuite cu imitaţii. Acum, veţi înţelege, desigur, cum poate un personaj regal să fie în acelaşi timp şi un hoţ de mare clasă. Nicolae al IV-lea şi regina Varaga îşi petrecură weekend-ul la defunctul marchiz de Caterham care pe vremea aceea era ministrul Afacerilor Străine. În ajunul plecării lor spre Chimneys, se constată dispariţia unuI. Hm. Obiect foarte preţios, păstrat într-un palat din Londra. El era înlocuit cu o imitaţie, minunată într-adevăr şi atât de bine realizată încât autorul nu putea fi decât regele Victor.

Desigur, afacerea fu înăbuşită, dar Scotland Yard-ul se puse pe treabă: el organiză o supraveghere atât de intensă încât fu imposibil Maiestăţii Sale Regina să-i trimită complicelui său giuvaerul ori să-l ia cu sine în Herzoslovacia. Varaga-Angela l-a ascuns probabil la Chimneys şi n-aş fi mirat – inspectorul Battle privi semnificativ împrejurul lui – să se afle undeva în această cameră.

— Cum? După atâţia ani? Exclamă Anthony nevenindu-i să creadă.

— Dar bineînţeles, monsieur, zise Lemoine, din moment ce suveranii Herzoslovaciei am fost asasinaţi trei săptămâni mai târziu iar poliţiştii de la siguranţă au pus mâna pe

O'Neill şi au reuşit să-l condamne la 7 ani închisoare pentru o afacere de mai mică amploare. Speram să găsim la el scrisorile cifrate, dar acestea au fost luate de un herzoslovac care era vizitiul reginei. Omul acesta s-a lăudat în faţa mai multor persoane că a intrat în posesia preţioaselor mesaje, iar noi l-am căutat multă vreme fără succes.

— Cred că l-aţi fi găsit, zise Anthony, dacă l-aţi fi căutat în Africa. Păstra cu multă grijă pachetul de scrisori, ca pe o mină de aur a cărei exploatare şi-o rezerva în caz de nevoie. Dar a murit de malarie înainte s-o poată face. Nu mă priviţi în felul acesta, domnilor. Nu sunt ghicitor. Vă voi explica mai târziu de ce sunt la curent cu aceasta.

— Un lucru mai rămâne totuşi neexplicat, zise Virginie. Memoriile. Trebuie să existe o legătură între manuscris şi toată această afacere, nu?

— Desigur, doamnă. Contele Stylpitch le însoţea pe Maiestăţile Lor în cursul vizitei în Anglia, era, deci, perfect la curent cu această afacere şi este posibil să fi vorbit despre ea în amintirile sale.

— Oare ştia unde a ascuns regina giuvaerul? Întrebă Anthony.

— Nu cred absolut deloc lucrul acesta! O detesta pe regină şi făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a împiedica această mezalianţă. Cu siguranţă că ea nu i-a făcut confidenţe!

— Dar, insistă Anthony, poate că a descoperit şi singur. Era un om şiret! În cazul acesta, ce ar fi făcut, după părerea dumneavoastră?

— Ar fi păstrat obiectul pentru sine, zise Battle, căci restituirea anonimă a pietrei preţioase ar fi fost mult prea dificilă. De altfel, însuşi faptul că ştia unde se află bijuteria îi dădea acestui om o putere enormă – iar el iubea mai mult ca orice puterea. Se bucura de ea ca un artist. De altfel, contele era în posesia uneia dintre cele mai grozave colecţii de secrete scandaloase din lume. Le colecţiona aşa cum alţii

colecţionează timbre. S-a lăudat cu asta nu numai o dată. De aici şi groaza generală la anunţul publicării Memoriilor sale!

— Poliţia franceză, adăugă Lemoine, avea intenţia să intre în posesia lor, dar contele a avut precauţia să le expedieze altundeva înainte de a muri. Cu toate acestea, nu văd motivul pentru care credeţi că ştia secretul acesta.

— Aşa a afirmat el însuşi, răspunse calm Anthony.

— Cum?

Cei doi detectivi îl fixară, stupefiaţi.

— Când domnul Mcgrath mi-a înmânat manuscrisul pentru a-l aduce editorilor, mi-a povestit circumstanţele în care l-a cunoscut pe contele Stylpitch. Era la Paris pe o stradă pustie, în timpul nopţii. Contele fusese atacat de o bandă de apaşi şi domnul Mcgrath l-a scăpat din ghearele lor. Puţin ameţit de băutură, cum era în seara aceea, şi un pic năuc din cauza loviturilor primite, contele a murmurat, ca într-un delir, două remarci cărora prietenul meu nu le-a dat cine ştie ce atenţie. A spus mai întâi că ştie unde se află acel Koh-i-Noor şi apoi că cei care-l atacaseră erau complicii regelui Victor. Acum, după tot ce am aflat de la dumneavoastră, aceste două remarci mi se par foarte semnificative.

— Dumnezeule mare! Exclamă inspectorul Battle. Chiar şi asasinarea prinţului Mihail capătă un aspect cu totul nou.

— Nu uitaţi, îi reaminti francezul, că regele Victor nu a comis niciodată vreo crimă.

— Dar, dacă a fost surprins de prinţ, chiar în momentul în care căuta giuvaerul?

— Deci l-aţi lăsat să se strecoare în Anglia, domnule? Îi spuse cu reproş Anthony detectivului de la Siguranţă.

— Vai, domnule! L-am ţinut sub observaţie dar mi s-a strecurat printre degete, canalia! Şi ştiţi unde s-a dus mai întâi?

— Unde?

— În America, domnule! În Statele Unite! A jucat aici rolul prinţului Nicolae al Herzoslovaciei!

— Cum?! Exclamară în acelaşi timp Anthony şi Battle.

— Pe cinstea mea! O cacialma fenomenală! Cum prinţul Nicolae a murit acum câţiva ani în Congo, regele Victor a profitat de asta pentru a se proclama urmaş la tron şi a reuşit să obţină o grămadă de dolari americani ca acont la concesionarea zăcămintelor de petrol. Dar, din pură întâmplare, a fost demascat în ultima clipă şi a fugit în Anglia unde se află în prezent. Iată de ce am venit aici. Mai devreme sau mai târziu, va veni la Chimneys. Dacă nu cumva se şi află deja aici!

— Hm! Zise Battle. Tentativa din noaptea trecută.

— Ah! Da. Vă voi da nişte explicaţii în această privinţă.

— Dar de ce nu aţi luat mai devreme legătura cu mine, dragă colega? Întrebă insprectorul şef. Mi s-a scris de la Siguranţă, acum câtva timp, că monsieur Lemoine a părăsit Franţa pentru a veni să lucreze împreună cu mine şi nu înţelegeam de ce nu-şi face apariţia.

— Vă datorez scuze, admise Lemoine. Înţelegeţi-mă: am sosit a doua zi după asasinat. Mi-am spus că poate ar fi mai bine pentru mine în aceste circumstanţe dacă aş ancheta izolat, fără să mă impun ca persoană oficială. Ştiam că voi deveni suspect, dar era un mijloc de a nu le atrage atenţia celorlalţi. Vă asigur că am văzut, zilele acestea, multe lucruri interesante.

— Dar în fond, întrebă Bill, ce s-a petrecut noaptea trecută?

— V-am pus să faceţi mişcare, dragă domnule!

— Cum? Dumnevoastră eraţi?

— Da. Făceam de pază convins că secretul se leagă de această încăpere pentru că aici a fost omorât prinţul. Eram pe terasă. Deodată am auzit zgomotul unor paşi în interior şi am văzut lumina unei lanterne. Am deschis fără zgomot fereastra care nu era zăvorâtă şi am reuşit să mă strecor în cameră şi să mă ascund într-un colţ. Nu-l vedeam pe

individ, stătea cu spatele la mine, dar îi urmăream fiecare gest. A început prin a lua una câte una, piesele armurii, examinându-le atent. Apoi a inspectat pânzele şi ramele tablourilor. După care a început să ciocănească uşor lambriurile. În clipa aceea aţi pătruns dumneavoastră brusc.

— Aveam intenţii bune, zise Virginie, gânditoare, dar de fapt am stricat totul!

— Vai! Da, madame. Individul şi-a aprins lanterna şi, cum nu ţineam să-mi dezvălui identitatea, am fugit pe fereastră. Domnul Eversleigh, luându-mă drept agresorul său, a-nceput să alerge după mine.

— Eu de asemenea, zise Virginie. Ba chiar am fost prima care a pornit în urmărirea dumneavoastră.

— Iar celălalt a avut bunul simţ să stea liniştit şi să dispară încetişor pe uşă. Cum se nu s-a întâlnit cu lordul Caterham şi cu ceilalţi?

— Dacă i-ar fi întâlnit, ar fi declarat pur şi simplu că a coborât, şi el, ca să vadă ce se întâmplă.

— Credeţi cu adevărat că acest Arsène Lupin este în casă? Întrebă Bill.

— De ce nu? Zise Lemoine. Poate că se dă drept servitor!

— Acest Boris Anchonkoff, cu mutra lui de bandit. Zise Bill.

— L-aţi luat în serviciul dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Cade? Întrebă Battle.

— Îmi scot pălăria, Battle! Eşti la curent cu tot! Dar, la drept vorbind, nu eu l-am luat în serviciul meu ci el m-a luat de stăpân.

— Dar de ce, domnule Cade?

— Zău dacă ştiu! Figura mea i-o fi pe plac. Chestie de gust! Sau poate crede că eu sunt acela care i-a ucis stăpânul şi vrea să fie cât mai aproape pentru a-l putea răzbuna.

Se ridică şi se apropie de fereastră.

— Se ivesc zorii, zise el căscând uşor. Nu mai este cazul să aşteptăm.

Lemoine se ridică la rândul lui.

— Vă las, spuse el. Poate ne vom revedea în cursul zilei.

Înclinându-se plin de curtoazie în faţa lui Virginie, ieşi pe fereastră.

— La culcare! Zise Virginie căscând. A fost pasionant, dar acum este timpul să mergem să dormim. Hai, Bill, culcă-te ca un băieţel cuminte.

În picioare, în faţa ferestrei, Anthony urmărea din priviri silueta lui Lemoine.

— Nu s-ar zice, remarcă Battle, dar este detectivul cel mai inteligent din Franţa.

— Ba da, s-ar zice! Replică Anthony. Are uneori nişte inflexiuni ale vocii!

— Poate că-i voi cere sfatul în legătură cu o altă afacere. Vă amintiţi despre omul acela care a fost găsit într-un şanţ, pe drumul spre Staines?

— Da. Şi?

— A fost identificat, asta-i! Se numea Giuseppe Manelli, şi era servitor la Ritz, în Londra. Curios, nu-i aşa?

XX. Anthony îi face mărturisiri lui Battle.

Anthony nu spuse nimic. Continua să privească pe fereastră. Inspectorul şef Battle îi contemplă timp de câteva clipe spatele nemişcat.

— Atunci, noapte bună, sir, zise el în cele din urmă.

Apoi se îndreptă spre uşă.

Anthony se întoarse.

— O clipă, Battle!

Inspectorul se opri docil. Anthony părăsi fereastra. Îşi scoase o ţigară din tabacheră şi o aprinse.

Apoi, între două fumuri, spuse:

— Afacerea asta din Staines te interesează?

— Mi se pare ciudată.

— Crezi că omul a fost asasinat în locul unde a fost găsit?

— Nu. Cred că a fost omorât altundeva şi că i s-a transportat cadavrul cu maşina.

— Şi eu cred acelaşi lucru! Zise Anthony.

Detectivul îl privi fix.

— S-ar zice chiar că sunteţi sigur de asta! Ştiţi cumva, din întâmplare, cine l-a adus acolo?

— Da, zise Anthony. Eu.

Calmul lui Battle îl cam agasa.

— Nu pari deloc uimit, Battle!

— Cândva, în tinereţea mea, mi s-a spus: „Să nu arăţi niciodată că ai vreo emoţie”; m-am străduit întotdeauna să urmez această regulă.

— Şi ai reuşit admirabil! Oricum, ai vrea să asculţi toată întâmplarea?

— Vă rog!

Cei doi bărbaţi luară loc şi Anthony povesti amănunţit tot ceea ce se întâmplase în seara de joi.

Când termină ce avea de spus, un surâs fugar lumină chipul lui Battle.

— Într-una din zilele acestea, domnule Cade, tare mă tem că veţi fi la mare strâmtoare!

— Deci îmi faci pentru a doua oară favoarea de a trece cu vederea peste faptele mele.

— Principiul meu este să las frânghie. Zise Battle.

— Condamnaţilor, termină Anthony fraza. Delicată atenţie din partea dumitale, Battle!

— Dar de ce aţi sfârşit, sir, prin a-mi mărturisi toate acestea? Întrebă Battle.

— Pentru că am o foarte bună părere despre capacitatea dumitale, inspectore. Când este nevoie de dumneata, eşti prezent. Ca în noaptea asta. O dată aflată identitatea cadavrului ai fi putut descoperi pista. Am preferat să-ţi spun personal totul, cu atât mai mult cu cât, graţie revelaţiilor lui monsieur Lemoine, doamna Revel este în sfârşit deasupra oricărei bănuieli. Acum că s-a dovedit în mod categoric că acele scrisori nu au nici o legătură cu ea, orice idee de complicitate devine absurdă. Poate că am greşit că nu am pus-o să cheme poliţia, dar m-am gândit că nimeni nu va

crede că a dat bani unui şantajist doar dintr-un capriciu. Şi cu toate acestea, aşa este.

— Ce vreţi, zise Battle, juraţii sunt lipsiţi de imaginaţie.

— Dar dumneata? Zise Anthony privindu-l cu curiozitate. Nu prea pari să te îndoieşti de gestul fantezist al doamnei Revel!

— Asta pentru că-i cunosc un pic pe oamenii de lume, domnule Cade, vreau să spun pe aristocraţi. Vedeţi dumneavoastră, majoritatea oamenilor se gândesc întotdeauna la ce vor spune vecinii lor. Nu există decât două categorii de oameni cărora nu le pasă deloc de ceea ce se spune: vagabonzii şi marii seniori. Nu vorbesc de bogaţii obişnuiţi, ci de adevăraţii aristocraţi, de cei care sunt obişnuiţi de secole să gândească că nici o altă opinie nu contează în afară de a lor. Aceştia mi s-au părut întotdeauna la fel: curajoşi şi, deseori, absurzi.

— Şi dumneata, Battle, ar trebui să-ţi scrii memoriile. Ar merita osteneala de a fi citite.

Detectivul zâmbi, dar rămase tăcut.

— Spune-mi, continuă Anthony, ce te-a făcut să ghiceşti, încă de la început, că sunt amestecat în afacerea de la Staines?

— Intuiţia. Dar fără dovezi concrete. De altfel, v-aţi comportat foarte bine, domnule Cade. Nu se exagerează deloc când se afirmă că sunteţi inteligent.

— Simţeam că-mi întinzi fără încetare capcane. Nu m-am lăsat prins, dar tensiunea nervoasă a fost considerabilă.

Pe buzele lui Battle se ivi un surâs bizar.

— În felul acesta se prind criminalii, sir. În aparenţă sunt lăsaţi în libertate însă, din punct de vedere moral, laţul se strânge în jurul lor, ei fiind obligaţi să evite în permanenţă noi atacuri. În cele din urmă nu mai rezistă; urmează criza nervoasă şi mărturisirea.

— Eşti încurajator, Battle! Când mă vei prinde şi pe mine?

— Să lăsăm destulă frânghie, sir, să lăsăm destulă frânghie!

— Şi până atunci rămân în continuare detectivul amator, auxiliar a! Scotland Yard-ului? Aşa, ca într-un roman poliţist?

— Romanele poliţiste, zise liniştit Battle, nu sunt, mare parte din ele, decât o cacialma. Dar îi distrează pe oameni şi adesea ne sunt utile.

— Cum anume? Întrebă curios Anthony.

— Încurajând ideea universal admisă că poliţia este incapabilă. Când dăm peste o crimă comisă de un diletant, de exemplu un asasinat, asta ne este de folos.

Anthony îl privi în tăcere câteva minute. Battle era impasibil; parcă nici pleoapele nu i se mişcau, iar pe faţa lui placidă nu exista nici măcar urma unei expresii inteligente. În cele din urmă, el se ridică.

— Nu mai este cazul să mă culc, zise el. Voi aştepta să se trezească lordul Caterham căruia aş vrea să-i spun câteva cuvinte. Cei care vor să plece de la Chimneys, o pot face. Dar, totodată, îi voi fi foarte obligat lordului Caterham dacă-i va ruga pe toţi invitaţii să-şi prelungească şederea. Sper că veţi accepta această invitaţie, sir, ca şi doamna Revel, de altfel. Voi avea probabil nevoie de ajutorul său. Poate că nu aţi remarcat, domnule Cade, dar această doamnă are un fel de fascinaţie deosebită care acţionează asupra bărbaţilor.

— Imaginează-ţi că am remarcat deja, dragă inspectore!

— Cei care, în mod deliberat, au uzat sau, mai degrabă, au abuzat de numele său pentru a semna mesajele secrete îi poartă pică probabil şi sunt fericiţi să-i poată juca o festă urâtă, în timp ce-şi ascund adevărata identitate. Mi-aţi spus, nu-i aşa, că există o scrisoare datată de la Chimneys? Este, fără o îndoială, ultima, cea care conţine instrucţiunile referitoare la ascunzătoarea diamantului! Regele Victor era probabil furios că n-o mai are! Dar acum.

— Ei bine? Acum? Întrebă Anthony. Crezi că scrisoarea se află acum la el?

— Aşa cred. Numitul Giuseppe Mannelli era, fără nici o îndoială, un bandit profesionist. Făcea, probabil, parte – cel

puţin de câteva luni – din banda regelui.

Victor, iar acesta i-a dat sarcina să fure de la dumneavoastră Memoriile, sperând că va găsi aici unele indicaţii referitoare la diamant. În loc de Memorii, Giuseppe a găsit scrisorile, dar, ignorându-le importanţa, le-a considerat nişte autentice scrisori de dragoste şi ai hotărât să nu le vorbească şefilor săi despre descoperirea făcută ci să o folosească pentru sine. Dar regele Victor sau acoliţii săi au pus să fie urmărit şi au descoperit la el faimoasa corespondenţă atât de râvnită.

— Ce coincidenţă nemaiauzită! Murmură Anthony. Printr-un adevărat miracol aceste scrisori au căzut mai întâi în mâinile mele, apoi în acelea ale unui complice al regelui Victor, pentru a se întoarce la destinaţia lor – presupunând că ipoteza dumitale este exactă!

— Cred că este. Doar ea explică faptele în mod logic. Să continuăm: regele Victor ori acoliţii săi descoperă deci mesajele cifrate la Mannelli care refuză să le înapoieze, sperând să obţină din asta o avere. Este urmărit până la doamna Revel acasă, se trimite o depeşă falsă, se gravează pe un revolver numele „Virginie”, pe scurt se pregăteşte în aşa fel asasinatul încât bănuiala să cadă în întregime asupra doamnei Revel.

— Dar, dacă nu mă înşel, adineauri Lemoine şi chiar dumneata aţi repetat că regele Victor n-a ucis niciodată până în prezent.

— E-adevărat. Şi tocmai asta mă sâcâie cel mai mult. Dar presupun că trebuie să aibă şi complici mai puţin scrupuloşi ca el. Fără îndoială că aceştia au omorât sau ordonat să fie omorâţi prinţul Mihail şi Giuseppe Mannelli.

— Dar, în cazul acesta, regele Victor este în posesia scrisorii, probabil că a descifrat-o şi ştie unde să găsească diamantul!

— Încă nu l-a găsit, domnule Cade. Şi nu-l va găsi atât de uşor. Vă spun eu asta.

— Şi Memoriile? Murmură Anthony. Să fie tot în posesia lui? În cazul acesta nu le va păstra prea multă vreme căci am intenţia să le înmânez pe 13 octombrie editorilor!

— I-aţi face figura asta baronului! Lui care are pentru dumneavoastră aşa o stimă! Mi-a vorbit despre dumneavoastră în termeni de-a dreptul entuziaşti!

Anthony începu să râdă.

— Sper să-i pot justifica încrederea! Dar, până una alta, Battle, e cam târziu, servitorii vor începe să se trezească. Am face bine să ne ducem să facem câte o baie înainte de dejun.

Urcă vioi scara şi, fluierând vesel, se dezbrăcă, puse pe el un halat de baie şi se întoarse spre masa de toaletă pentru a lua câteva flacoane.

Dar, deodată, rămase locului, şi ochii i se măriră de uimire la vederea obiectului care apăruse şi care trona în mijlocul măsuţei, lângă oglindă.

Câteva clipe nu putu să-şi creadă ochilor. În cele din urmă luă obiectul şi-l examină îndeaproape. Da, fără îndoială. Nu era posibilă o eroare.

Era pachetul de scrisori semnate Virginie Revel.

Eram intacte. Nu lipsea niciuna.

Anthony se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu scrisorile în mână.

— Simt că-mi crapă capul! Murmură el. Nu pricep nici jumătate din ce se petrece în blestematul acesta de Chimneys! De ce, dintr-o dată, apar la mine scrisorile astea? Cine le-o fi pus pe masa mea de toaletă? Şi de ce?

Dar, deocamdată, nu exista nici un răspuns la toate aceste întrebări.

XXI. Valiza domnului Isaacstein

— Doamnă Revel, spuse inspectorul Battle către Virginie, în clipa când aceasta cobora de pe terasă după primul dejun, aş dori să vă cer câteva informaţii.

— Referitoare la?

— Referitoare la domnul Cade.

Virginie îl privi stupefiată.

— Dar. Ce fel de informaţii?

— Aş vrea să ştiu unde l-aţi întâlnit pentru prima dată, de când îl cunoşteaţi etc.

— E puţin cam dificil de explicat, inspectore. Mi-a făcut cândva un foarte mare serviciu şi.

Battle o întrerupse.

— Înainte de a continua, doamnă Revel, trebuie să ştiţi că, în noaptea asta, după plecarea dumneavoastră, a lui monsieur Lemoine şi a domnului Eversleigh, domnul Cade mi-a spus tot adevărul referitor la scrisori şi la omul pe care l-aţi găsit mort în apartamentul dumneavoastră.

— Oh! Exclamă Virginie. V-a spus tot?

— Da, şi a făcut bine. Explicaţia sa soluţionează o mulţime de neînţelegeri. Dar a omis să-mi spună de când vă cunoaşte. Şi am aşa o intuiţie care-mi spune că, până în ziua în care a sunat la uşa dumneavoastră, într-un moment cum nu se poate mai oportun, nu vă mai văzuse niciodată. Ah! Văd că am dreptate. Aşa este, nu vă cunoscuserăţi până atunci?

Virginie rămase mută. Se temea pentru prima oară de omul acesta îndesat, cu figura veşnic impasibilă. Începea să-l înţeleagă pe Anthony care-l stima atât de mult.

— V-a vorbit vreodată despre trecutul său? Întrebă detectivul. Unde se afla înainte de a se duce în Africa de Sud? În Canada? În Sudan? Nu v-a povestit nimic despre copilăria lui?

Ea dădu negativ din cap.

— Şi totuşi, trebuie să aibă ceva de povestit! Pe chipul lui se poate citi că a dus o viaţă din care n-au lipsit acţiunile temerare şi aventurile.

— De ce nu-i telegrafiaţi prietenului său, domnul Mcgrath? Întrebă Virginie.

— Am făcut-o. Dar se află într-un ţinut îndepărtat tocmai la capătul ţării şi este imposibil să fie găsit atât de repede. Era într-adevăr la Bulawayo în acelaşi timp cu domnul Cade şi s-

au întâlnit aici; în privinţa aceasta relatarea sa este exactă. Dar domnul Cade nu era funcţionar la autocarele Castle decât de o lună. Cu ce s-o fi ocupat mai înainte?

Se făcu tăcere.

— Trebuie să plec, zise Battle. Domnul Lomax mă aşteaptă la el, la Wyvers Abbey.

Fără a se ridica, Virginie îl privi îndepărtându-se. Continuă să rămână pe banca pe care stătuse cu Battle, sperând că Anthony va veni să i se alăture. Dar în locul acestuia apăru Bill Eversleigh.

— Slavă Domnului! Te găsesc în sfârşit singură!

— Menajează-mă în dimineaţă asta, dragul meu Bill. Tocmai mi s-a vorbit fără menajamente şi mă simt răscolită.

— Cine a făcut asta? Battle?

— Da, Battle. Este înspăimântător. S-ar zice că vede prin tine.

— Vezi bine, micuţa mea Virginie, că ai nevoie de un bărbat puternic care să te protejeze! Te iubesc atât de mult, dacă ai şti.

— Nu, Bill! Nu acum! Nu mă simt deloc în formă. Şi ţi-am spus întotdeauna că oamenii bine crescuţi nu fac niciodată o cerere în căsătorie înainte de masa de prânz.

— Eu, zise Bill, aş putea s-o fac, chiar înainte de micul dejun.

Virginie se cutremură.

— Bill, temperează-ţi elanurile. Eşti prea tânăr pentru mine. Eu sunt o văduvă respectabilă. Îndrăgosteşte-te de o tânără pură şi candidă.

— Virginie, iubito. La dracu, iată-l pe detectivul acela care apare din nou ca să ne tracaseze!

Într-adevăr, era domnul Lemoine, foarte corect, cu bărbuţa lui neagră, parcă şi mai ascuţită decât de obicei.

— Bonjour, madame. Sper că nu sunteţi prea obosită?

— Absolut de loc!

— Foarte bine. N-aţi vrea să faceţi câţiva paşi prin parc?

— De ce nu? Vino, Bill!

— Vin, zise nefericitul tânăr.

Porniră toţi trei pe alee cu paşi înceţi. Virginie, cu abilitatea ei încântătoare, îl făcea să vorbească pe detectiv, iar acesta le povestea anecdote despre regele Victor şi despre lupta necruţătoare dintre Siguranţă şi faimosul hoţ. Dar în ciuda talentului de povestitor al detectivului, Virginie simţea vag că scopul real nu era o simplă plimbare şi o conversaţie amuzantă. Se îndreptau, fără să lase această impresie, spre un anume loc.

Deodată, el se întrerupse şi aruncă o privire în jur. Ajunseseră în locul unde drumul traversează parcul, înainte de a face o cotitură abruptă ascunsă de un pâlc de copaci. Lemoine privea fix un vehicul care venea dinspre Chimneys.

Virginie se uită în aceeaşi direcţie.

— Este camioneta care duce la gară bagajele domnului Isaacstein.

— Ah! Făcu Lemoine.

Îşi privi ceasul.

— E deja atât de târziu? Şi eu care trebuia să mă duc în sat! Mii de scuze, doamnă! Am uitat de timp în compania dumneavoastră încântătoare! Poate că mă va duce şi pe mine camioneta până în sat?

Înaintă spre marginea drumului şi-i făcu semne disperate şoferului. După o scurtă explicaţie, acesta se învoi să-l ia, aşa că Lemoine urcă repede şi, întorcându-se, o salută politicos pe Virginie.

Ea rămase uimită, privind din urmă camioneta care se îndepărta. Deodată, la o cotitură, o valiză se rostogoli în pulberea drumului.

— Putem paria, zise Virginie, că valiza n-a căzut din întâmplare! A fost aruncată.

— Nimeni n-a remarcat, făcu Bill.

Amândoi alergară spre valiză. Chiar atunci apăru şi Lemoine la cotitură, gâfâind.

— Am fost obligat să mă întorc, zise el. Uitasem ceva.

Era o valiză frumoasă, din piele de porc, cu iniţialele „H. J.” gravate pe capac.

Fără să spună o vorbă, Lemoine se aplecă spre valiză, între degetele sale sclipi ceva. Făcu un gest şi broasca cedă.

Cu o voce complet diferită, tăioasă şi autoritară, spuse:

— Maşina va sosi peste câteva clipe. Se vede deja?

Virginie aruncă o privire în direcţia castelului.

— Încă nu.

— Bine.

Scotoci conţinutul valizei cu o mână expertă: flacoane, pijamale de mătase, şosete. Deodată, cu o exclamaţie înăbuşită, trase un pacheţel de lenjerie şi-l desfăcu iute.

Bill scoase un strigăt de uimire. În mijlocul pachetului se afla un revolver.

— Aud claxonul, zise Virginie.

Iute ca fulgerul, Lemoine aruncă totul la loc în valiză, cu excepţia armei, încuie valiza din nou, iar revolverul şi-l băgă în buzunar după ce-l înfăşură într-o batistă de mătase, apoi se întoarse spre Bill.

— Dumneavoastră şi cu doamna luaţi valiza! Opriţi-l pe şofer! Explicaţi-i că valiza a căzut din camionetă. Nu vorbiţi despre mine.

Când apăru camioneta care-l ducea pe Isaacstein la gară, Bill înaintă repede spre ea. Şoferul opri iar Bill ridică valiza şi-o puse alături.

— A căzut din camionetă, explică el. Eram chiar acolo şi am văzut-o rostogolindu-se pe drum.

În spatele geamului, zări chipul palid al financiarului, care-l privea cu ochii lui de cobră. Maşina porni, Virginie şi Bill i se alăturară lui Lemoine care, strălucind de satisfacţie, îi aştepta în spatele unui pâlc de copaci.

— Nu era decât o bănuială, dar uite că s-a adeverit!

XXII. Semnalul roşu.

În picioare, inspectorul şef Battle aştepta răspunsul domnului George Lomax la raportul lui concis, dar explicit!

Pe masa de lucru a înaltului funcţionar se afla pachetul de scrisori pe care Anthony îl găsise în ajun în camera lui.

— Nu mai înţeleg nimic, dar absolut nimic, gemu George. Sunt cifrate, spuneţi?

— Da, domnule Lomax.

— Şi le-a găsit pe masa de toaletă?

Battle îi repetă cuvânt cu cuvânt povestirea lui Anthony Cade referitoare la scrisori.

— Dar cine putea să le pună în camera lui? Toate astea îmi par suspecte, teribil de suspecte! Ce ştim despre acest domn Cade? Eu, personal, îl consider foarte vulgar. O siguranţă facilă de comis voiajor. În privinţa scrisorilor trebuie să luăm imediat măsuri! Imediat!

Battle deschise gura, dar marele om nu-l lăsă să vorbească.

— Fără întârziere, Battle! Trebuie să descifrăm aceste scrisori cât mai repede posibil. Există un expert care s-a ocupat în timpul războiului cu decodificarea scrisorilor noastre. Unde o fi secretara mea, domnişoara Oscar? Ea trebuie să-i ştie numele. Ceva cam aşa. Win. Win.

— Profesorul Wynwood, zise Battle.

— Chiar aşa! Îmi amintesc acum. Trebuie să-i telegrafiem.

— Am făcut-o deja, domnule Lomax. Va sosi cu trenul de ora douăsprezece şi zece minute.

— Ah, hm! Foarte bine! O grijă mai puţin pentru mine. Am treabă în oraş azi dimineaţă. Te-ai putea lipsi de mine?

— Cred că da, domnule Lomax.

— Procedează cum ştii mai bine, Battle, cum ştii mai bine! À propos, de ce nu l-ai adus cu dumneata şi pe domnul Eversleigh?

— Încă mai dormea, sir. Am vegheat împreună toată noaptea.

— Da, da, adevărat. Şi mie mi se întâmplă foarte des să veghez până în zori. Să fac o muncă de 36 de ore în 24, iată sarcina mea cotidiană! Trimite-mi-l pe domnule Eversleigh de îndată ce te întorci la Chimneys, Battle!

— Bine, sir.

— Înţeleg că a trebuit să-i spuneţi tot lui Bill! Dar oare era într-adevăr necesar să-i dezvăluiţi şi verişoarei mele, doamna Revel, secretul?

— Dat fiind că s-a abuzat de numele său, sir, şi că în mod indirect este amestecată în afacere.

— Ce pungăşie nemaipomenită! Murmură George privind scrisorile. Îmi amintesc de defunctul rege al Herzoslovaciei. Un tânăr încântător, dar fără voinţă, de o slăbiciune lamentabilă, un instrument docil în mâinile unei aventuriere lipsite de scrupule. Dar, dacă, aşa cum presupui, scrisorile au ajuns din nou în mâinile destinatarului, de ce să i le fi restituit domnului Cade?

— Pentru că, zise Battle, regele Victor ştia acum perfect de bine că sala Consiliului este sub ochii noştri şi că nu are nici o şansă să pătrundă singur aici. Preferă deci să ne dea scrisorile, să ne determine să le descifrăm şi să descoperim noi înşine ascunzătoarea diamantului. Apoi.

— Va încerca să ni-l fure?

— Da, dar noi vom fi acolo, Lemoine şi cu mine!

— Aveţi un plan?

Dar Battle nu avea intenţia să-i vorbească domnului Lomax despre planurile sale. Deci, îşi luă politicos rămas bun şi se întoarse la Chimneys. În timp ce traversa parcul, opri maşina deoarece o văzuse de departe, printre copaci, pe doamna Revel însoţită de cei doi cavaleri ai săi: Anthony Cade şi Bill Eversleigh.

— Domnule Eversleigh, zise Battle apropiindu-se de ei, domnul Lomax vă roagă să mergeţi de îndată la proprietatea sa din Wyvern Abbey pentru a vă reîntoarce împreună la Londra.

Bill făcu o grimasă şi se îndreptă bombănind în sinea lui împotriva patronului care-l făcea să se surmeneze şi împotriva celor din colonii care veneau să curteze femeile frumoase din Londra în loc să rămână acolo unde se aflau.

— Monsieur Lemoine vă aşteaptă, domnule Battle! Îl anunţă Virginie pe detectiv. Are să vă spună noutăţi interesante.

Ea îl pusese deja la curent pe Anthony cu ultima descoperire şi acesta era încă şi mai nedumerit decât în ajun.

— Nu mai înţeleg nimic! Murmură el. Ce amestec mai are şi Isaacstein în afacerea asta? Ce interes poate avea el ca să-l suprime pe prinţul Mihail? Şi când te gândeşti că părea unicul om în afara oricărei bănuieli! Eu.

— Sst! Făcu Virginie. Sunteţi strigat.

Anthony se întoarse. Silueta înaltă a lui Boris, servitorul herzoslovac, se profila printre copaci.

— Scuzaţi-mă, îi zise Anthony tinerei femei. Câinele meu credincios mă aşteaptă.

Se apropie de Boris.

— Ei bine, ce se întâmplă? Ce doreşti de la mine?

— Stăpâne, zise Boris.

— Dar, sărmanul meu băiat, chiar dacă m-ai ales drept stăpân, ăsta nu este un motiv să mă urmezi pretutindeni! Asta poate da naştere unor bănuieli.

Fără o vorbă, Boris scoase din buzunar o bucăţică de hârtie pătată, ruptă – evident – dintr-un plic, şi i-o întinse lui Anthony, care-l întrebă:

— Ce-i asta?

Nu era acolo decât o adresă scrisă în grabă, nimic altceva.

— El a scăpat-o, zise Boris. Am adus-o stăpânului.

— Cine anume „el”?

— Gentlemanul străin.

— Şi de ce mi-ai adus-o mie?

Boris îl privi cu un reproş mut.

— În orice caz, acum, pleacă! Zise Anthony. Sunt ocupat.

Boris se înclină şi plecă spăşit. Anthony, după ce puse hârtia în buzunar, se duse spre Virginie.

— Ce voia? Întrebă ea curioasă. Şi de ce-l numiţi „câinele meu”?

— Pentru că se poartă de parcă ar fi un caniş. Tocmai mi-a adus o bucăţică de hârtie pe care un gentleman străin a scăpat-o din mână. Cred că se referă la Lemoine.

— Sau la Isaacstein, cine ştie? Şi el are înfăţişarea unui străin.

— Ce de străini în afacerea asta!

— Regretaţi, domnule Cade, că aţi fost amestecat cu sau fără voie?

— Nu, pe onoarea mea! Ştiţi că de îndată ce se pune la cale vreo poveste complicată îmi fac şi eu apariţia! De data aceasta, evident, sunt mult prea bine servit.

— Dar nu mai există nici un pericol pentru dumneavoastră, zise Virginie puţin surprinsă de gravitatea lui neobişnuită.

— Credeţi?

Se plimbară în tăcere câteva minute.

— Există oameni, zise Anthony, punând capăt tăcerii, care nu ascultă decât de semnale. O locomotivă obişnuită, bine reglată, opreşte sau încetineşte la vederea unui semnal roşu. Eu, dimpotrivă, accelerez! Nu-s eu de vină, aşa m-am născut.

— Cred, zise Virginie, că aţi înfruntat multe pericole.

— Pe toatE. Cu excepţia însurătorii.

— Ce cinism!

— Nici vorbă de aşa ceva. Dar consider că o căsătorie, aşa cum mi-o imaginez, este cea mai nebunească aventură.

— Îmi place această idee! Căsătoria de convenienţă, mariajul diplomatic aşa cum este conceput în epoca noastră este mult mai puţin atrăgător, declară cu francheţe Virginie, cu obrajii brusc îmbujoraţi.

— Există o singură femeie pe lume cu care aş vrea să mă căsătoresc, dar aparţinem unor lumi diferite. Ce să fac? Îmi va accepta oare ea viaţa? Sau mă voi obişnui eu cu a ei?

— Dacă vă iubeşte.

— Sentimentalism, doamnă Revel. Când regele se căsătoreşte cu o păstoriţă trebuie să afli ce gândesc amândoi la un an după căsătorie. Oare păstoriţa nu suspină

după câmpul şi după libertatea ei? Ori, dacă regele a renunţat la coroana lui, a devenit – sunt sigur de asta – un păstor nepriceput şi atunci păstoriţa îl va dispreţui căci nici o femeie nu respectă un bărbat care nu-şi stăpâneşte meseria.

— Sunteţi îndrăgostit de o păstoriţă, domnule Cade? Întrebă încetişor Virginie.

— Nu, doamnă Revel. De o regină. Dar situaţia este aceeaşi.

— Şi. Nu există soluţie?

— Întotdeauna există o soluţie. Sunt sigur că poţi să obţii întotdeauna ceea ce vrei, dacă consimţi să plăteşti. Şi pentru a o câştiga pe femeia iubită eu. Eu. Aş consimţi chiar să duc o viaţă ordonată.

Virginie izbucni în râs.

— Am fost educat pentru a exercita o anumită meserie, ştiţi?

— Şi aţi abandonat-o?

— Da.

— De ce?

— Din principiu.

— Oh!

— Ce femeie extraordinară sunteţi! Spuse deodată Anthony privind-o.

— De ce?

— Pentru că nu puneţi întrebări.

— Adică nu vă întreb care era acea meserie?

— Exact.

Făcură din nou câţiva paşi în tăcere. Acum se apropiau de casă şi parfumul suav al trandafirilor se simţea tot mai puternic.

— Înţelegeţi totul, nu-i aşa? Întrebă Anthony. Probabil că prea puţin vă pasă, dar Dumnezeule! Cât aş dori să pot face în aşa fel încât să mă iubiţi!

— Aţi putea s-o faceţi? Şopti Virginie.

— Nu ştiu, dar, la naiba, voi încerca!

— Regretaţi că m-aţi întâlnit?

— Nici vorbă! Când v-am văzut pentru prima dată în faţa casei dumneavoastră din Pont Street, am simţit numaidecât că mă veţi face să sufăr. Există în dumneavoastră o magie, un farmec, o vibraţie. În mod logic, ar trebui să vă căsătoriţi cu cineva cu funcţie înaltă, cu o persoană respectabilă iar eu – să mă întorc la viaţa mea de vagabond. Dar înainte de-a o face, vă voi săruta, vă jur!

— Nu chiar acum, zise încetişor Virginie. Inspectorul Battle ne supraveghează de la fereastra bibliotecii.

Anthony o privi îndelung.

— Eşti un demon, Virginie, zise el pe un ton calm. Un demon adorat.

Apoi, cu nonşalanţă, îi făcu inspectorului Battle un semn cu mâna.

— Ai pus mâna pe criminali, Battle?

— Încă nu, domnule Cade!

— Dar există vreo speranţă?

Cu o agilitate surprinzătoare la un om atât de masiv, Battle ieşi pe fereastra bibliotecii şi li se alătură pe terasă.

— Se află aici profesorul Wynwood, care tocmai a sosit, şopti el. Se pregăteşte să descifreze scrisorile.

Se apropiară împreună de fereastră şi aruncară o privire prudentă. În faţa biroului, pe care erau expuse scrisorile, se afla un bărbat mărunţel, roşcovan, de vârstă mijlocie care bombănea fără-ncetare în timp ce mâzgălea rapid ceva pe o foaie de hârtie.

— Ei, ei, iată-te, Battle! Nu ţi-e jenă? Să mă faci să vin ca să descifrez nişte fleacuri? Dar e o joacă de copii, nefericitule! Un elev le-ar putea descifra. Aşa ceva numeşti dumneata mesaj cifrat? Dar asta sare-n ochi!

— Mă bucur că este aşa, profesore; dar noi nu suntem atât de abili ca dumneata.

— Nu-i nevoie de abilitate! Este o muncă de rutină. Nu cere decât stăruinţă. Chiar vrei să-ţi descifrez toate astea? Te asigur că nu prea am timp. Am transcris scrisoarea

datată de la Chimneys, care este, din câte mi-aţi spus, cea mai importantă. Lăsaţi-mă să le iau pe celelalte. Le va descifra unul dintre asistenţii mei. Eu am lucruri mai interesante de făcut!

— Dacă aţi descifrat misiva asta, profesore, este suficient. Vă mulţumesc. Nu plecaţi încă, nu-i aşa? Lordul Caterham vă roagă să rămâneţi la dejun.

— Dejunul nu-i decât un moft. Un obicei prost, nimic mai mult. O banană şi un biscuit, iată tot ce mănâncă la prânz un om sănătos.

Şi luându-şi pardesiul, profesorul ieşi însoţit de Battle. După câteva minute, Anthony şi Virginie auziră zgomotul tot mai îndepărtat al motorului unei maşini.

Battle se întoarse, ţinând cu multă precauţie foaia de hârtie pe care i-o dăduse profesorul.

— Iată, zise el, mesajul Maiestăţii Sale!

Virginie luă cu delicateţe foaia şi Anthony citi, aplecându-se peste umărul ei. Îşi amintea perfect că aceasta fusese o epistolă lungă, plină de pasiune şi de disperare.

Geniul profesorului Wynwood o transformase într-un fel de telegramă de afaceri:

Reuşit ascuns piatra, dar S. M-a spionat şi a luat-o din ascunzătoarea sa. Scotocit camera lui. Nimic! Găsit hârtie date referitoare probabil la noua ascunzătoare: „Richmond şapte dreapta Opt stânga, trei dreapta”.

— S.? Zise Anthony. Desigur, este vorba de Stylpitch. Bătrânul vulpoi! I-a găsit ascunzătoarea şi a mutat piatra altundeva.

— Richmond, repetă, gânditoare Virginie. Să fie ascuns diamantul la Richmond?

Battle dădu negativ din cap.

— Cred mai degrabă că numele acesta se referă la un loc anume chiar din Chimneys.

— Ştiu! Exclamă Virginie.

Cei doi bărbaţi Se întoarseră spre ea.

— Portretul de Holbein din sala de consiliu. Hoţii au ciocănit în lambriurile de sub el. Şi este un portret al contelui Richmond!

— Bravo! Spuse Battle cu o înflăcărare neobişnuită pentru el. Sunt sigur că bandiţii nu ştiu mai mult ca noi! Ei au descifrat deja scrisoarea – la naiba!

— Din moment ce aveau cheia cifrului!

— Dar n-au priceput nimic din indicaţia contelui Stylpitch. Se bizuie pe noi, care cunoaştem casa mai bine decât ei. Când sala Consiliului nu era încă păzită – în noaptea în care i-aţi surprins pentru prima dată, şi poate chiar mai înainte – au căutat în interiorul celor două armuri şi în alte locuri. Apoi s-au gândit la o scară secretă sau la vreun panou mobil. Ştiţi ceva despre asta, doamnă Revel?

— Nu, dar iat-o pe Chiffonnette care trebuie să ştie!

Chiffonnette le făcu un semn cu mâna.

— După dejun, plec în oraş cu „Panhard”-ul meu, anunţă ea. Cine dintre voi vrea să meargă cu mine? Vreţi să mergeţi, domnule Cade? Ne vom întoarce la timp pentru cină.

— Nu, mulţumesc, zise Anthony. Am treabă aici.

— Vă temeţi de mine? Întrebă Chiffonnette. Vă sperie felul în care-mi conduc maşina ori farmecul meu fatal?

— Acesta din urmă, bineînţeles!

— Chiffonnette, interveni Virginie, să vorbim serios: există vreo trecere secretă, care să conducă din sala Consiliului în altă parte?

— Da, dar este blocată. Nu poţi înainta decât vreo sută de paşi. Atât. Culoarul din Galeria Albă este mult mai lung şi totodată mai pitoresc.

— Punctul de vedere artistic nu ne interesează. E vorba de altceva. Cum se ajunge în pasajul secret din sala Consiliului?

— Printr-un panou mobil. Vi-l voi arăta, dacă vreţi, după dejun.

— Neapărat! Insistă Battle.

Chiffonnette îi aruncă o privire bănuitoare.

— E vorba iar de poveştile dumneavoastră cu hoţi?

Tredwell apăru pe terasă.

— Milady este servită! Anunţă el.

XXIII. În fata rondului de trandafiri

— Să nu credeţi, le spuse Chiffonnette detectivului Battle, lui Lemoine, lui Anthony şi lui Virginie, care aşteptau cu nerăbdare ca ea să le arate panoul mobil, să nu credeţi că asasinul prinţului Mihail a ieşit pe acolo! Sunt sigură că pasajul este blocat.

— Nu-i vorba de asta, zise prompt Lemoine; căutăm altceva.

— Nu cumva diamantul istoric, din întâmplare? Întrebă Chiffonnette. Acela care a fost furat şi ascuns acum nu mai ştiu câţi ani?

— Cine v-a spus asta, lady Eileen? Întrebă Battle.

— Un lacheu, pe vremea când nu aveam decât 12 ani.

— Cum? Acesta-i unul dintre secretele diplomatice ale lui George? Bietul om, ar trebui totuşi să ştie că servitorii sunt întotdeauna la curent cu tot ceea ce se întâmplă.

Ea se apropie de portretul lui Holbein, apăsă pe un resort ascuns în spatele tabloului şi declară puţin dramatic, arătând panoul care alunecase într-o parte, dezvăluind o deschidere întunecată:

— Intraţi, doamnelor şi domnilor! Misterele de la Chimneys!

Lemoine şi Battle se înarmaseră cu lanterne electrice. Pătrunseră primii urmaţi de ceilalţi trei. După vreo sută de paşi, aşa cum le spusese Chiffonnette, dădură de un bloc imens şi fură obligaţi să se întoarcă. Nimic nu părea suspect în culoarul acela secret. Revenind la portretul lui Holbein, Battle declară:

— Prima dată nu ne-am dus decât în calitate de cercetaşi. Acum însă este cazul să facem o treabă serioasă. Să numărăm paşii pornind de la portretul contelui Richmond: şapte drept înaintea noastră, opt la stânga, trei la dreapta.

El măsură cu grijă şapte paşi şi se aplecă spre pământ.

— Cred că nu ne-am înşelat: s-ar zice că se vede pe sol o urmă de cretă. Acum, opt la stânga. De data aceasta nu mai poate fi vorba de paşi. Culoarul este de-abia destul de lat ca să se poată trece în şir indian.

— Opt cărămizi, poate? Întrebă Anthony.

— Chiar aşa, este posibil! Opt cărămizi începând de sus sau de jos spre partea stângă. Să încercăm mai întâi începând de sus, este mai uşor.

Numără opt cărămizi.

— Devine pasionant! Murmură Chiffonnette.

Inspectorul şef Battle ridică cu vârful cuţitului cărămida. Dacă nu ar mai fi fost ridicată şi pusă la loc altădată, n-ar fi cedat cu siguranţă atât de uşor. Două minute mai târziu, el îşi introduse mâna în cavitatea pe care o camuflase cărămida.

Cei din asistenţă nici nu mai respirau de emoţie.

Battle îşi scoase mâna cu o exclamaţie de surpriză şi de mânie.

În mâna lui se afla o reproducere a portretului lui Richmond pe care era prinsă cu un bold, o panglică roz şi alta roşie.

— Of, Dumnezeule! Exclamă francezul, asta-i prea de tot!

— Dar ce-nseamnă asta? Întrebă Virginie stupefiată.

— Asta înseamnă, replică Anthony, că răposatul conte avea un anumit simţ al umorului pe care noi nu prea-l apreciem! Probabil că a remarcat că i s-a furat notiţa şi atunci a schimbat pentru a doua oară ascunzătoarea. Când s-au întors, hoţii n-au găsit decât această ghicitoare.

— Are vreo semnificaţie?

— Sunt sigur că da. Dacă şi-ar fi propus doar să-şi bată joc de ei, contele ar fi lăsat mai curând o carte poştală cu anunţul „vândut” sau ceva în genul acesta.

— O panglică roz şi una roşie şi o carte poştală! Repetă Chiffonnette.

— Nemaipomenit! Fluieră Lemoine

— Oare profesorul Wynwood n-ar putea descifra asta? Murmură Anthony.

— Când s-a pătruns pentru ultima oară pe culoarul acesta, lady Eileen? O întrebă francezul pe Chiffonnette.

— Acum doi ani, presupun. Când li se arată turiştilor palatul Chimneys, nu li se permite să intre decât în pasajul secret din Galeria Albă.

— Curios, murmură francezul.

— De ce?

— Pentru că – şi Lemoine îi întinse un chibrit pe care-l luase de jos – cu siguranţă că n-au trecut doi ani de când a fost aruncat acesta! Nici măcar două zile!

Battle examină chibritul. Era din lemn roz, cu gămălia galbenă.

— Cineva dintre dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, l-a scăpat cumva din întâmplare? Întrebă el.

Toţi dădură negativ din cap.

— În cazul acesta nu mai avem nimic de văzut aici. Să ieşim.

În urma lor panoul se închise la loc, dar Chiffonnette le arătă un resort plasat în interior. Îl apăsă, apoi se întoarse fără zgomot şi sări pe parchetul sălii Consiliului.

— Mii de tunete! Exclamă lordul care, fără să bănuiască ceva, intrase între timp în această sală şi aţipise într-un fotoliu.

— Bietul meu bătrânel! Făcu Chiffonnette. Te-am trezit brusc?

— Nu înţeleg, zise lordul Caterham, de ce oamenii nu se mai odihnesc în zilele noastre după masa de prânz? Este o artă al cărui secret s-a pierdut. Dumnezeu mi-e martor că Chimneys este mare şi totuşi nu există nici măcar o singură cameră în care să pot fi sigur că voi fi lăsat în pace. Dumnezeule! Câţi sunteţi? Un întreg regiment!

— Nu te supăra, prietene, zise Virginie, mângâindu-l afectuos pe cap. N-am făcut altceva decât să explorăm culoarul secret.

— De unde vine interesul ăsta general pentru coridoarele secrete? Bombăni lordul Caterham încă ofensat. A trebuit să i le arăt pe toate azi dimineaţă domnului Fish.

— La ce oră? Întrebă repede Battle.

— Înainte de dejun.

Anthony, punându-şi mâna pe braţul lui Lemoine, îi făcu semn să treacă pe terasă.

— Monsieur Lemoine, zise el, arătându-i o bucată de hârtie pe care era mâzgălită o adresă, dumneavoastră aţi scăpat hârtia aceasta?

— Nu, zise Lemoine, examinând-o. N-am mai văzut-o.

— Hm! Şi Boris care mi-a spus că „gentlemanul străin” a scăpat-o!

— Poate a căzut din valiza domnului Isaacstein! Mai întrebaţi-l o dată pe Boris! Dar, de fapt, ce ştiţi despre băiatul acesta?

Anthony dădu din umeri.

— Nimic în afară de faptul că era valetul şi omul de încredere al prinţului Mihail.

— Cine ştie dacă nu-i şi aici mâna regelui Victor!

— Cum! Credeţi într-adevăr.

Lemoine îl întrerupse:

— Domnule dragă, să vă spun ceva cu multă sinceritate?! Îl văd pe regele Victor pretutindeni. Este o obsesie. Şi în clipa asta mă întreb: omul căruia-i vorbesc, acest domn Cade, nu-i cumva, din întâmplare, regele Victor?

— A devenit într-adevăr o obsesie! Zise surâzând Anthony.

— Ce-mi pasă mie de diamant? Ce-mi pasă de asasinul prinţului Mihail? Toate astea nu-l privesc decât pe colegul meu de la Scotland Yard. Eu nu am venit în Anglia decât cu un scop: să-l surprind în flagrant delict pe regele Victor şi să-l arestez.

— Credeţi că veţi reuşi?

— Ştiu şi eu! Replică Lemoine pe un ton descurajat.

— Vă mărturisesc că în locul dumneavoastră aş fi notat adresa pe care v-am dat-o adineauri. Este posibil să nu aibă

nici o semnificaţie, dar dacă totuşi are o oarecare importanţă?

Lemoine îl ţintui cu privirea; apoi, zâmbind, îşi ridică mâneca hainei şi-i arătă manşeta pe care scrisese cu creionul: Hurstmere. Langly Road. Dover.

— Scuzele mele, zise Anthony. Sunteţi un artist, monsieur Lemoine.

— Dar dumneavoastră, domnule Cade?

— Ce vreţi să spuneţi?

Fără să spună, o vrobă, Lemoine scoase o foaie de hârtie şi i-o întinse: Anthony citi:

Nu-l pierdeţi din ochi pe domnul Cade. Nu-i ceea ce pare.

— Monsieur Battle a primit misiva aceasta anonimă, explică Lemoine.

— Probabil că am duşmani printre servitori, zise Anthony râzând. Nu mă pierdeţi din ochi, monsieur Lemoine! Are dreptate, nu sunt ceea ce par. Poate că sunt un rege incognito, cine ştie?

Fluierând uşor, îl urmări cu privirea pe monsieur Lemoine care se îndepărta. Apoi privirea i se opri asupra rondului de trandafiri.

— La naiba! Exclamă el deodată. Cum de nu m-am gândit la asta imediat? Trandafirul!

Se îndreptă grăbit spre rondul de trandafiri dar nimeri nas în nas cu domnul Hiram Fish care se apropia de cealaltă parte.

— Nu ştiam că vă plac trandafirii, domnule Fish, zise încetişor Anthony.

— Ador trandafirii, domnule Cade, replică americanul.

Cei doi se priviră îndelung în tăcere, ca doi adversari care-şi măsoară forţele.

— Şi eu de asemenea îi ador, zise Anthony.

— Într-adevăr?

Cu un surâs vag, se aplecară amândoi asupra tufelor.

— Vedeţi, zise domnul Fish, arătându-i o floare splendid, înflorită, acesta este o Madame Abel Chatenoe. Ce

splendoare! Dar, în ce mă priveşte, am avut întotdeauna o slăbiciune pentru trandafirii Franţei. Vă plac trandafirii roşii, domnule Cade? Parfumul lor.

O voce tânără şi autoritară întrerupse vocea tărăgănată şi cu accent a domnului Fish.

— Alo, domnilor! Mergeţi în oraş? Sunt gata de plecare.

— Vă mulţumesc, lady Eileen, răspunse americanul. Mă simt foarte bine aici. Aerul este mult mai curat decât la Londra.

Anthnony dădu negativ din cap. Chiffonnette dispăru.

— Prefer să dorm, zise Anthony căscând. Mărturisesc că mi-e cam somn. Mă voi retrage în camera mea.

Îşi scoase o ţigaretă.

— Nu cumva aveţi un chibrit, domnule Fish?

Americanul îi întinse o cutie. Anthony scoase din ea un băţ de chibrit şi îi restitui cutia, mulţumindu-i.

— Trandafirii, spuse el, sunt foarte frumoşi, dar în după-amiaza aceasta nu prea am un suflet de horticultor.

Un bâzâit asurzitor de motor răsună.

— Dar ştiu că face zgomot maşina asta! Remarcă Anthony. Iat-o că pleacă!

Urmăriră cu privirea maşina ce se îndrepta spre drum.

Anthony intră în casă, abia stăpânindu-se să nu caşte.

Dar nici nu închisese bine uşa în urma lui că se şi transformă într-un veritabil argint viu. Traversă în fugă holul, încălecă pervazul unei ferestre, sări în parc şi începu să alerge în direcţia incintei. Chiffonnette, după câte ştia el, trebuia să facă un mare ocol prin sat.

El alergă cu disperare. Chiar în momentul în care ajunse în dreptul zidului, auzi claxonul; se căţără cu agilitatea unei pisici şi sări de cealaltă parte.

— Hei! Hei! Strigă el.

Stupefiată, Chiffonnette dădu drumul volanului, iar maşina vră violent, riscând să se zdrobească de zid. Din fericire, frână la timp. Anthony ajunse repede la ea, deschise portiera şi urcă alături.

— Vă însoţesc la Londra, zise el. Tot timpul am avut intenţia s-o fac.

— Sunteţi extraordinar! Exclamă Chiffonnette: De ce atâta mister? Şi ce aveţi în mână?

— Doar un băţ de chibrit, zise Anthony.

Îl privi gânditor. Era un băţ roz cu gămălia galbenă. Îşi aruncă ţigareta fără să o aprindă apoi puse cu grijă băţul de chibrit în buzunar.

XXIV. Casa de la Dover.

Când, după o cursă demenţială – Anthony înţelegea acum motivul pentru care lordul Caterham refuza întotdeauna categoric să fie dus undeva cu maşina de către fiica sa – Chiffonnette opri în faţă la Hyde Park, el îi spuse grăbit:

— Mii de mulţumiri! Pe curând! Nu prea ştiu când, dar mă voi întoarce!

Un taxi îl duse la gara Victoria, unde se informă despre trenurile pentru Dover. Din nefericire tocmai plecase unul cu această destinaţie şi Anthony trebui să se resemneze să mai aştepte o oră.

Călătoria decurse fără incidente. Ieşind din gară, Anthony ceru unui poliţist să-i spună unde se află Langly Road.

Era un drum care ducea în afara oraşului. Anthony porni pe drumul acela în pas alert. Drumul era lung, dar el înainta vesel, cu ochii strălucitori de parcă ar fi zărit la capăt semnalul roşu despre care-i vorbise cândva lui Virginie.

Hurstmere – un trecător îl informă şi în această privinţă – era ultima casă de pe drum, înconjurată de o grădină mare, lăsată în paragină. Casa părea nelocuită de multă vreme.

— Un loc pustiu, murmură Anthony, cu siguranţă bine ales!

Privi în jurul lui. Nimeni. Se lăsase noaptea şi nu se auzea decât foşnetul frunzelor care se desprindeau de pe crengi şi alunecau pe pământ. Fâşâitul acesta uşor era aproape lugubru în tăcerea profundă.

Anthony apăsă cu precauţie pe mânerul porţii de fier ruginite. Poarta era încuiată. Asigurându-se din nou că nu-l

vede nimeni, Anthony se apropie de grilaj şi îl escaladă la iuţeală; din fericire, acesta nu era din cele prevăzute cu vârfuri ascuţite.

După câteva clipe de ezitare, el înaintă tiptil spre casă.

Deodată se opri în spatele unui copac. Auzise un zgomot de paşi. La colţul casei apăru silueta unui bărbat. Acesta nu se opri ci îşi continuă drumul, ocoli casa şi dispăru din nou.

— O santinelă, murmură Anthony.

Şi profită de absenţa ei pentru a ajunge, din câţiva paşi, la uşă. Aceasta nu era încuiată. Avu timpul s-o închidă fără zgomot în urma lui, înainte ca santinela să apară iar, şi începu să înainteze fără zgomot, cu revolverul în mână, spre intrarea întunecoasă. Pe sub uşă, la dreapta scării ce conducea spre etajul I, se strecura o rază de lumină. Ghemuit în umbră, îşi ciuli urechea. Nişte voci bărbăteşti se auzeau destul de clar.

— N-ai auzit ceva ca un zgomot de paşi?

Instinctiv, Anthony strânse şi mai tare revolverul în mână.

— Ba da! Este Carlo care stă de pază în faţă casei.

— Cu toate acestea, locul nu mi se pare sigur. Ar cam fi timpul s-o ştergem, altfel riscăm să ni se descopere dintr-o clipă în alta ascunzătoarea.

— Să sperăm că patronul nu va întârzia.

— Dacă nu vine, amice, te previn c-o voi şterge de aici.

— Nu te sfătuiesc s-o faci! Regelui Victor nu-i plac rebelii.

Un bombănit nemulţumit îi răspunse.

Apoi vocea dintâi reluă:

— Habar n-am. Şi-a revenit ieri. Se pare că lovitura de la cap nu a avut cine ştie ce, urmări.

„Ce idioţi! Îşi spuse Anthony. Au încredere în santinela lor care nu vede nimic şi vorbesc în gura mare despre afacerile bandei. În plus se mai şi revoltă împotriva şefului lor. Merită într-adevăr o lecţie bună! Se pot bizui pe mine pentru asta!”

Oamenii îşi încetaseră vorbăria. În tăcerea deplină se auzi un geamăt înăbuşit. Părea să vină de sus. Fără nici o

ezitare, Anthony se furişă pe scară urcând câte 4 trepte deodată.

Se opri pe palierul primului etaj. Un nou geamăt îi ajunse la urechi. Venea, categoric, din spatele uşii din stânga. Anthony deschise uşa. Distinse vag, în întuneric, conturile unui pat pe care zăcea întins un bărbat.

Aprinzându-şi lanterna, Anthony o îndreptă spre rănit. Avea chipul palid şi capul bandajat.

Mâinile şi picioarele îi erau legate. Ochii i se închiseră, orbiţi de fascicolul de lumină îndreptat brusc spre ei. Anthony se aplecă să-l privească.

Dar în aceeaşi clipă, auzi în spatele lui un zgomot urmat de o voce autoritară care spuse:

— Sus mâinile! Nu vă aşteptaţi să mă vedeţi, nu-i aşa? Dar am avut norocul să iau acelaşi tren cu dumneavoastră în gara Victoria.

În pragul camerei se afla domnul Hiram Fish. Zâmbea ţinând cu o mână fermă un uriaş automat îndreptat spre Anthony.

XXV. Virginie pleacă.

După cină, lordul Caterham, Virginie şi Chiffonnette stăteau în bibliotecă.

De la plecarea oarecum dramatică a lui Anthony se scurseseră mai mult de 24 de ore.

Pentru a nu se ştie câta oară, Chiffonnette îi repeta lui Virginie ultimele cuvinte pe care Anthony i le spusese când coborâse din maşină: „Nu prea ştiu când, dar mă voi întoarce!”

— Din moment ce şi-a lăsat toate lucrurile aici, înseamnă ca se gândea că va reveni curând în ciuda dificultăţilor! Zise Virginie.

— Şi nu a spus unde se duce?

— Nu, reluă Virginie, fără a-şi privi interlocutorii, nu mi-a spus nimic.

Se făcu linişte. Lordul Caterham fu primul care o întrerupse:

— Pe scurt, zise el, e mai bine să administrezi un hotel decât să ai o casă la ţară. La hotel cel puţin eşti obligat să anunţi înainte de prânz când ai intenţia să pleci. Poate că sunt foarte demodat iar acum este mai de bun gust să vii şi să pleci ca la un hotel cu atât mai mult cu cât aici nu există nici vreo notă de plată.

— Nu ţi-e jenă să bombăni tot timpul, tată? Zise Chiffonnette. Ne ai pe amândouă lângă tine, ce-ţi trebuie mai mult?

— Nu vreau nimic mai mult, nimic mai mult! Afirmă lordul Caterham. Dimpotrivă, sunt încântat de şansa mea! De 24 de ore am linişte în casă şi nu s-a mai întâmplat nimic: nici furturi, nici asasinate, nici detectivi, nici americani! M-aş bucura încă şi mai mult dacă nu mi-aş spune în fiecare clipă: „Asta nu poate să dureze: se va întâmpla ceva! Unul dintre ei se va întoarce să-mi otrăvească existenţa”.

— Până-n prezent, nu s-a întors niciunul, zise Chiffonnette. Dispariţia aceasta a lui Fish este bizară; nu ţi-a spus nimic?

— Absolut nimic. Ieri l-am mai zărit plimbându-se de colo-colo prin faţa tufei de trandafiri şi fumându-şi una din acele havane îngrozitoare, după care gata! Parcă a intrat în pământ!

— Şi dacă a fost răpit? Zise Chiffonnette.

— Într-una din zile, declară lordul Caterham, agenţii Scotland Yard-ului îi vor pescui cadavrul din fundul lacului. Este exact ceea ce-mi trebuie! La vârsta mea ar fi trebuit să pot pleca liniştit în străinătate şi să-mi văd de sănătate în loc să-l ajut pe George Lomax în proiectele lui diplomatice. Eu.

Fu întrerupt de Tredwell.

— Ei bine, ce mai este? Întrebă lordul iritat.

— Detectivul francez, milord, cere permisiunea să vă vorbească.

— Ce vă spuneam eu? Era prea frumos ca să dureze! Să intre!

Francezul intră cu un pas alert şi uşor. Ţinuta lui trăda – mai mult decât chipul – o însufleţire neobişnuită.

— Buna seara, Lemoine, zise lordul Caterham; vrei un pahar de lichior?

— Nu, merci.

Lemoine le salută cu curtoazie pe doamne.

— Lord Caterham, am plăcerea să vă anunţ că am făcut o descoperire importantă în cursul acestor 24 de ore.

— Ştiam eu că se va întâmpla ceva! Suspină lordul Caterham.

— Ieri, unul dintre invitaţii dumneavoastră a părăsit casa un pic cam intempestiv. Trebuie să vă mărturisesc că l-am bănuit încă de la început. Iată un om care a apărut nu se ştie de unde. Acum două luni era în Africa. Dar mai înainte?

Virginie îşi muşcă violent buzele. Francezul o privi fix o clipă, apoi continuă:

— Nimeni nu-i cunoaşte trecutul. Şi tocmai un astfel de om caut; un aventurier plin de îndrăzneală, vesel, insolent, capabil de orice. Am făcut totul ca să obţin informaţii despre el, dar nu am reuşit să aflu decât că acum zece ani se afla în Canada. Bănuielile mele se confirmă. În sfârşit, acum 2 zile, iau de jos o bucăţică de hârtie pe care o scăpase cineva din greşeală, într-un loc prin care tocmai trecuse Cade, şi găsesc notată pe ea adresa unei case din Dover. În aceeaşi zi, mă prefac şi eu că scap hârtia şi văd cu coada ochiului cum Boris, herzoslovacul acela, o ia de jos şi i-o duce stăpânului său. Oare de ce valetul prinţului Mihail a devenit servitorul acestui tip? Nu cumva era deja dinainte? Nu era oare plătit pentru a-l spiona pe prinţ? Suspect, foarte suspect! Cu toate acestea, aproape că am fost eu însumi dezarmat, căci Anthony Cade mi-a adus hârtia aceea întrebându-mă dacă nu cumva mi-a căzut. Asta ce înseamnă: că este nevinovat ori că este de o rară abilitate? Am declarat, desigur, că vedeam hârtia aceea pentru prima dată în viaţa mea. Dar, în acelaşi timp m-am informat şi am aflat că acea casă a fost părăsită în mare grabă, dar că ieri

încă se mai ascundea acolo o bandă de străini. Era, fără nici o îndoială, statul major al regelui Victor! Daţi-vă seama! Ieri după-amiază, domnul Cade părăseşte cu o grabă suspectă această casă şi, în aceeaşi zi, casa din Dover, a cărei adresă a avut nenorocul să mi-o dea, este abandonată! Sunt sigur că domnul Anthony Cade nu se va mai întoarce aici, cel puţin nu cu acest nume; dar, cunoscându-l pe regele Victor, sunt convins că va face încă o tentativă disperată pentru a găsi diamantul. Atunci voi pune mâna pe el!

Virginie se ridică brusc şi, cu o voce metalică, declară:

— Uitaţi un lucru, domnule! Domnul Cade nu-i singurul invitat care a dispărut ieri în mod ciudat, mai este şi domnul Fish!

— Domnul Fish! Să lăsăm, doamnă.

— Chiar aşa, domnul Fish! Nu ne-aţi spus că regele Victor a venit din America? Ei bine, domnul Fish a venit din America! Şi-a adus cu el, este adevărat, o scrisoare de recomandare provenind de la un american influent, dar asta nu dovedeşte nimic. Este un detaliu pe care un om ca el îl aranjează uşor. Nu este, cu siguranţă, ceea ce afirmă. Lordul Caterham ne-a spus că atunci când este vorba de autografe ascultă tot timpul dar nu vorbeşte niciodată ceea ce dovedeşte că nu cunoaşte subiectul. În noaptea asasinatului, fereastra sa era luminată. În seara în care i-am surprins pe hoţi în sala Consiliului, când l-am întâlnit pe terasă, era complet îmbrăcat. Nu mai departe decât ieri dimineaţă a explorat coridoarele secrete. Poate că el a scăpat hârtia respectivă. Nu l-aţi văzut cu ochii dumneavoastră pe domnul Cade scăpând foiţa aceea cu adresa casei suspecte. Poate că domnul Cade s-a dus într-adevăr la Dover, dar s-a dus ca să facă o anchetă! Poate că a fost făcut prizonier? Consider că domnul Fish este mult mai suspect decât domnul Cade!

— Din punctul dumneavoastră de vedere, madame, admit că aveţi dreptate, răspunse francezul fără a se tulbura. Domnul Fish nu este cu siguranţă ceea ce pare.

— Dar atunci.

— Există un amănunt, doamnă, pe care nu-l cunoaşteţi. Aflaţi că şi domnul Fish este detectiv.

— Cum? Exclamă lord Caterham.

— Da, lord Caterham. Poliţia americană, dându-şi seama că regele Victor a jucat la New York rolul prinţului Nicolae de Herzoslovacia şi a reuşit în felul acesta să-şi însuşească sume mari, a trimis aici un detectiv foarte abil, ca să-l captureze pe bandit. Inspectorul şef Battle şi cu mine eram la curent.

Virginie nu spuse nimic. Se aşează încet la loc. Aceste câteva cuvinte răsturnau întregul edificiu pe care-l clădise cu grijă.

— Ştiam cu toţii, continuă Lemoine, că regele Victor va veni într-una din zile la Chimneys. Era singurul loc în care puteam fi siguri că-l vom prinde.

Deodată, Virginie începu să râdă, privindu-l în chip ciudat.

— Încă nu l-aţi prins!

— Nu, madame. Dar vom reuşi.

— Are mult farmec, zise lordul Caterham, mult farmec şi spirit. E într-adevăr păcat. Dar ce naiba, Virginie, nu este un vechi prieten de-al dumitale?

— Tocmai de aceea, zise Virginie, care-şi regăsise calmul, cred că monsieur Lemoine greşeşte.

Privirea ei o întâlni pe aceea a detectivului care rămase perfect stăpân pe sine.

— Vom trăi şi vom vedea, madame! Zise el.

— Credeţi, întrebă ea, că el l-a ucis pe prinţul Mihail?

— Fără îndoială.

Virginie dădu negativ din cap.

— Oh! Nu, spuse ea. Oh, nu! De asta sunt complet sigură, absolut sigură că nu. Anthony Cade nu a ucis.

— Poate că aveţi dreptate, madame, răspunse domol Lemoine. Poate că herzoslovacul Boris a încălcat consemnul şi a tras asupra prinţului. Cine ştie? Acesta l-o fi surprins în flagrant delict. Sau poate că prinţul l-a ofensat pe Boris şi

servitorul a vrut să se răzbune. Poate că din răzbunare a trecut de partea regelui Victor. Toate acestea se vor explica. Dar, în orice caz, lord Caterham, am considerat necesar să vă pun la curent.

— Vă mulţumesc, zise lordul Caterham. Un păhărel de lichior? Nu? Cum doriţi. Bună seara, Lemoine.

— Am oroare de tipul acesta cu bărbuţa lui neagră şi cu lornion! Exclamă Chiffornnette de îndată ce uşa se închise în urma lui. Sper că Anthony va şti să-l pună la punct. Ce crezi despre toate acestea, Virginie?

— Nu ştiu, zise Virginie. Sunt obosită. Mă duc să mă culc.

— Bună idee, aprobă lordul Caterham. Este ora unsprezece şi jumătate.

Traversând holul, Virginie zări în depărtare nişte umeri lărgi care păreau că vor să dispară discret în spatele unei uşi.

— Inspectore Battle! Chemă ea cu o voce autoritară.

Inspectorul înaintă spre ea fără entuziasm.

— Doamnă Revel?

— L-am văzut adineauri pe monsieur Lemoine. El spune. Inspectore Battle, este adevărat că domnul Fish este un detectiv american?

— Da, este adevărat.

— Ştiaţi asta de mai demult?

— Da.

Virginie îi întoarse spatele.

— Înţeleg. Mulţumesc.

Luând loc în camera ei, ea se strădui să privească problema în faţă. Fiecare frază a lui Anthony îi veni în minte, dar cu un sens nou.

Care era acea „meserie” despre care-i vorbise?

Acea meserie la care renunţase! Dar atunci.

Un zgomot ciudat îi întrerupse meditaţiile. Îşi ridică brusc capul. Ceasul ei mic, de aur, arăta ora unu. Stătuse pe gânduri timp de o oră şi jumătate.

Auzi din nou un pocnet sec, ca şi când cineva îi bătea la fereastră. Se apropie repede. Jos, pe peluză, se contură o siluetă înaltă. O mână întinsă arunca un pumn de pietriş în geam.

O clipă, inima lui Virginie bătu mai repede; apoi ea recunoscu umerii largi şi forma masivă a lui Boris, servitorul herzoslovac.

Deschise fereastra şi-l întrebă în şoaptă:

— Ce se întâmplă?

— Vin din partea stăpânului, răspunse el, tot în şoaptă, dar foarte clar. M-a trimis să vă caut.

— Să mă cauţi?

— Da, trebuie să vă conduc la el. Mi-a dat o scrisoare. O să v-o arunc.

Virginie se îndepărtă de fereastră, şi o foaie de hârtie legată de o piatră îi căzu la picioare. Ea o desfăcu şi citi:

Virginie iubită, Sunt într-o situaţie foarte grea, dar voi câştiga bătălia. Vrei să ai încredere în mine şi să vii unde mă aflu?

Timp de două minute foarte lungi, Virginie rămase nemişcată, citind şi recitind aceste cuvinte…

Apoi, ridicându-şi capul, privi cu alţi ochi dormitorul său confortabil şi luxos.

În cele din urmă, apropiindu-se de fereastră, întrebă:

— Ce trebuie să fac?

— Detectivii sunt la celălalt capăt al casei, în faţa sălii Consiliului. Coborâţi scara şi ieşiţi pe uşiţa de alături. Vă voi aştepta. O maşină aşteaptă pe drum.

Cu o rapiditate incredibilă, Virginie îşi schimbă rochia, îmbrăcă o haină de voiaj şi-şi puse pe cap o beretă de piele.

După aceea, surâzând uşor, scrise în grabă pe o bucăţică de hârtie câteva rânduri adresate lui Chiffonnette, prinzând biletul de pernă cu un bold.

Furişându-se încetişor pe scară, apoi spre uşiţă, trase fără zgomot zăvorul. În prag, se opri şi ezită o fracţiune de secundă; apoi, dându-şi capul pe spate, cu acelaşi gest

temerar şi nepăsător, specific odinioară strămoşilor ei, cavalerii, ce plecau în marile cruciade, trecu pragul.

XXVI. 13 octombrie.

Miercuri, 13 octombrie, la ora 10 dimineaţa, Anthony Cade înmâna cartea sa de vizită servitorului domnului Herman Isaacstein.

După câteva minute de aşteptare, fu primit de un secretar foarte politicos.

— Vreţi să-l vedeţi pe domnul Isaacstein, domnule? Din nefericire este foarte ocupat în dimineaţa aceasta: conferinţe, întâlniri de afaceri, etc. V-aş putea ajuta cu ceva?

— Trebuie să-i vorbesc personal, zise Anthony, şi adăugă: Vin de la Chimneys.

— Ah! Făcu tânărul, frapat, de la Chimneys?

— Exact. Spuneţi-i că este foarte important şi că are legătură cu Chimneys. În orice caz, trebuie să-i vorbesc de urgenţă domnului Isaacstein.

Două minute mai târziu, Anthony pătrundea în sanctuarul marelui magnat.

Domnul Isaacstein se ridică pentru a-i strânge mâna.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez în felul acesta, zise Anthony. Ştiu că sunteţi ocupat şi vă voi răpi cât mai puţin timp posibil. Este vorba de o mică afacere pe care vreau să v-o expun.

Timp de câteva clipe Isaacstein îl fixă atent cu ochii săi de cobră.

Apoi, brusc, îi întinse o cutie deschisă:

— O havană?

— Bucuros! Zise Anthony, luându-şi una. Este vorba de această afacere herzoslovacă. Asasinarea prinţului Mihail v-a stricat planurile nu-i aşa?

— Hm, zise vag financiarul.

— Dacă i s-ar acorda unei alte companii concesionarea petrolului, n-aţi fi mulţumit, nu-i aşa?

— Ce-mi propuneţi? Întrebă domnul Isaacstein privindu-l fix.
— Un succesor al prinţului Mihail, animat de simpatii anglofile.
— Unde se află?
— Mă priveşte personal.
Isaacstein surâse scurt, dar privirea îi deveni dură ca oţelul.
— Un succesor autentic şi legitim? Nu un impostor?
— Cum nu se poate mai autentic, cu atestate documentare.
— Juraţi?
— Jur.
— Vă cred pe cuvânt, domnule Cade.
— Vă lăsaţi repede convins, zise Anthony, privindu-l cu curiozitate. Herman Isaacstein zâmbi.
— N-aş fi unde sunt, dacă n-aş fi învăţat să-mi dau seama când un om spune sau nu adevărul! Replică el cu simplitate. Care sunt condiţiile dumneavoastră?
— Acelaşi împrumut, pe care i l-aţi oferit prinţului Mihail, în aceleaşi condiţii.
— Şi pentru dumneavoastră personal?
— Deocamdată nimic, doar că vă cer să veniţi în seara asta la Chimneys.
— Nu, spuse categoric Issacstein. Asta nu. Nu am timp.
— Şi totuşi, trebuie. Pentru dumneavoastră înşivă.
— Ce vreţi să spuneţi?
Anthony îl privi câteva clipe, apoi spuse încet:
— Ştiţi unde a fost găsit revolverul cu care a fost omorât prinţul Mihail? În valiza dumneavoastră!
— Ce?!
Isaacstein tresări mânios.
— Cum? Ce? Ce spuneţi?
Anthony îi explică în ce împrejurări fusese găsit revolverul. Celălalt, palid acum, îşi ştergea fruntea asudată.

— Dar nu-i adevărat! Exclamă el înspăimântat. Este o nebunie! Un complot!

— Ei bine, dovediţi-o!

— Dar cum?

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, zise încetişor Anthony, aş veni la Chimneys astă seară.

— Chiar mă sfătuiţi s-o fac?

Anthony se aplecă spre el şi-i şopti la ureche câteva cuvinte. Celălalt se dădu înapoi, contemplându-l cu stupefacţie şi neîncredere.

— Este posibil?

— Nu numai că este posibil, dar este şi adevărat. Iată de ce este indispensabil să vă aflaţi acolo împreună cu baronul Lopretjzyl şi căpitanul Andrassy. Le-am scris, dar v-aş fi recunoscător dacă le-aţi confirma invitaţia.

— Ei bine, ne-am înţeles. Dar puteţi fi convins, domnule Cade, că nu mi se întâmplă atât de des să-i cred pe oameni pe cuvânt.

XXVII. 13 octombrie (urmare)

Orologiul din sala Consiliului bătu ora nouă.

— De data aceasta, îi spuse lordul Caterham fiicei sale, asta depăşeşte orice limită! Nu numai că se vine şi se pleacă din casa mea după placul inimii, dar unii îşi permit să lanseze invitaţii în numele meu, fără să mă prevină măcar! Priveşte-l pe acel bătrân portret care tronează solemn în faţa şemineului de parcă ar fi locul său legitim!

Şi marchizul îl fixă cu o privire lipsită de îngăduinţă pe_baronul Lopretjzyl.

— Eşti nedrept cu el, tată, protestă Chiffonnette. Tocmai mi-a spus că te consideră drept un model al ospitalităţii înaltei nobilimi engleze.

— Mereu spune fraze de genul acesta; e teribil de obositor. Cât despre ospitalitate, mai vorbim noi! Nu voi mai accepta niciodată să mi se aducă invitaţi la Chimneys! De ce Lomax ori Cade – fiindcă tânărul acesta după care aţi înnebunit toate se amestecă şi el – nu închiriază „Teii” sau

„Belvedere”, ori o altă vilă de acest fel pentru a-şi organiza acolo recepţiile?

— Atmosfera nu-i aceeaşi! Suspină Chiffonnette. Aici importantele amintiri istorice.

Uşa se deschise şi Tredwell anunţă:

— Domnul George Lomax! Domnul Eversleigh!

În timp ce George Lomax îl saluta pompos pe stăpânul casei, pe baron şi pe căpitanul Andrassy, Bill o întreba cu febrilitate pe Chiffonnett:

— Ce aud? E posibil? Virginie a plecat în puterea nopţii? A fost răpită?

— Oh, nu, zise Chiffonnette, mi-a lăsat un bilet înfipt în pernă.

— Dar de ce? Sper că nu a fugit cu tipul ăsta din colonii. Nu mi-a plăcut niciodată de el şi, din câte aud, suntem aproape siguri că el este criminalul! Dar, personal, nu cred totuşi să fie posibil.

— De ce?

— Fiindcă regele Victor este francez, iar Cade – englez. Asta-i neîndoielnic!

— N-ai auzit spunându-se că regele Victor este un poliglot desăvârşit şi că, în plus, este pe jumătate irlandez?

— Dumnezeule! Totul se explică! De aceea a dispărut.

— Ca totuşi să reapară! Am primit azi dimineaţă o depeşă de la el, prin care ne avertiza că va veni în seara asta, la ora nouă, şi ne ruga să-l invităm aici şi pe domnul Lomax. Toţi ceilalţi au fost, de asemenea, invitaţi de el.

— Ce adunare! Zise Bill privind de jur împrejur. Un detectiv francez la fereastră, unul englez – lângă uşă! Dar cel american?

— A dispărut. La fel ca Virginie. Dar sper totuşi că misterul va fi lămurit de îndată ce Anthony Cade îşi va face apariţia.

— Nu şi-o va face niciodată, zise Bill.

— Atunci, de ce-a mai organizat această adunare?

— Pentru a vă obliga să fiţi aici, în timp ce el este altundeva. Doar nu credeţi cu adevărat că va veni într-o

casă plină cu detectivi şi cu înalţi funcţionari de stat?!

— Nu-l cunoaşteţi pe regele Victor. Adoră să se bage în gura lupului.

Domnul Eversleigh dădu din cap.

— Imaginaţie romantică. Vă spun că nu va mai veni niciodată.

Dar uşa se deschise şi Tredwell anunţă:

— Domnul Cade.

Anthony înaintă spre stăpânul casei.

— Lord Caterham, zise el, vă deranjez teribil şi, din cauza aceasta, mă simt confuz şi dezolat. Dar cred că în seara aceasta misterul va fi într-adevăr lămurit definitiv.

Lordul Caterham, care avusese întotdeauna o slăbiciune nemărturisită pentru Anthony, păru îmblânzit.

— Dar deloc, deloc, zise el cordial, nu mă deranjaţi deloc.

— Vă mulţumesc din toată inima, zise Anthony. Văd că ne-am adunat cu toţii. Putem începe.

— Nu înţeleg, zise George Lomax pompos. Nu înţeleg deloc. Procedeul dumneavoastră, domnule Cade, mi se pare foarte ciudat, ca să nu spun mai mult. Situaţia este foarte dificilă şi foarte delicată. Sunt de părere.

Elocinţa îi fu întreruptă de inspectorul şef Battle care-i şopti câteva cuvinte. Dând din umeri, importantul personaj declară:

— Cum spui dumneata, Battle. Ei bine, în cazul acesta, domnule Cade, vă ascultăm.

Fără să dea vreo atenţie tonului condescendent al acestuia, Anthony explică vesel:

— E vorba doar de o idee care mi-a trecut prin minte, asta-i tot. Cunoaşteţi cu toţii succintul mesaj cifrat al răposatului conte Stylpitch. Două panglici – una roz şi alta roşie – înfipte cu un bold în reproducerea portretului contelui Richmond. Ei bine, în Memoriile contelui Stylpitch, pe care am avut avantajul să le citesc, acesta vorbeşte la un moment dat de o biografie a lui Richmond pe care el a citit-o la Chimneys şi menţionează faptul că volumul are coperta

din piele roşie. Cifrele se referă, fără îndoială, la rafturile şi la volumele bibliotecii. Sunt sigur că, dacă am cere să se cerceteze, am găsi acel. Obiect, pe care-l căutăm, în vreo ascunzătoare oarecare, în spatele volumului respectiv.

Acestea fiind spuse, Anthony îşi ridică modest ochii spre cei de faţă ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l aplaude.

— Ia te uită, ia te uită! E foarte ingenios, zise lordul Caterham.

— Foarte ingenios! Zise George cu condescendenţă. Rămâne de văzut.

— Dacă-i exact? Termină Anthony. Ei bine, să mergem în bibliotecă.

Şi se ridică cu vioiciune. Dar monsieur Lemoine, părăsindu-şi postul, îi bară drumul.

— O clipă, domnule Cade. Permiteţi, lord Caterham?

Se apropie de birou, scrise în grabă câteva rânduri, apoi apăsă pe butonul soneriei. Tredwell apăru. Lemoine îi dădu biletul.

— Să fie dus imediat, zise el. Fără întârziere.

— Bine, sir, zise Tredwell, şi se retrase cu demnitatea lui obişnuită.

Anthony se aşezase la locul lui.

— Ce mai este şi cu manevra aceasta, Lemoine? Întrebă el calm.

Toţi cei de faţă simţiră că se anunţa o furtună.

— Dacă bijuteria se află acolo unde spuneţi şi unde stă deja de şapte ani, poate să mai rămână încă un sfert de oră.

— De ce?

— Ca să nu permitem unor persoane cu antecedente îndoielnice să apropie de ea!

Anthony îşi ridică sprâncenele şi îşi aprinse o ţigară.

Lemoine continuă.

— Acum două luni, domnule Cade, eraţi în Africa. Dar, mai înainte, unde vă aflaţi?

Anthony, instalat comod, în fotoliul său, fuma cu nonşalanţă.

— În Canada.

— Sunteţi sigur că nu aţi fost în închisoare? La „Santé”, ca să spunem lucrurilor pe nume?!

În mod automat, inspectorul Battle făcu spre uşă un pas ca pentru a-i tăia retragerea, dar Anthony nu se clinti.

El izbucni în râs.

— Sărmanul meu Lemoine! Este o veritabilă obsesie! Îl vezi pretutindeni pe regele Victor. Acum mă iei drept acesta?

— Negaţi asta?

— E prea ridicol ca să-mi dau osteneala s-o neg.

— Credeţi?

Francezul se aplecă spre el.

— Şi dacă vă spun, monsieur, dacă vă spun că de data aceasta sunt sigur de ceea ce fac? Am venit din Franţa pentru a-l prinde pe regele Victor şi-l voi prinde.

— Ai mai încercat de foarte multe ori, Lemoine, şi ţi-a scăpat printre degete.

— De data aceasta nu-mi va mai scăpa, jur! Zise cu încrâncenare francezul.

Martorii scenei nu îndrăzneau nici să respire. Duelul dintre cei doi bărbaţi devenea din ce în ce mai violent. Detectivul era de o gravitate teribilă. Anthony, din contră, rămânea calm şi ironic.

— Dacă aş fi în locul dumitale, Lemoine, zise el trimiţând în aer rotocoale de fum albăstrui, m-aş supraveghea îndeaproape şi aş fi mult mai prudent. Eşti foarte abil, dar o greşeală poate interveni oricând.

— De data aceasta, zise Lemoine, nu va fi nici o greşeală. Aţi văzut biletul pe care l-am scris adineauri? Este adresat oamenilor mei de la hanul „Jucătorii de crichet”. Ieri am primit din Franţa amprentele digitate şi măsurile Bertillon ale regelui Victor, zis şi căpitanul O'Neill. Îmi vor fi aduse peste câteva minute. Vom şti atunci cine sunteţi!

— Ah, bine. Presupun că mă vei obliga să-mi bag degetele în cerneală, că-mi vei, măsura urechile etc. Şi că vei

compara apoi rezultatele. Dacă sunt identice?

— Ei bine, zise Lemoine, dacă sunt identice.

— Continuă, zise domol Anthony. Eşti într-adevăr foarte abil. Dacă sunt identice?

— Ei bine, dacă sunt aşa, exclamă detectivul, pe care atitudinea lui Anthony părea să-l uimească şi să-l neliniştească, am dovedit că sunteţi regele Victor!

— Şi sub ce pretext mă vei aresta? Regele Victor a fost repus în mod legal în libertate şi nu a comis de atunci nici o crimă!

— Pardon! Pardon! În America s-a dat drept prinţul Nicolae Obolovici!

— Dar pot dovedi cu nenumăraţi martori şi cu documente că, în vremea aceea, eu mă aflam în Africa!

— Rămâne de văzut!

— Mă tem să nu fii dezamăgit! Vezi, eu.

Lemoine îl întrerupse cu o bruscă ferocitate.

— Gata cu vorbăria! Crezi că mă poţi păcăli, dar te înşeli, băiete! Mai există ceva împotriva ta. Un asasinat! Da, un asasinat! Uciderea prinţului Mihail! Te-a prins în flagrant delict în noaptea în care căutai diamantul!

— Ar trebui să ştii mai bine decât mine, Lemoire, că regele Victor nu a comis niciodată vreo crimă.

— Ei bine, strigă Lemoine, atunci spune-mi cine a ucis. Spune-mi!

De-abia pronunţă aceste cuvinte că, de pe terasă, răsună ţiuitul unui fluier, sfâşiind liniştea serii. Anthony tresări. Tot calmul îi dispăru.

— Mă întrebi cine l-a ucis pe prinţul Mihail? Exclamă el. Nu-ţi voi spune. Îţi voi arăta! Urmează-mă! Acesta era semnalul pe care-l aşteptam! Asasinul prinţului Mihail este în bibliotecă!

Sări pe fereastră cu Lemoine şi cu Battle pe urmele sale.

Ceilalţi îi urmară. Se furişă de-a lungul zidului până ajunse la celălalt capăt al, terasei şi se apropie de ultima fereastră a bibliotecii. Apăsă foarte uşor pe zăvor; acesta cedă.

Îndepărtând fără zgomot draperia groasă de pluş, el le arătă celorlalţi o siluetă întunecată care, stând în picioare în faţa bibliotecii, scotea şi punea la loc volumele atât de preocupată de ceea ce făcea încât nici un sunet din afară nu părea să-i parvină.

Deodată, în timp ce toţi îi supraveghea în tăcere activitatea, încercând s-o identifice, cineva trecu printre ei şi sări în încăpere cu un urlet de fiară sălbatică.

Lanterna, pe care persoana necunoscută o ţinea în mână, căzu şi se sparse iar încăperea se umplu de zgomotul îngrozitor al unei lupte corp la corp.

Lordul Caterham pătrunse în cameră şi, îndreptându-se spre comutator, îl răsuci.

La lumina electrică, văzură două corpuri încleştate într-o luptă îndârjită. Şi, aproape în acelaşi timp, înainte ca cineva să se fi putut apropia de combatanţi, se auzi zgomotul sec al unei împuşcături iar silueta mai scundă se prăbuşi. Celălalt se întoarse spre ei: era Boris care spumega de mânie.

— Ea mi-a omorât stăpânul, urlă el. De data asta vroia să mă împuşte pe mine. Aş fi sugrumat-o pe mizerabilă dacă, în timpul luptei, nu s-ar fi declanşat revolverul de la sine. Sfântul Mihail a orbit-o; femeia asta oribilă este moartă!

— O femeie?! Exclamă George Lomax.

Toţi se aplecară asupra corpului ei inert. Cu revolverul în mână, cu gura strâmbată de un rictus sinistru de ură, pe parchet zăcea domnişoara Brun, guvernanta.

XXVIII. Regele Victor

— Am bănuit-o încă de la început, explică Anthony. În seara crimei, fereastra ei era luminată. M-am dus special la Dinard ca să cer informaţii despre ea, dar, cum acestea erau satisfăcătoare, am crezut că m-am înşelat. Contesa de Breteuil avusese efectiv în serviciul ei, mulţi ani de-a rândul, o domnişoară Brun, persoană foarte onorabilă, iar mie nu mi-a venit ideea că numita domnişoară fusese răpită şi încarcerată în timp ce călătorea spre noua ei slujbă şi că i se substituise o altă persoană. Pentru că nu m-am gândit la

această posibilitate, mi-am abătut bănuielile de la guvernantă şi le-am îndreptat spre domnul Fish. El, la rândul său, mă bănuia că aş fi regele Victor. Iată de ce m-a urmat la Dover şi acolo doar am reuşit să ne lămurim. Aflând că domnul Fish este detectiv, m-am gândit din nou la domnişoara Brun, căci eram sigur că trebuie să existe în casă un complice al regelui Victor. Un lucru era sigur: nu se cruţase nici un efort pentru ca doamna Revel să fie împiedicată să vină să-şi petreacă weekend-ul la Chimneys. Inspectorul şef Battle vă poate confirma acest lucru. Era un adevărat complot. De ce? Evident pentru că prezenţa doamnei Revel deranja anumite proiecte ale bandiţilor. Care anume? Probabil că era la mijloc un secret herzoslovac. Doamna Revel era singura care petrecuse câtva timp în Herzoslovacia şi, în consecinţă, singura capabilă să recunoască persoane pe care le-a văzut acolo şi care nu doresc să fie recunoscute. M-am gândit mai întâi că vreun impostor juca rolul prinţului Mihail, dar greşeam: doamna Revel l-a identificat, era chiar el. De altfel şi baronul era prezent şi-l putea recunoaşte. Ce altă persoană putea, avea vreun interes s-o ţină departe pe doamna Revel? Mi-am amintit că atunci când, în ciuda eforturilor conspiratorilor, doamna Revel a reuşit să sosească la Chimneys, domnişoara Brun a pretextat că are migrenă şi tot felul de suferinţe timp de trei zile, pentru a nu-şi părăsi apartamentul şi a nu fi văzută de nimeni. În mod logic, i-am dedus de aici identitatea.

— Cine era? Întrebă lordul Caterham, O persoană pe care doamna Revel a cunoscut-o în Herzoslovacia?

— Exact, zise Anthony. Cred că baronul va putea să ne lămurească.

— Eu?

Stupefiat, baronul privea corpul nemişcat.

— Priviţi bine, zise Anthony. Mai de aproape. Nu vă lăsaţi înşelat de machiaj. Amintiţi-vă că a fost cândva actriţă.

Baronul tresări, examină îndelung chipul cadavrului, apoi, deodată, exclamă:

— Dumnezeule! Este imposibil.

— Ce-i imposibil? Întrebă George. Cine-i femeia asta? O recunoşti, baroane?

— Nu, nu, nu-i posibil! Gemu acesta. A fost împuşcată. Amândoi au fost împuşcaţi. Corpul ei a fost găsit pe treptele palatului.

— Mutilată şi de nerecunoscut, le reaminti Anthony. A reuşit această ultimă înscenare pentru a putea fugi în America, unde s-a ascuns în toţi aceşti ani. Avea o frică nebună de camarazii organizaţiei „Mâna Roşie”. De îndată ce regele Victor a fost pus în libertate, s-a dus s-o întâlnească şi amândoi au hotărât să recupereze diamantul. Noaptea, ea făcea investigaţii secrete şi tocmai se pregătea să scotocească prin sala Consiliului când prinţul Mihail a cărui vizită nedorită nu a reuşit s-o împiedice a luat-o prin surprindere. Altfel ar fi făcut în aşa fel încât să nu-l întâlnească, aşa cum a făcut şi cu doamna Revel. Dar, aflându-se brusc faţă-n faţă cu el şi temându-se de ruşinea de a fi dată-n vileag, ea a tras. Apoi a pus revolverul în valiza lui Isaacstein pentru a încurca pistele şi tot ea mi-a restituit scrisorile cifrate.

Lemoine înaintă spre el.

— Toate acestea sunt foarte plauzibile, dar unde-i este complicele? Unde-i regele Victor? Ne dezvăluiţi doar o parte din adevăr, nu ni-l spuneţi în întregime!

Anthony oftă.

— Dragul meu Lemoine, îţi repet, comiţi o eroare. Am în mânecă un as pe care nici nu-l bănuieşti.

Dar George, care pricepea mai greu lucrurile, îl întrerupse:

— Trebuie să vă spun că mă aflu încă în incertitudine. Cine este această persoană, baroane? Aţi recunoscut-o?

Brusc, baronul se redresă şi se crispă:

— Vă înşelaţi, domnule Lomax. Nu am văzut-o niciodată. Este o străină.

— Dar.

George îl privea cu gura căscată.

Baronul îl luă de braţ şi-l duse de-o parte pentru a-i şopti câteva cuvinte la ureche. Cu o oarecare satisfacţie, Anthony îl văzu pe Lomax înroşindu-se la faţă ca un homar; ochii i se bulbucaseră; părea gata să fie victima unui atac de apoplexie. Cu o voce lipsită de viaţă, murmură;

— Fără îndoială. Fără îndoială. NimănuI. Sub nici un pretext. Situaţie complicată. Discreţie absolută.

— Ah!

— Lemoine bătu cu pumnul în masă.

— M-am săturat! Toate acestea nu mă privesc. Asasinarea prinţului Mihail nu-i priveşte pe cei de la „Sûreté”. Eu îl vreau pe regele Victor!

Anthony dădu încetişor din cap.

— Bine, Lemoine. Îl vei avea. Regret pentru dumneata. Dar mă obligi să-mi scot asul din mânecă.

Se ridică şi apăsă pe sonerie. Tredwell îşi făcu apariţia.

— În seara aceasta a sosit împreună cu mine un gentleman, Tredwell.

— Da, sir. Un gentleman străin.

— Vrei să-l rogi să coboare?

Tredwell se retrase.

— Intrarea atu-ului, a misteriosului Mister X. Anunţă Anthony. Cine este?

— Dacă ar fi să judecăm după aluziile dumneavoastră de azi-dimineaţă şi după atitudinea dumneavoastră din seara aceasta, zise Herman Isaacstein, probabil că este prinţul Nicolae al Herzoslovaciei.

— Aşa credeţi şi dumneavoastră, baroane?

— Da. Dacă nu cumva ne-aţi adus vreun impostor. Dar nu cred. Conduita dumneavoastră faţă de mine a fost dintre cele mai onorabile.

— Vă mulţumesc, baroane. Nu voi uita aceste cuvinte. Deci sunteţi toţi de acord?

Aruncă o privire circulară pe feţele încordate. Doar Lemoine îşi muşca cu sălbăticie mustaţa.

Afară răsunară nişte paşi. Anthony se apropie de uşă.

— Şi totuşi, zise el cu un surâs ciudat, nu este ceea ce credeţi.

Deschise larg uşa. Un bărbat de talie mijlocie, cu o bărbuţă neagră, un lornion şi un bandaj în jurul frunţii, se afla în prag.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe adevăratul monsieur Lemoine de la „Siguranţă”!

Dublura lui Lemoine se avântă, cu un salt, spre fereastră. Dar căzu în mâinile unui bărbat care stătea de pază pe terasă şi care, după o scurtă luptă, îi puse cătuşele; vocea nazală şi tărăgănată a lui Fish se făcu auzită:

— Nu, nu, micuţule, fără de-astea! Credeai că o să poţi fugi pe fereastră ca prima dată? Dar sunt eu aici! Am rămas aici toată seara cu scopul de a împiedica eventuala ta fugă, şi, pentru mai multă siguranţă, te ocheam ca şi acum, cu automatul. Am venit de la New York ca să te prind şi te-am prins. Dar mărturisesc că n-a fost prea uşor! Nu eşti un bandit oarecare! Respectele mele!

XXIX. Petrolul este din nou în centrul atenţiei

— Ne datoraţi o explicaţie, domnule Cade, spuse, o jumătate de oră mai târziu, domnul Herman Isaacstein.

— Nu am mare lucru de explicat, zise cu modestie Anthony Cade. M-am dus la Dover şi Fish m-a urmărit, crezând că sunt regele Victor. Aici noi am găsit un prizonier misterios şi, de îndată ce i-am ascultat povestea, am înţeles totul. Aşa cum fusese închisă adevărata domnişoară Brun pentru ca rolul ei să fie interpretat de către. Altcineva, tot astfel fusese răpit şi adevăratul Lemoine pentru a fi înlocuit de însuşi regele Victor. Dar se pare că Battle mirosise ceva – colegul său îi stârnea bănuieli şi a telegrafiat la Paris pentru a obţine amprentele digitale şi alte mijloace de identificare.

— Ah! Exclamă baronul, măsurile de care a vorbit pungaşul acesta?

— A făcut-o cu atât aplomb, zise Anthony, încât n-am vrut să neg dintr-o dată. Atitudinea mea îl intriga şi-l mira mult. Credea că mă voi speria şi că voi nega cu disperare, cum ar fi fost normal. Dar aveam şi eu planul meu. De îndată ce i-am dat ideea referitoare la cartea despre Richmond şi la ascunzătoarea diamantului, s-a grăbit să i-o comunice complicei sale şi să ne reţină totodată în cameră. În realitate, biletul îi era adresat domnişoarei Brun. El i-a ordonat lui Tredwelll să-l ducă numaidecât destinatarului şi, bineînţeles, Tredwelll a făcut-o. Lemoine m-a acuzat că aş fi regele Victor pentru a vă distrage şi a împiedica pe oricine ar fi dorit să părăsească încăperea. Spera că, în timpul acesta, mademoisellle va găsi diamantul şi că, atunci când vom ajunge şi noi, la rândul nostru, în bibliotecă, el nu se va mai afla acolo.

George tuşi.

— Mă văd obligat să declar, domnule Cade, că modul de-a proceda mi se pare de o imprudenţă de-a dreptul nebunească. Dacă planurile dumneavoastră nu ar fi reuşit, una din posesiunile noastre naţionale ar fi dispărut fără speranţă de întoarcere. Ce imprudenţă, domnule Cade!

— N-aţi înţeles prea bine, domnule Lomax, interveni domnul Fish. Acest diamant nu se află în bibliotecă şi nici nu s-a aflat vreodată.

— Păi atunci?

— Am inventat întreaga poveste despre viaţa contelui Richmond şi despre coperta roşie, zise Anthony, pentru a o putea surprinde pe criminală în flagrant delict şi pentru a-i da falsului Lemoine ocazia să se compromită. Domnul Fish şi cu mine am reuşit să-i închidem pe complicii săi în casa din Dover şi să-i împiedicăm să comunice cu stăpânul lor. Regele Victor le trimisese ordinul, să părăsească numaidecât casa, iar noi i-am telegrafiat că ordinul a fost

executat. Nu bănuia, deci, nimic şi spera să câştige timp, denunţându-mă.

— Şi diamantul?

Anthony zâmbi.

— Încă de ieri, domnul Fish şi cu mine am rezolvat împreună mica enigmă a contelui Stylpitch. Reproducerea portretului lui Richmond cu panglicile roz şi roşu însemna: trandafir roşu – Richmond. Dacă cobori terasa şi faci şapte paşi înainte, opt la stânga şi trei la dreapta, te afli în faţa unei superbe tufe cu trandafiri roşii numiţi şi Richmond. Casa a fost scotocită din pivniţă şi până în pod pentru a se descoperi diamantul, dar nimeni nu s-a gândit să-l caute în grădină. Propun să se sape mâine pământul sub tufa de trandafiri.

— Bravo, zise vesel lordul Caterham. Din fericire, toate misterele au fost elucidate.

— Cu excepţia unuia, zise domnul Isaacstein.

— Care anume?

Marele magnat îl privi pe Anthony.

— De ce m-aţi invitat în seara aceasta la Chimneys, domnule Cade? Doar pentru a asista în calitate de spectator interesat la o scenă de mare forţă dramatică?

Anthony dădu din cap a negaţie.

— Nu, domnule Isaacstein. Sunteţi un om ocupat şi pentru dumneavoastră timpul înseamnă bani. În ce scop aţi venit data trecută la Chimneys?

— Pentru a negocia condiţiile unui împrumut.

— Cu cine?

— Cu prinţul Mihail al Herzoslovaciei.

— Perfect. Prinţul Mihail a murit. Sunteţi gata să oferiţi acelaşi împrumut în aceleaşi condiţii vărului său, Nicolae?

— Da, dacă există. Dar credeam că a fost omorât în Congo.

— Într-adevăr. Eu l-am omorât. Nu, nu, nu sunt un asasin. Când afirm că l-am omorât, înţeleg prin asta că eu am răspândit zvonul morţii sale. V-am promis un prinţ, domnule Isaacstein. Sunt pe gustul dumneavoastră?

— Dumneavoastră?

— Da, eu, prinţul Nicolae Obolovici. Un nume puţin cam prea sonor pentru viaţa pe care doream s-o duc. Iată de ce am făcut un drum în Congo, de unde am reapărut cu numele de Anthony Cade.

Mărunţelul căpitan Andrassy protestă surprins:

— Dar este incredibil! Exclamă el. Incredibil! Gândiţi-vă la ce afirmaţi, domnule!

— Am toate dovezile, zise calm Anthony. Şi sunt sigur că-l voi putea convinge pe baron.

— Vă voi examina dovezile, sir, dar nu am nevoie de ele ca să vă cred. Cuvântul dumneavoastră îmi este de ajuns. De altfel semănaţi foarte mult cu prinţesa engleză, mama dumneavoastră. Am spus întotdeauna că trebuie să fiţi de origine nobilă.

— Aţi avut întotdeauna încredere în cuvântul meu, baroane, zise Anthony. Nu voi uita lucrul acesta.

Apoi îl privi pe inspectorul şef Battle a cărui fizionomie rămăsese impasibilă.

— Trebuie să înţelegeţi, zise el cu un zâmbet, că situaţia mea era foarte precară. În calitatea mea de succesor al prinţului Mihail, aş fi putut fi bănuit foarte uşor că l-am omorât. Întotdeauna m-am temut de perspicacitatea lui Battle. Simţeam că mă bănuieşte, dar că se întreba din ce motiv aş fi putut comite crima.

— Intuiţia mi-a spus mereu, sir, că nu sunteţi vinovat de crimă, zise Battle. Dar simţeam că ascundeţi un secret şi mă întrebam care anume. Dacă aş fi ştiut cine sunteţi poate că v-aş fi arestat.

— Sunt fericit că am reuşit să-ţi ascund cel puţin unul dintre secretele mele, Battle. Pe toate celelalte mi le-ai smuls. Îţi cunoşti meseria: voi avea întotdeauna stimă pentru Scotland Yard.

— Dar. Dar. Dar este incredibil! Murmură George. Este lucrul cel mai extraordinar pe care l-am auzit vreodată. Sunteţi într-adevăr sigur, baroane, că.

— Dragă domnule Lomax, zise Anthony cu răceală, nu am intenţia să solicit încrederea ministrului Afacerilor Străine al Angliei fără să-i ofer dovezi categorice. Deocamdată, vă propun să amânaţi până mâine examinarea dovezilor şi să discutaţi condiţiile împrumutului cu domnul Isaacstein, cu baronul şi cu mine.

Baronul se ridică şi, salutând milităreşte, spuse:

— Ziua în care veţi urca pe tronul Herzoslovaciei, sir, va fi cea mai frumoasă din viaţa mea!

— À propos, baroane, zise Anthony luându-l dezinvolt de braţ, am uitat să-ţi spun un amănunt: sunt căsătorit.

— Dumnezeule! Exclamă baronul făcând doi paşi înapoi. Ştiam eu bine că trebuie să existe o piedică. S-a căsătorit cu vreo negresă în Africa!

Anthony începu să râdă.

— N-ai de ce să te temi, baroane. Nu este chiar aşa de teribil. Este albă. Atât pe dinafară cât şi pe dinăuntru.

— Bine. În acest caz se poate face un mariaj morganatic acceptabil.

— Nici vorbă. Dacă voi deveni rege, ea va fi regină. Nu-i cazul să dai aşa din cap, baroane. Află că aparţine celei mai înalte nobilimi britanice, fiica unui pair al Angliei a cărei familie descinde din Cuceritor. Actualmente, mariajele între prinţi de sânge şi aristocraţi sunt la modă. Şi, în plus, ea cunoaşte bine Herzoslovacia.

— Dumnezeule! Exclamă George Lomax, ieşind din rezerva lui prudentă. Nu este. Nu este Virginie Revel?

— Ea însăşi, zise Anthony.

— Dragul meu, exclamă lordul Caterham, adică, sir, vă felicit din toată inima. Este o femeie desăvârşită.

— Desăvârşită şi chiar mai mult decât atât, zise Anthony. Vă mulţumesc, lord Caterham.

Dar domnul Isaacstein îl privea cu curiozitate.

— Îmi voi permite să întreb pe Alteţa Voastră, fără a vrea să fiu indiscret, când a avut loc mariajul?

Anthony zâmbi.

— Virginie Revel şi cu mine, zise el, ne-am căsătorit azi dimineaţă.

XXX. Noua meserie a lui Anthony

— Dacă veţi voi să treceţi în salon, domnilor, vă voi urma peste câteva clipe, zise Anthony.

Aşteptă să iasă toţi cei de faţă, apoi, întorcându-se spre inspectorul Battle ce părea cufundat în contemplarea unui tablou, zise:

— Ei bine, Battle, voiai să mă întrebi ceva?

— Într-adevăr, sir. Aţi dat întotdeauna dovadă de intuiţie. Presupun că persoana care a murit acum este regina Varaga?

— Exact, Battle. Dar sper că afacerea va fi înăbuşită. Bănuieşti, probabil, că nu-mi este deosebit de agreabilă.

— Înţeleg, sir. Bizuiţi-vă pe domnul Lomax. N-o va şti nimeni. Sau mai bine zis, o vor şti mulţi oameni, dar marele public n-o va afla niciodată.

— Voiai să mă mai întrebi ceva?

— Dacă nu aş fi prea indiscret, mi-aş permite să vă întreb, sir, de ce aţi renunţat la numele dumneavoastră?

— Îţi voi spune. M-am „omorât” din principiu, Battle. Mama mea era englezoaică, fusesem crescut în Anglia şi mă simţeam mai mult englez decât herzoslovac. N-avem nici un chef să continuu să colind lumea purtând povara unui titlu de operetă. În adolescenţă, Battle, am fost socialist. Credeam în idealuri şi în egalitate, nu în regi ori prinţi.

— Şi de atunci, sir? Întrebă maliţios Battle.

— De atunci, am călătorit, am văzut lumea şi am constatat că există foarte puţină egalitate. Continuu să cred în democraţie, dar cred că evoluţia umanităţii va mai dura încă zece mii de ani, dacă nu mai mult. Şi că până una alta se pot obţine rezultate mai mult sau mai puţin apreciabile printr-o dictatură rezonabilă.

— Foarte interesant, sir, zise Battle cu un surâs uşor. Sunt sigur că veţi fi un excelent rege democrat.

— Mulţumesc, Battle, zise Anthony cu un oftat.

— Nu prea vă tentează, sir?

— Ba da, poate că da. Dar este o muncă regulată şi până în prezent am evitat-o mereu.

— Dar consideraţi că este datoria dumneavoastră, sir?

— Ei, Doamne, nu! „Caută femeia”, Battle. Voi deveni rege pentru ea. Baronul îşi vrea suveranul; Isaacstein – petrolul; amândoi vor obţine ceea ce doresc. Eu o voi avea pe ea! Battle, ai fost vreodată îndrăgostit?

— Îi sunt foarte devotat doamnei Battle, sir.

— Foarte devotat lui. Dumnezeule, omul acesta nu ştie despre ce vorbeşte!

— Vă rog să mă scuzaţi, sir, dar servitorul dumneavoastră vă aşteaptă în faţă ferestrei.

— Ah! Boris! Ce instinct minunat l-a îndreptat spre mine! Sunt fericit că revolverul s-a descărcat accidental, altfel Boris ar fi sugrumat-o pe femeia aceea şi ai fi vrut să-l spânzuri. Ei bine, dragul meu câine credincios, ce este?

— Stăpâne, sunteţi aşteptat în grădină.

Anthony îl urmă până la o bancă pe care se distingeau două siluete, sub clarul de lună.

Una dintre ele era Virginie. Cealaltă.

— Jimmy Mcgrath! Exclamă Anthony în culmea uimirii. Cum naiba ai ajuns aici, amice?

— Ei bine, imaginează-ţi că nu mi-am găsit mina de aur şi că m-am întors la Bulawayo. Mai mulţi venetici m-au spionat şi mi-au propus să-mi răscumpere manuscrisul. Unul dintre ei era să-mi înfigă un pumnal în spate. Atunci am înţeles că ţi-am dat o sarcină mai complicată decât credeam şi te-am urmat cu primul pachebot pentru a-ţi veni în ajutor.

— Nu-i grozav? Exclamă Virginie. Ba da, Jimmy, ba da! Eşti un adevărat cavaler. Nu ţi-am mulţumit încă destul pentru acele faimoase scrisori!

— Dacă aş fi ştiut dinainte că-i atât de simplă şi de fermecătoare, aş fi venit personal în loc să i le încredinţez lui Anthony. Te căutam pretutindeni, bătrâne gentleman, şi am sfârşit prin a o descoperi pe ea.

— Sunt fericit că vă înţelegeţi atât de bine, zise Anthony surâzând.

— Da, mi-a povestit tot. Deci, nu mai am nimic de făcut, amice?

— Ba da, zise Anthony. Aşteaptă un minut.

Dispăru în casă şi se întoarse după câteva clipe cu un pachet mare pe care i-l întinse lui Jimmy.

— Aleargă la garaj, ia-mi maşina şi du-te la Londra, în Everdean Square numărul 17. Este adresa particulară a domnului Balderson, editorul. Îţi va înmâna în schimb 1000 de lire.

— Dar credeam că manuscrisul a fost ars.

— Drept cine mă iei? De îndată ce mi s-a telefonat din partea editorilor, le-am telefonat la rândul meu pentru a afla dacă acea convorbire venea într-adevăr din partea lor. Răspunsul fiind negativ, am pregătit un pachet fals pe care l-am înmânat aşa zisului funcţionar. Pe cel real l-am lăsat în grija directorului hotelului Ritz, în seiful hotelului. Astăzi l-am luat de acolo.

— Bravo, bătrâne! Exclamă Jimmy.

— Oh! Anthony, spuse Virginie, înspăimântată, îi vei lăsa să-l publice?

— Fără îndoială, din moment ce i-am promis vechiului meu tovarăş, Jimmy. Dar nu te teme! Le-am citit foarte conştiincios de la un capăt la altul şi am înţeles de ce se spune că personajele sus puse nu-şi scriu personal Memoriile ci încredinţează unor oameni plătiţi această sarcină. Cele ale contelui Stylpitch sunt cumplit de plictisitoare, fără urmă de scandal. Pasiunea lui pentru mister nu s-a dezminţit nici un moment. Nu găseşti aici decât subtile raţionamente politice şi nici cea mai mică anecdotă scabroasă. I-am telefonat astăzi lui Balderson şi i-am promis că-i voi livra manuscrisul înainte de miezul nopţii. Din moment ce Jimmy este aici, s-o facă el însuşi!

— Cu plăcere, zise Jimmy. Cele o mie de lire îmi surâd… Cu atât mai mult cu cât renunţasem deja la ele! O şterg.

— O secundă, zise Anthony. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Virginie. Ceva ştiut deja de toată lumea, dar ţie încă nu ţi-am spus.

— Prea puţin îmi pasă de femeile pe care le-ai iubit cândva, cu condiţia să nu-mi vorbeşti despre ele!

— Nu-i vorba de femei, spuse Anthony cu o indignare virtuoasă. Să-ţi spună Jimmy de ce fel de femei eram înconjurat ultima dată când ne-am întâlnit.

— Cea mai tânără, spuse solemn Jimmy, avea 45 de ani.

— Îţi mulţumesc, Jimmy, zise Anthony. Eşti un prieten adevărat. Nu, e vorba de ceva încă şi mai rău. Te-am înşelat. Ţi-am ascuns adevăratul meu nume.

— Oh! Zise Virginie cu un oarecare interes. Sper că nu te numeşti Smith? Ar fi curios să mă cheme doamna Smith.

— Când e vorba de mine, te gândeşti la tot ce poate fi mai rău! Zise Anthony.

— Mărturisesc că, la un moment dat, am crezut că eşti regele Victor, dar n-a durat prea mult.

— À propos de rege, Jimmy, cred că am ceva de lucru pentru tine: nişte mine în Herzoslovacia.

— Mine de aur? Întrebă Jimmy plin de ardoare.

— Fără îndoială! Herzoslovacia este o ţară splendidă.

— Deci până la urmă îmi urmezi sfatul şi te duci acolo, bătrâne?

— Da, zise Anthony. Sfatul tău era mai preţios decât ţi-ai închipuit. Haide, a venit vremea să mărturisesc. Pare teribil de romantic, dar sunt obligat să mărturisesc că în realitate sunt prinţul Nicolae de Herzoslovacia.

— Oh! Anthony! Exclamă Virginie. Ce veste uluitoare! Şi eu care m-am căsătorit cu tine! Ce vom face acum?

— Vom merge în Herzoslovacia şi ne vom juca de-a regele şi de-a regina. Jimmy Mcgrath mi-a spus cândva că suveranii de aici nu rămân pe tron decât trei sau patru ani. Ce părere ai?

— Spun că o să-mi placă grozav!

— Ce femeie extraordinară! Murmură Jimmy cu admiraţie, retrăgându-se discret şi dispărând în întunericul nopţii. După câteva minute auziră zgomotul unei maşini care se îndepărta.

— Cumsecade băiat; am reuşit să ne debarasăm de el, zise Anthony cu satisfacţie. De când ne-am căsătorit, n-am rămas singur cu tine nici trei secunde.

— Ne vom distra de minune, zise Virginie. Îi vom învăţa pe bandiţi să nu mai prade la drumul mare, pe asasini să nu mai asasineze şi, în general, îi vom civiliza pe herzoslovaci.

— Îmi place să aud aceste proiecte idealiste, zise Anthony. Ele îmi dovedesc că sacrificiul meu nu a fost inutil.

— Nu este un sacrificiu, spuse calm Virginie. Vei fi mulţumit să fii rege! Porţi asta în sânge.

— Dacă aş fi un monarh serios, aş fi în conferinţă cu acel baron cumsecade şi cu Isaacstein. Vor să discutăm despre petrol. Despre petrol! Dumnezeule! Când tu eşti aici! N-au decât să aştepte bunul meu plac regal. Virginie, îţi aduci aminte că într-o zi, chiar aici, ţi-am jurat că te voi săruta?

— Îmi amintesc, zise încetişor Virginie. Dar inspectorul Battle ne privea pe fereastră.

— Acum, nu ne mai priveşte! Spuse Anthony şi o îmbrăţişă.

XXXI. Nu mai sunt secrete la Chimneys.

Chimneys. Ora 11 dimineaţa.

Johnson, ofiţer de poliţie, sapă pământul în grădină în locul unde se înalţă frumoasa tufă de trandafiri roşii numiţi Richmond.

Parcă ne-am afla la o înmormântare. Johnson sapă un mormânt, iar prietenii şi rudele asistă la funeralii.

George Lomax seamănă cu moştenitorul. Inspectorul şef Battle, impasibil, cu antreprenorul de pompe funebre. Lordul Caterham are mina solemnă şi oarecum scandalizată, specifică englezilor când asistă la o slujbă religioasă.

Domnul Fish nu prea se potriveşte cu tabloul. Nu are figura destul de gravă.

Johnson se opreşte din săpat. Un mic fior străbate asistenţa.

— Ajunge, prietene, zise domnul Fish. Vom termina noi înşine.

Johnson se retrage. Domnul Fish se apleacă şi scoate din pământ un pacheţel înfăşurat în pânză cerată. Apoi i-l întinde inspectorului Battle. La rândul său, acesta din urmă i-l înmânează lui George Lomax.

Eticheta este respectată cu stricteţe.

George Lomax desface pacheţelul şi, timp de o clipă, ţine în palma sa o piatră mare, strălucitoare, apoi o pune repede la loc în ambalajul său de pânză şi reface cu grijă pachetul.

— În acest moment solemn. Începe el cu un glas elocvent de orator desăvârşit.

Lordul Caterham se retrage grăbit. În salon îl găseşte pe Bill Eversleigh, care-i face o curte disperată lui Chiffonnette.

— Fata mea, ai maşina pregătită?

— Da. De ce?

— Du-mă imediat la Londra. Plec în străinătate. Astăzi. Imediat. Şi să nu aud obiecţiuni! Când a sosit azi dimineaţă, George Lomax mi-a declarat că doreşte să-mi vorbească în particular despre o chestiune extrem de delicată. A mai adăugat că regele din Tombuctu va sosi la Londra zilele astea. Nu vom mai petrece iar un weekend ca acesta, mă înţelegi, Chiffonnette? Nici cincizeci de-alde George Lomax nu mă vor mai obliga să accept una ca asta! Dacă Chimneys este atât de indispensabil naţiunii, să-l cumpere! Altfel îl voi vinde unui sindicat să-l transforme în hotel!

— Unde-i în clipa asta marele om? Întrebă Chiffonnette, ridicându-se la înălţimea situaţiei.

— Se pregăteşte, zise lordul Caterham privindu-şi ceasul, să pronunţe un discurs despre măreţia Imperiului şi cred că va dura cel puţin 15 minute.

Un sfert de oră mai târziu, George Lomax îşi încheia discursul!

— Concepţiile foarte moderne şi democratice ale tânărului prinţ, la care se adaugă o energie vibrantă şi un spirit distins, frumuseţea, farmecul, discreţia, originea nobilă şi înalta moralitate a viitoarei regine garantează viitorul fericit al acestei ţări cu posibilităţi nebănuite. Căsătoria dintre un Obolovici şi o descedentă a Cuceritorului simbolizează alianţa neclintită dintre Marea Britanie şi Herzoslovacia, cimentată de restituirea uneia dintre comorile naţionale, de concesionarea legitimă asupra petrolului şi de colaborarea economică şi intelectuală anglofilă şi petroliferă dintre cele două ţări! Nu ne mai rămâne decât să-i mulţumim amabilului marchiz de Caterham, stăpânul Chimneys-ului, reşedinţă istorică splendidă, care, după atâtea alte tratate diplomatice binefăcătoare, l-a consacrat şi pe acesta, gaj al păcii şi prosperităţii popoarelor!

SFÂRŞIT